

461.9

626.77

5.3

การสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

ปริญานินพนธ์

ของ

วรรณภา ฐิติโรจน์ไพบูลย์

26 ก.ย. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

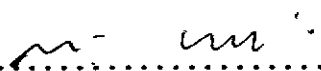
190034

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้วเห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาต่างประเทศการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... นอ๑๖ นริฏบุรณะ:..... ประธาน

(รศ.ดร.สำออง นริฏบุรณะ)

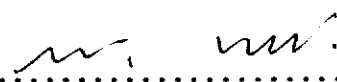
.....  กรรมการ

(ผศ.วิชัย ทับเที่ยง)

คณะกรรมการสอบ

..... นอ๑๖ นริฏบุรณะ:..... ประธาน

(รศ.ดร.สำออง นริฏบุรณะ)

.....  กรรมการ

(ผศ.วิชัย ทับเที่ยง)

.....  กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ศรีภูมิ อัครมาส)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปัญหานี้อย่างถี่ถ้วน เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตวิชาเอกภาษาต่างประเทศการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....  คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศรียุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ..4.. เดือน ..มิถุนายน.. พ.ศ. 2537

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สำออง หิรัญบุรณะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิษณุ ทับเที่ยง และรองศาสตราจารย์ ศรีภูมิ อัครมาศ รวมทั้งอาจารย์ในภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้กรุณาเกื้อกูล เมตตา เสียสละทั้งสติปัญญาและเวลาอันมีค่าของท่าน โดยให้ความช่วยเหลือ แนะนำติดตามและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงสมบูรณ์

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนนิสิตที่เรียนในสาขาภาษาศาสตร์การศึกษาทุกท่าน ที่ช่วยเหลือกันในการเก็บข้อมูล ที่จะนำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ในการทำปริญญานิพนธ์ตลอดมา และขอบคุณพี่น้องและเพื่อนๆทุกท่านที่คอยให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา

สำหรับผู้ช่วยเหลือในด้านการพิมพ์ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จลุล่วง ได้แก่ครอบครัว เพ็ชรจรรยาวัฒน์ คุณกานต์ รังสิมันต์กุล และครอบครัวจันทราษณีย์ ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านทั้งที่ออกนามและมิได้ออกนามอีกครั้งหนึ่ง ที่ได้ช่วยเหลือเกื้อกูลให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบคุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาแด่คุณพ่อ คุณแม่ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือและการสนับสนุนในทุกด้าน ตลอดจนเป็นกำลังใจอย่างดียิ่งตลอดเวลาการศึกษาของผู้วิจัย

วรรณา ฐิติโรจน์ไพบูลย์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	2
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	2
	คำถามที่เฉพาะ	3
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
	แนวคิดและทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา	4
	ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของคลากและคลาก	5
	ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของฟอสและเฮคส์	17
	ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของไพวิโอและแบกก์	23
	ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของพินทินส์ ทวอยเจอร์	35
	การสังเคราะห์งานวิจัย	45
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51
	แหล่งข้อมูล	51
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51

4 ผลการสังเคราะห์ข้อมูล	59
การสังเคราะห์ข้อมูล	59
งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และการเรียนรู้	61
✓ งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา	81
✓ งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา	88
งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา	97
งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ	103
✓ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด	112
งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมอง	116
งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา	116
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	118
บทย่อ	118
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	118
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	118
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	127
อภิปรายผล	131
ข้อเสนอแนะ	189
บรรณานุกรม	190

ภาคผนวก	199
ภาคผนวก ก แบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย	200
ภาคผนวก ข ข้อมูลที่ใช้ในการทำวิจัย	202
ประวัติย่อของผู้วิจัย	251

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 แสดงปริมาณของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่พบในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ 129

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงความสัมพันธ์ของค่าในประโยค	7
2	แสดงความสัมพันธ์ของค่าในประโยคใน 3 ลักษณะ	8
3	แสดงความหมายของคำ	27
4	แสดงตัวอย่างของโครงสร้างทางความจำแนกชั้นของคอลลิน์ส์และคิวลีเซียน ...	29
5	แสดงระดับความลึกของค่าในประโยค	31

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและถ่ายทอดศิลปวิทยาการต่าง ๆ ดังนั้นภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และด้วยเหตุที่ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก จึงมีผู้สนใจศึกษาภาษาในแง่มุมต่าง ๆ แล้วแต่ว่าผู้ศึกษาจะเลือกศึกษาภาษาในแง่มุมใด

สำหรับนักภาษาศาสตร์ และนักจิตวิทยา ต่างมีความสนใจศึกษาภาษา ในแง่ของปรากฏการณ์ต่าง ๆ ด้านภาษาซึ่งสัมพันธ์กับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงได้เกิดศาสตร์ที่เรียกว่าภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ขึ้น ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาของมนุษย์จากแง่มุมของผู้ส่งสารและผู้รับสาร ซึ่งแยกออกเป็นทางการศึกษาการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ทั้งด้านการเรียนรู้ภาษาแม่และพัฒนาการทางภาษา หลักการเรียนรู้ภาษา ได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการด้านความคิด ความเข้าใจ ความจำ การเรียนรู้ภาษาที่ 2 (หรือภาษาต่างประเทศ) การรับรู้และเข้าใจข้อความ ลักษณะภาษาของผู้ที่มีความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจรวมทั้งความแตกต่างของการสื่อสารของมนุษย์ กับระบบการสื่อสารของสัตว์ เป็นต้น

ขณะนี้ ได้มีผู้ศึกษาทำการวิจัยเกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นจำนวนมาก งานวิจัยเหล่านี้กระจัดกระจายอยู่ตามสถาบันต่าง ๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นต้น และตำราที่เขียนในประเทศไทยที่เกี่ยวกับเรื่องนี้มีอยู่น้อยมาก และตำราอื่น ๆ ที่มีจะมีเฉพาะสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นส่วนใหญ่ เช่น ตำราเกี่ยวกับเรื่องความจำ ความเข้าใจ จิตวิทยาปกติ เป็นต้น และมีตำราอีกเป็นจำนวนมาก ที่ใช้ข้อมูลจากการวิจัยของต่างประเทศ จึงน่าที่จะมีการสังเคราะห์งานวิจัยที่ทำในประเทศไทยในสาขาวิชานี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางการวิจัยของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาว่า มีใครทำวิจัยในเรื่องใดบ้าง ด้วยวิธีการวิจัยอย่างไร และในแต่ละสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยามีผู้ทำการวิจัยไว้ในปริมาณมากน้อยเพียงใด เพื่อให้ทราบถึงภาพรวมและทิศทางของการวิจัยในสาขานี้ว่าจะเป็นไปในทิศทางใด รวมทั้งทำให้ทราบว่ายังมีส่วนใดบ้างที่ยังไม่มีผู้ทำการศึกษาวิจัย เพื่อเป็นข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจในการศึกษาวิจัยในสาขาวิชานี้ต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา สร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูล ประกอบการค้นคว้าข้อมูลทางด้าน งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาในด้านผู้ทำงานวิจัย ชื่อเรื่อง วิชิตำเนินการวิจัย แหล่งที่มาของงานวิจัย และปริมาณมากน้อยของงานวิจัยในแต่ละสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา
2. ทำให้ทราบว่า งานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ยังขาดข้อมูลในด้านใดบ้าง
3. ทำให้ได้ข้อมูลด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาในบริบทของสังคมไทย ซึ่งอาจจะเหมือนหรือต่างกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาซึ่งใช้กันอยู่เป็นสากล

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ทำการค้นคว้าและวิจัยในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520-2533
2. ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาในประเทศไทย ทั้งที่เผยแพร่เป็นภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ที่เป็นงานวิจัยที่ผู้ทำการวิจัยศึกษาค้นคว้าเองมิใช่เป็นการแปลงานวิจัยมาจากผลงานวิจัยที่ทำในต่างประเทศ
3. งานวิจัยที่นำมาศึกษา คัดเลือกมาจากงานวิจัยที่มีคุณภาพความน่าเชื่อถือในระดับสูงและระดับกลางเท่านั้น
4. ในหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จะศึกษาเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. งานวิจัยหมายถึง วิทยานิพนธ์ระดับปริญญามหาบัณฑิตที่ศึกษาเกี่ยวกับงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

2. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา หมายถึง การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางจิตวิทยาต่าง ๆ กับพฤติกรรมทางภาษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 หัวข้อ คือ ภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ การเรียนรู้ภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาความบกพร่องทางด้านภาษา ภาษากับความจำ ภาษากับความคิด ภาษากับสมองและทิวภาษา

3. การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การรวบรวมงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เพื่อนำมาสร้างภาพรวม โดยใช้คำหลักเป็นตัวแยกงานวิจัยประเภทเดียวกันออกมาเพื่อทำการสังเคราะห์ โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยในระดับหัวข้อเรื่อง และสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

คำหลัก หมายถึง คำที่บอกให้รู้ว่างานวิจัยนี้มีรายละเอียดในหัวข้อเรื่องใดบ้าง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการแยกประเภทงานวิจัยออกเป็นกลุ่มเพื่อสะดวกต่อการสังเคราะห์ข้อมูล

4. ความน่าเชื่อถือของงานวิจัย หมายถึง กระบวนการกลั่นกรองงานวิจัยที่จะนำมาศึกษา โดยพิจารณาความสอดคล้องของงานวิจัยจากจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการวิจัย และผลของการวิจัย ซึ่งจะใช้เกณฑ์ความน่าเชื่อถือ 3 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับสูง มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ และผลการวิจัย

ระดับกลาง มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการ

ระดับต่ำ มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย และผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้จะคัดเลือกเฉพาะงานวิจัยที่อยู่ในระดับสูงและระดับกลางเท่านั้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษารึ้นนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอตาม
หัวข้อเรื่อง ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

1.1 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของคลาร์กและคลาร์ก
(Clark and Clark. 1977)

1.2 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของฟอสและเฮคส์
(Foss and Hakes. 1978)

1.3 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของไพวิโอและเบกก์
(Paivio and Begg. 1981)

1.4 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของพิมพ์พิพย์ ทวยเจริญ
(2528)

2. การสังเคราะห์งานวิจัย

1. แนวคิดและทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นศาสตร์ที่เกิดขึ้นราวปี ค.ศ. 1954 (อุดม
วิโรจน์ลิขิตต์. 2521 : 7) คำว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า
Psycholinguistics ซึ่งมาจากคำสองคำได้แก่ psycho คำหนึ่งที่มาจากรากศัพท์ภาษา
กรีกว่า Psyche หมายถึงจิตหรือวิญญาณ และ Linguistics อีกคำหนึ่ง ที่มาจากศัพท์ภาษา
ละติน Lingue แปลว่า ลิ้น หรือภาษา แต่ความหมายในปัจจุบันของคำว่า Linguistics
นั้นหมายถึง ศาสตร์ หรือวิชาที่ว่าด้วยภาษา ดังนั้นคำว่า Psycholinguistics จึงมีความ
หมายว่า ภาษาศาสตร์ในแง่ของจิต หรือภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (ประสงค์ ราชณสุข.
2529 : 48)

คำนิยามของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาไว้หลายท่าน เช่น

คริสตัล (Crystal. 1987 : 412) ได้ให้คำจำกัดความว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นศาสตร์ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ ระหว่าง พฤติกรรมทางภาษา กับกระบวนการทางจิตวิทยา เช่น ความจำ ความเข้าใจ การเรียนรู้ การรับรู้ เป็นต้น เพื่อที่จะเข้าใจในพฤติกรรมทางภาษาที่เกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำนิยามของ เทย์เลอร์กับเทย์เลอร์ (Taylor with Taylor. 1990 : 3) ที่ให้นิยามไว้ว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางภาษากับกระบวนการทางความคิด โดยศึกษาถึงการเรียนรู้และการใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิด

ส่วน ประสงค์ ราชณสุข (2529 : 48) ได้ให้นิยามไว้ว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารด้วยภาษา กับพฤติกรรมทางภาษาของผู้สื่อสาร โดยศึกษาผลกระทบของพฤติกรรมทางภาษาต่อผู้ใช้ภาษา ตลอดจนการนำไปใช้ในด้านจิตวิทยา และด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับเปรมจิต ชนะวงศ์ (2528 : 21) ที่ได้ให้นิยามว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของภาษาและพฤติกรรม โดยศึกษาถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษา และปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อมีการเรียนภาษามากกว่า 1 ภาษาขึ้นไป

จากนิยามต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ สรุปได้ว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นศาสตร์ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง กระบวนการทางจิตวิทยาด้านต่าง ๆ กับพฤติกรรมทางภาษา กล่าวคือ ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษา และจิตวิทยาควบคู่กันไป เช่น ภาษากับความจำ ภาษากับความเข้าใจ ภาษากับความคิด ภาษากับการเรียนรู้ ฯลฯ เป็นต้น รวมทั้งศึกษาถึงผลกระทบและปัญหาที่เกิดขึ้นด้วย

1.1 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของคลาร์กและคลาร์ก

(Clark and Clark. 1977)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977) ได้แบ่งภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาออกเป็นหัวข้อสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ก. ความเข้าใจ (Comprehension)

1. ความเข้าใจประโยค (Comprehension of sentences)
2. ความจำประโยค (Memory for prose)
3. การรับรู้ภาษาพูด (Perception of speech)

ข. การผลิตภาษา (Production)

1. แผนการพูด (Plans for what to say)
2. การนำแผนการพูดไปใช้ให้สำเร็จลุล่วง
(Execution of speech plans)

ค. การเรียนรู้ภาษา (Acquisition)

1. วิธีการในการศึกษาภาษาเด็ก
(First step in the child's language)
2. เสียงแรกในภาษาเด็ก
(First sounds in the child's language)
3. พัฒนาการทางภาษาในการศึกษาภาษาเด็ก
(Later growth in the child's language)

ง. ความหมายกับความคิด (Meaning and thought)

1. สัญลักษณ์สื่อความหมาย
(The Representation of Meaning)
2. ภาษากับความคิด (Language and thought)

และได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมดังต่อไปนี้คือ

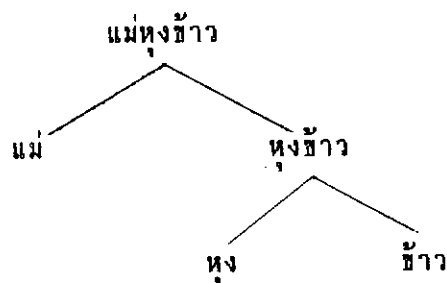
ก. ความเข้าใจ (Comprehension)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความเข้าใจว่าประกอบด้วย

1. ความเข้าใจประโยค (Comprehension of sentences)

ภาษามี 2 ระดับคือ ระดับหนึ่งอยู่ในความคิดหรือระดับลึก ส่วนอีกระดับคือระดับที่ใช้จริงหรือระดับผิวและในการศึกษาเรื่องของความเข้าใจประโยคนั้นมักจะศึกษาจากประโยคในระดับผิวไปยังระดับลึก ดังนั้นในการที่จะเข้าใจประโยคได้นั้น ผู้ฟังจะมีการตีความรูปประโยคในระดับโครงสร้างผิว (Surface structure) ให้คล้ายคลึงกับรูปประโยคในระดับโครงสร้างลึก (Deep structure) โดยใช้กระบวนการปะติดปะต่อส่วนความ (The construction process) และในกระบวนการนี้มีแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาเรื่องความเข้าใจประโยค คือ แนวคิดทางด้านไวยากรณ์ (Syntactic approaches) สิ่งสำคัญในการประกอบคำขึ้นเป็นประโยคมี

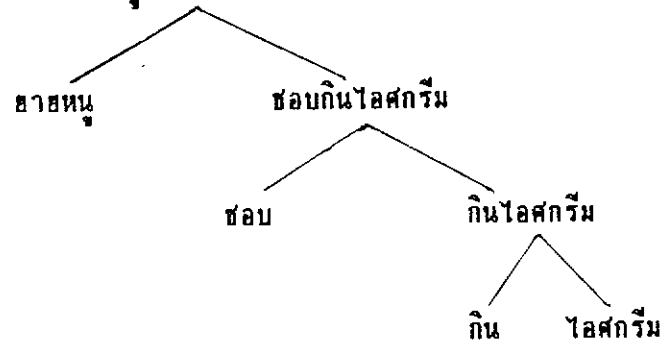
3 สิ่งคือ ประเภทของคำ การเรียงคำ และความสัมพันธ์ของคำในประโยค การเรียงคำมีความสำคัญมากสำหรับประโยค เพราะลำดับของคำในประโยคทำให้เกิดความหมายต่าง ๆ เช่น ประโยคในภาษาไทยส่วนใหญ่มีการเรียงคำในลักษณะนาม-กริยา-นาม ผู้ฟังจะทราบได้ทันทีว่า นามตัวแรกเป็นประธานหรือผู้กระทำกริยาและนามตัวหลังเป็นผู้ถูกกระทำหรือเป็นกรรม เช่นประโยค "เชอหลอกฉิน" ลำดับการเรียงคำช่วยให้ทราบว่า "เชอ" เป็นผู้กระทำ และ "ฉิน" เป็นผู้ถูกกระทำ แต่ถ้ากลับการเรียงคำใหม่ว่า "ฉินหลอกเชอ" "ฉิน" จะกลายเป็นผู้กระทำ และ "เชอ" จะกลายเป็นผู้ถูกกระทำ เป็นต้น และความสัมพันธ์ของคำในประโยคนั้นจะเห็นได้จากคำบางคำมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากกว่าคำอื่น ๆ ในประโยค เรียกได้ว่าเป็นหน่วยสร้าง (Construction) และหน่วยรวม (Constituent) ซึ่งกันและกันในประโยค (Fodor and Garrett. 1967) หน่วยสร้างคือหน่วยใหญ่ที่ประกอบด้วยหน่วยรวม และหน่วยรวมคือ ส่วนประกอบหรือหน่วยย่อย ๆ ของหน่วยสร้าง ตัวอย่างเช่น ประโยค "แม่หุงข้าว" อธิบายได้ว่า "แม่หุงข้าว" เท่ากับ 1 หน่วยสร้าง ซึ่งประกอบด้วย 2 หน่วยรวมคือ "แม่" กับ "หุงข้าว" และ "หุงข้าว" เท่ากับ 1 หน่วยสร้าง ซึ่งประกอบด้วย 2 หน่วยรวม คือ "หุง" กับ "ข้าว" สามารถเขียนเป็นภาพประกอบแสดงความสัมพันธ์ของคำได้ดังนี้



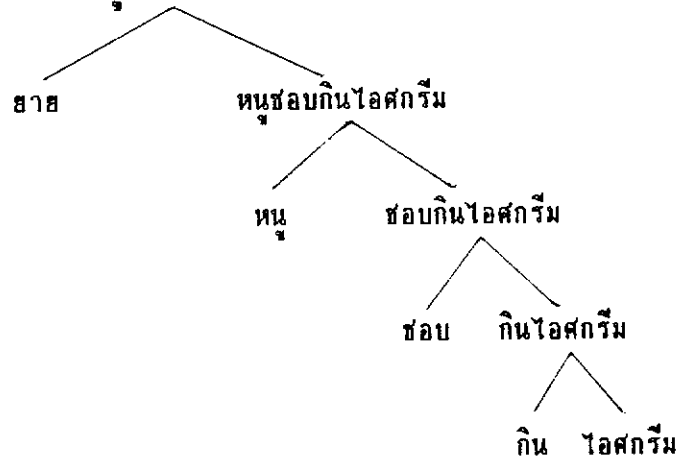
ภาพประกอบ 1 แสดงความสัมพันธ์ของคำในประโยค

และวิธีนี้ยังสามารถนำไปใช้ อธิบายประโยคที่มีความหมายคลุมเครือได้อีกด้วย ตัวอย่างเช่น ประโยค "ชายหนุ่มชอบกินไอศกรีม" สามารถเขียนเป็นภาพประกอบแสดงความสัมพันธ์ของคำได้ถึง 3 ลักษณะ ดังนี้

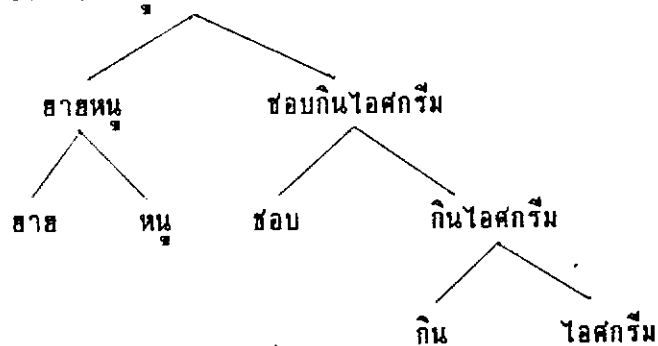
1. สาขหนุชอบกินไอศกรีม



2. สาขหนุชอบกินไอศกรีม



3. สาขหนุชอบกินไอศกรีม



ภาพประกอบ 2 แสดงความสัมพันธ์ของคำในประโยคใน 3 ลักษณะ

จากภาพประกอบทั้ง 3 จะเห็นได้ว่าประโยคนั้นมีโครงสร้างผิวรูปเดียวกัน แต่มีความหมายถึง 3 ความหมาย กล่าวคือ ในประโยค 1 มีความหมายว่า "ชายหนู" (คำที่ใช้เรียกเด็กผู้หญิงด้วยความเอ็นดู) เป็นผู้ที่ชอบกินไอศกรีม ในประโยคที่ 2 มีความหมายว่า "หนู" (ผู้พูด) บอกกับชายว่า หนูชอบกินไอศกรีม และในประโยคที่ 3 มีความหมายว่า "ชายของหนู" (ผู้พูด) ชอบกินไอศกรีม

สรุปได้ว่า ในการศึกษาเรื่อง ความเข้าใจประโยคนั้นจะศึกษาจากประโยครูปผิว ไปยังประโยครูปลึก เพื่อให้ได้ความหมายที่แท้จริงของประโยค โดยอาศัยความรู้ทางด้านไวยากรณ์ช่วยในการศึกษา

2. ความจำประโยค (Memory for prose) มีผู้ให้ความหมายของความจำไว้หลายท่าน สรุปได้ว่า ความจำหมายถึง การที่อินทรีย์ได้เรียนรู้ประสบการณ์บางอย่าง แล้วสามารถระลึกประสบการณ์นั้นได้ หลังจากเวลาผ่านไปชั่วระยะหนึ่ง (ทิพย์นาถสุภา. 2511 : 158 ; Adams. 1967 : 9 ; Drever. 1972 : 168)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977 : 133) ได้กล่าวว่า ความจำประโยคขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

ก. ชนิดของภาษา (Type of language) ภาษาที่ได้รับนั้นมีลักษณะเช่นใด เช่น เป็นภาษาวิชาการ เป็นภาษาสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือเป็นฉันทลักษณ์ เป็นต้น

ข. การรับข้อมูล (Input) เช่น เราได้รับข้อมูลแบบผ่านหูหรือแบบตั้งใจฟัง เป็นต้น

ค. การเก็บข้อมูล (Retention interval) เราได้รับข้อมูลมานานมากน้อยเพียงใด

ง. การแสดงออกถึงความจำ (Output) เช่น เราพยายามที่จะระลึกถึงข้อมูลที่ได้รับทั้งหมด หรือเพียงแต่นึกผ่าน ๆ

แอทกินสันและชิฟฟริน (เฮาเวียร์ คูซาวัตนาวุฒิ. 2517 : 41; อ้างอิงมาจาก Atkinson and Shiffrin. 1968) ได้เสนอทฤษฎีเพื่ออธิบายกระบวนการของความจำ โดยเสนอทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two-process theory of memory) ทฤษฎีนี้กล่าวถึงความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวว่า ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น จะต้องได้รับการทบทวนอยู่ตลอดเวลา

มีฉะนั้นความจำสิ่งนั้นจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าสิ่งใดอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นเวลานาน สิ่งนั้นก็ยังมีโอกาสฝังตัวอยู่ในความจำระยะยาว ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็มักจะติดอยู่ในความทรงจำตลอดไป ดังนั้นทฤษฎีนี้สามารถนำมาใช้อธิบายเรื่องความจำ ประโยคได้กล่าวคือ เป็นที่ทราบกันแล้วว่าความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว เราจะให้ความจำระยะสั้นในการจำข้อมูลระดับผิว เช่น เมื่อได้ยินประโยคยาว ๆ เราจะจำประโยคนั้นไม่ได้ทั้งหมด จะจำได้เพียงคำบางคำ หรือเสียงบางเสียง แต่ถ้าเป็นประโยคสั้น ๆ เราอาจจะจำได้ทั้งหมด เช่นให้ทวนเบอร์โทรศัพท์ เป็นต้น แต่ถ้ามีการทบทวนซ้ำ ๆ เราก็จะลืมเบอร์โทรศัพท์นั้นได้ ส่วนระบบความจำระยะยาวนั้นเป็นส่วนที่จำความหมายมากกว่าคำ ดังนั้นในกรณีที่ได้ยินประโยคยาว ๆ ถึงแม้เราจะจำคำทุกคำในประโยคนั้นไม่ได้ แต่เราสามารถอธิบายได้ จากการที่เราจำความหมายของประโยค

สรุปได้ว่าความจำมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากความจำทำให้เกิดความเข้าใจ เมื่อเกิดความเข้าใจก็สามารถกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น สนทนาพูดคุยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การรับรู้ภาษาพูด (Perception of speech)

ได้มีผู้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้หลายท่าน สรุปได้ว่าการรับรู้จะต้องมี กระบวนการรับสัมผัสโดยใช้อวัยวะสัมผัสต่าง ๆ แล้วจึงส่งข้อมูลที่ได้ไปยังสมอง เพื่อแปลความหมายต่อไป (จำเนียร ช่างโศติและคนอื่น ๆ. 2519 : 2 ; เสเลน กิตติพรพินล. 2522 : 1 ; Dale. 1957 : 243)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977 : 177) ได้กล่าวว่า ในการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้ภาษานั้นจำเป็นที่จะต้องศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเสียงต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาพูดเสียก่อน ทั้งเสียงพยัญชนะ (Consonants) และ เสียงสระ (Vowels) โดยต้องศึกษาเรื่องของสัทศาสตร์และสรีรวิทยา (Phonetics and Phonology) กล่าวคือ ในด้านสัทศาสตร์ (Phonetics) จะศึกษาเรื่องของสรีรวิทยาสัทศาสตร์ (Articulatory phonetics) ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง และการทำงานของอวัยวะเหล่านี้ กลสัทศาสตร์ (Acoustic phonetics) ศึกษา เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของเส้นเสียงในด้านต่าง ๆ เช่น ความถี่ของเสียง (Frequency) ความเข้มของเสียง (Intensity) เป็นต้น โสตสัทศาสตร์ (Auditory phonetics) ศึกษาการรับฟังเสียงของหู ลักษณะทางกายภาพและการทำงานของหูขณะที่รับคลื่นเสียงจาก

อากาศผ่านเข้ามาถึงหู แล้วส่งต่อไปยังประสาทสมองเพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินต่อไป (นันทนา รณเกียรติ. ม.ป.ป : 1 - 2) ส่วนทางด้านสรีรวิทยา (Phonology) นั้น ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของระบบเสียง ว่าในแต่ละภาษามีเสียงใดที่เป็นเสียงสำคัญในการสื่อความหมาย เสียงใดไม่สำคัญในการสื่อความหมาย แต่ละเสียงมีกฎเกณฑ์และขอบเขตในการใช้อะไร เสียงใดปรากฏร่วมกับเสียงใดบ้าง โดยให้สัญลักษณ์สำคัญ (Distinctive features) ทว่าในการศึกษาว่า เสียงแต่ละเสียงมีคุณสมบัติแตกต่างกันอย่างไร (Clark and Clark. 1977 : 188 - 189)

นอกจากนี้คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977 : 207) ยังได้กล่าวถึงทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาเรื่องการรับรู้ภาษาพูด นั่นคือทฤษฎีกลไกในการรับรู้ภาษาพูด (The motor theory of speech perception) ทฤษฎีนี้อธิบายว่าคนเราสามารถแบ่ง หรือแยกเสียงพูดได้จาก ความรู้เรื่องอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง กล่าวคือ เราสามารถแยกเสียงที่ได้ยินจากการพิจารณาเสียงที่เราผลิตได้ ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การรับรู้ทำให้เกิดการนำกลไกของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงมาใช้ และการรับรู้ภาษาพูดขึ้นอยู่กับ ความสามารถของผู้ฟังในการเลียนแบบเสียงภาษาพูดด้วย (Stevens and House. 1972)

จากการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเสียงและกระบวนการรับรู้นี้ สรุปได้ว่าการรับรู้ภาษาพูดเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยผู้พูดและผู้ฟัง โดยผู้พูดใช้อวัยวะต่าง ๆ ที่ใช้ในการออกเสียงเพื่อเปล่งเสียงพูด ผู้ฟังก็สามารถแยกเสียงพูดที่ได้ยินนั้นโดยผ่านอวัยวะรับสัมผัส คือ หู และส่งข้อมูลทางเสียงที่ได้ไปยังสมองเพื่อแปลความหมายต่อไป

ข. การผลิตภาษา (Production)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977 : 223) ได้กล่าวถึงเรื่องการผลิตภาษาว่าประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนวางแผนการพูดและขั้นตอนการนำแผนการพูดไปใช้ให้สำเร็จลุล่วง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนวางแผนการพูด (Plans for what to say) ศึกษาถึงแผนการพูด 3 ขั้นตอนคือ

ก. แผนการพูดขึ้นวาทะสัมพันธ์ (Discourse plans) เป็นขั้นแรกสำหรับผู้พูดในการตัดสินใจว่า จะเตรียมการพูดโดยใช้อะไรวาทะสัมพันธ์ชนิดใด เช่น วาทะสัมพันธ์ ชนิดการสนทนา (Conversations) หรือวาทะสัมพันธ์ ชนิดการพรรณนาบรรยาย (Descriptions) เป็นต้น โดยที่วาทะสัมพันธ์แต่ละชนิด จะใช้โครงสร้างประโยคต่างกัน

ข. แผนการพูดขึ้นประโยค (Sentence plans) เป็นขั้นการเลือกใช้ วัจนสาร (Speech acts) ในการพูดเพื่อที่จะสะท้อนความคิดของผู้พูด โดยผู้พูดจะใช้วัจนสารประเภทใด ขึ้นอยู่กับระดับของความสนิทสนมระหว่างคู่สนทนา หรือบรรยากาศของการพูด เช่น เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น และปัจจัยอื่น ๆ ทางสังคม

ค. แผนการพูดขึ้นส่วนประกอบประโยค (Constituent plans) เป็นขั้นที่ผู้พูดเตรียมการใช้ส่วนประกอบต่าง ๆ ของประโยค เพื่อประกอบเป็นประโยคต่อไป เช่น เลือกใช้คำนาม คำกริยา คำขยาย หรือคำสรรพนาม เป็นต้น

2. ขั้นการนำแผนการพูดไปใช้ให้สำเร็จลง (Execution of speech plans) ในการพูดนั้นสิ่งที่สำคัญที่จะขาดเสียมิได้คือ อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง (The articulatory program) เมื่อมีอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงพร้อมสมบูรณ์แล้วขั้นต่อไปคือการสร้างโครงสร้างไวยากรณ์ของประโยคแบบคร่าว ๆ จากนั้นเลือกคำที่จะนำมาใช้ในประโยค และใส่คำเหล่านั้นในที่ที่เหมาะสม และเลือกใช้คำที่มีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ (Function words) ที่เหมาะสมกับคำที่ได้เลือกไว้แล้ว แต่อย่างไรก็ตามในการพูดอาจจะมี การผิดพลาด (Speech errors) เกิดขึ้นได้ โกลด์แมน-ไอส์เลอร์ (Goldman-Eiesler, 1968) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การผิดพลาดทางภาษา พบว่า การผิดพลาดทางภาษา อาจเกิดขึ้นได้เมื่อ ผู้พูดเกิดความลังเลใจในการพูด โดยอาจจะหยุดพูดชั่วระยะเวลาหนึ่ง (Silent) หรืออาจจะมีการใช้คำอาทิเช่น เอ้อ ... (Uh ...) อืม ... (mm ...) แทนการหยุด (Filled pause) ส่วนแมคเคลย์และออสกูด (MacLay and Osgood, 1959) ได้ทำการศึกษาเรื่องการผิดพลาดทางภาษาพบว่า คนที่มีจะมีการผิดพลาดทางการพูดในลักษณะนี้มักจะเป็นคนที่พูดช้า เนื่องจากมีความลังเลใจในการพูดมากกว่าคนที่พูดเร็ว

สรุปได้ว่าในการพูดนั้น ผู้พูดจะต้องใช้อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงเพื่อผลิตเสียงให้ประกอบขึ้นเป็นคำ จากคำเป็นประโยค โดยจะต้องพิจารณาเลือกใช้ประโยคที่จะพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ และในระหว่างการพูดอาจเกิดการผิดพลาดทางการพูดได้

ค. การเรียนรู้ภาษา (Acquisition)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark, 1977 : 295) ได้ศึกษาเรื่องการเรียนรู้ภาษาและแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. วิธีการในการศึกษาภาษาเด็ก (First step in the child's language) เลพโพลด์ (Leopold. 1939 - 1949) ได้เสนอวิธีการศึกษาภาษาเด็ก คือ วิธีการสังเกตแบบธรรมชาติ (Naturalistic observation) โดยใช้เครื่องบันทึกเสียง และเครื่องบันทึกภาพช่วยในการสังเกตและติดตามพฤติกรรมของเด็กในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ จากนั้นถอดเสียงที่บันทึกได้ลงบนกระดาษ และทำการวิเคราะห์สถานการณ์ในการใช้คำพูดของเด็ก จบลงด้วยการนำข้อมูลที่ได้ไปอ้างอิงถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษา

ในเรื่องการศึกษาภาษาเด็กนั้นคลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977 : 300) ได้ให้ความสนใจและศึกษาไว้ 3 เรื่อง คือ

ก. เด็กมักจะพูดเกี่ยวกับอะไร (What children talk about) จากการศึกษาพบว่า เด็กมักจะพูดคำที่หมายถึงวัตถุที่อยู่รอบ ๆ ตัวได้ก่อนเป็นคำแรก เช่น คำที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง อาหาร และของเล่น

ข. เด็กใช้คำพูดได้อย่างไร (How young children use their utterances) จากการศึกษาพบว่าเด็กจะใช้คำพูดร่วมกับท่าทาง เช่น พูดคำว่า "บ๊ายบาย" + การโบกมือ เป็นต้น เรียกได้ว่าเป็นขั้นเตรียมวัจนสาร (Early speech acts)

ค. ผู้ใหญ่พูดกับเด็กได้อย่างไร (How adults talk to young children) จากการศึกษาพบว่าผู้ใหญ่ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เด็กสนใจในสิ่งที่ตนพูด เช่น ผีปากเรียกเด็ก พูดเน้นเสียง เป็นต้น และสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กมักจะเป็นเรื่องปัจจุบัน เรื่องที่เด็กกำลังทำกิจกรรมอยู่ และวิธีที่ผู้ใหญ่ใช้พูดกับเด็ก คือ พูดช้าลง ใช้คำสั้น ๆ ง่าย ๆ และพูดซ้ำไปซ้ำมา

2. เสียงแรกในภาษาเด็ก (First sounds in the child's language) ในขั้นแรกเด็กจะต้องมีการรับรู้เสียงต่าง ๆ (Perception of speech sounds) เมื่อรับรู้แล้วจะต้องจำเสียงต่าง ๆ เหล่านั้นให้ได้ เมื่อจำได้จึงจะสามารถออกเสียงคำที่ได้ยินนั้น เด็กจะมีความสามารถแยกแยะเสียงหนึ่งออกจากเสียงอื่น ๆ ได้ (Wolff. 1966) จากการศึกษาของเลวิส (Lewis. 1951) พบว่าทารกสามารถรับรู้ทำนองเสียงได้ก่อนการรับรู้หน่วยเสียง (Phonetic segments) ขึ้นต่อมาเป็นการผลิตเสียง (Production of speech sounds) เด็กจะเริ่มออกเสียงตั้งแต่ยังเป็นทารกเรียกว่าการเล่นเสียงของทารก (Infant babbling) ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์ทางภาษาแต่อย่างใด หลังจากนั้นจึงสามารถออกเสียงเป็นคำ (Riper. 1972 : 53) และเด็กมีวิธีการทำภาษาให้ง่ายขึ้น

(Children's simplification) โดยออกเสียงของคำที่ผู้ใหญ่พูดด้วยการตัดเสียงพยัญชนะท้ายคำออก เสียงพยัญชนะควาจะออกเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว และไม่มีการใช้พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (Stress syllables)

3. พัฒนาการทางภาษาของเด็ก (Later growth in the child's language) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้ (Theories of learning) ต่าง ๆ เช่น

ก. ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเด็กพูดได้โดยอาศัยการเลียนแบบ โดยเด็กจะมีการเลียนแบบท่าทางหรือเสียงจากการมองเห็นและการได้ยิน ในการเลียนแบบเสียง หรือคำเด็กจะจำการออกเสียง และสิ่งที่ตนรู้จักนั้นไว้ เมื่อมีโอกาสก็จะแสดงความสามารถในการออกเสียงหรือคำนั้นออกมา และการเลียนแบบเสียงในเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กเกิดความพอใจที่จะเลียนแบบ เมาเลอร์ (นิกา ทองไทย. 2525 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Mowrer. 1958 : 23) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กพบว่า ก้าวแรกในการสอนให้เด็กพูด ควรเป็นการสอนในระยะเล่นเสียง (Babbling) ของเด็ก เพราะช่วงนี้เด็กจะมีความกระตือรือร้นสูงในการออกเสียง จึงทำให้เด็กเกิดความพอใจที่จะเลียนแบบ

ข. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory) สกินเนอร์ (Skinner. 1957 : 29 - 30) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กเกิดจากการเลียนแบบเป็นพื้นฐาน แต่ภาษาของเด็กจะมีพัฒนาการต่อไปได้นั้นขึ้นอยู่กับทำให้การเสริมแรงจากผู้ใหญ่ ไรน์โกลด์ และคนอื่น ๆ (Rheingold and Others. 1959) ได้ศึกษาและพบว่า เด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อได้รางวัลหรือได้รับการเสริมแรง เมื่อเด็กสามารถพูดให้เข้าใจได้ ผู้ใหญ่ควรให้การเสริมแรงโดยทันที อาจจะออกมาในลักษณะความรู้สึกดีใจของแม่ หรือการให้อาหาร เป็นต้น

เมื่อเด็กสามารถพูดเป็นคำได้แล้ว ขั้นต่อไปเด็กจะเริ่มเรียนรู้รายละเอียดปลีกย่อยในโครงสร้างภาษา เช่น สามารถใช้คำที่มีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ (Function words) ประเภทต่าง ๆ ได้ สามารถใช้ประโยคปฏิเสธได้ เป็นต้น นอกจากเรียนรู้รายละเอียดปลีกย่อยในโครงสร้างภาษาแล้ว เด็กยังเรียนรู้รายละเอียดปลีกย่อยในหน้าที่ของภาษา (Elaboration of language function) ควบคู่กันไปด้วย เช่น มีการใช้วัจนสาร (Speech acts) และวัจนสารโดยอ้อม (Indirect speech acts) ได้ เป็นต้น

ในเรื่องการเรียนรู้ภาษานั้นสรุปได้ว่า เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาตั้งแต่ยังเป็นทารก โดยการเรียนรู้เสียงต่าง ๆ จากบุคคลรอบ ๆ ตัว และพยายามออกเสียงเลียนแบบเสียงต่าง ๆ นั้น เมื่อออกเสียงเหล่านั้นได้แล้ว เด็กจะได้รับการเสริมแรงจากผู้ใหญ่ เพื่อให้เด็กเกิดความพยายามที่จะเรียนรู้ภาษาต่อไป

ง. ความหมายกับความคิด (Meaning and thought)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977 : 407) ได้ศึกษาเรื่องความหมายกับความคิดและได้ให้รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ของความหมาย (The representation of meaning)

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark. 1977) ได้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องความหมายไว้ 2 ทฤษฎี คือ

ก. ทฤษฎีอ้างอิง (Referential theory) ทฤษฎีนี้อธิบายว่าความหมายเกิดจากการอ้างอิง เช่น "สุนัข" อ้างอิงถึงสัตว์ชนิดหนึ่ง "โทรทัศน์" อ้างอิงถึงอุปกรณ์ชนิดหนึ่ง ฯลฯ เป็นต้น สรุปคือคำในภาษามีความหมายได้เพราะเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งอื่น คำไม่มีความหมายในตัวเอง ความหมายเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างคำและสิ่งที่ถูกอ้างอิง (วิไลวรรณ ษนิษฐานนท์. 2527 : 110) แต่มีปัญหาหลายอย่างที่ทฤษฎีนี้ไม่อาจให้คำตอบที่น่าพอใจได้ ตัวอย่าง เช่น คำบางคำไม่สามารถอ้างอิงถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ เช่น "และ" (and) "ถ้า" (if) เป็นต้น หรือคำหลายคำสามารถอ้างอิงถึงสิ่งเดียวกันได้ เช่น "คนแก่" "คนชรา" "คนชรา" "คุณสมชาย" เป็นคน ๆ เดียวกันแต่คำแต่ละคำมีความหมายต่างกัน เป็นต้น

ข. ทฤษฎีความคิด (Image theory) ทฤษฎีนี้อธิบายว่าคำมีความหมายได้ ก็เพราะเราใช้คำแทนความรู้สึนึกคิด แปลว่าเราสามารถคิดได้โดยไม่ต้องใช้ภาษา ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงมีปัญหาคือคล้ายกับทฤษฎีแรก กล่าวคือ คำบางคำไม่อาจอธิบายได้ว่าใช้แทนความคิดอะไร ดังตัวอย่างที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น คือ "และ" (and) "ถ้า" (if) (วิไลวรรณ ษนิษฐานนท์. 2527 : 111) เป็นต้น

สรุปได้ว่า ทฤษฎีที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความหมาย 2 ทฤษฎีนี้ ยังไม่สามารถอธิบาย เรื่องของความหมายได้อย่างสมบูรณ์ชัดเจนเท่าใดนัก อาจจะเป็นเพราะว่าเรื่องของความหมายเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะสลับซับซ้อน จึงเป็นเรื่องที่ยากต่อการอธิบาย

2. ภาษากับความคิด (Language and thought) ในเรื่องภาษากับความคิดนี้มีแนวคิด 2 แนวคิดที่น่าสนใจคือแนวคิดที่ว่าความคิดเป็นตัวกำหนดภาษา (Thought determines language) กับแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นตัวกำหนดความคิด (Language determines thought) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. ความคิดเป็นตัวกำหนดภาษา (Thought determines language) แนวคิดนี้อ้างถึงทฤษฎีลอกแบบ (The copy theory) ของอริสโตเติล (Aristotle) (Dinneen. 1967 : 80) ทฤษฎีนี้อธิบายว่าคำพูดเป็นสัญลักษณ์ หรือประสบการณ์ทางความคิด (Mental experience) โลกในความคิดของคนทุกคนเหมือนกัน รวมทั้งภาษาก็เหมือนกันด้วย อริสโตเติล (Aristotle) เชื่อว่าภาษาทุกภาษาในโลกเหมือนภาษากรีก และพยายามแบ่งคำในภาษากรีกออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยนำกฎการแบ่งประเภทของคำนี้ไปใช้ในภาษาอื่น ๆ ด้วย และวัตสัน (Watson. 1930) นักพฤติกรรมนิยมได้กล่าวว่า ความคิดคือภาษา (Thought is language) เขาเชื่อว่าเด็กจะมีพัฒนาการทางความคิดก่อนที่จะมีพัฒนาการทางภาษา ดังนั้นความคิดนี้จะเป็นตัวกำหนดภาษา

ข. ภาษาเป็นตัวกำหนดความคิด (Language determines thought) จากสมมติฐานของซาเพียร์ และวอร์ฟ (Sapir and Whorf hypothesis) นั้นเชื่อว่าภาษาเป็นตัวกำหนดความคิด (Linguistic determinism) อธิบายได้ว่า เราได้รับภาษา (Linguistic categories) ก่อนแล้วจึงนำภาษามาทำหนดความคิดหรือโลกทัศน์ (Cognitive categories) ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องสะท้อนโลกทัศน์ของชุมชน กล่าวคือคนที่พูดภาษาต่างกันจะมีความคิดเกี่ยวกับโลกไม่เหมือนกัน เราจะทราบโลกทัศน์ของเขาโดยดูจากภาษาที่เขาใช้ เช่น ภาษากรีกเป็นภาษาที่มีคำเกี่ยวกับการเมืองการปกครองมาก แสดงว่าชาวกรีกมีความคิดความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองเป็นต้น (Whorf. 1956)

จากแนวคิดทั้ง 2 แนวคิดที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น หากต้องการตัดสินใจให้แน่ชัดลงไปว่า ความคิดเป็นตัวกำหนดภาษาหรือภาษาเป็นตัวกำหนดความคิด อาจกล่าวได้ว่าภาษาก็เป็นเครื่องกำหนดความคิดในระดับหนึ่ง คือ ทำให้เรามองอะไรต่าง ๆ กัน และความคิดก็เป็นตัวกำหนดภาษาในอีกระดับหนึ่ง คือคนมีความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ อีกมากมาย ดังนั้นจึงต้องกาคำใหม่ ๆ มารองรับความคิดนั้น

1.2 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของฟอสและเฮคส์
(Foss and Hakes. 1978)

ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978) ได้แบ่งภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาออกเป็นหัวข้อสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- ก. การเข้าใจภาษา (Understanding language)
 1. กระบวนการของความเข้าใจ
(The process of comprehension)
 2. ความจำและความเข้าใจ (Memory and comprehension)
- ข. ความสามารถในการใช้ภาษา
(Producing language and speech)
 1. การสร้างประโยค (Sentence production)
 2. การใช้ภาษาพูด (Producing speech)
- ค. พัฒนาการทางภาษาของเด็ก (Language development in child)
 1. การเรียนรู้การผลิตถ้อยความ
(Learning to produce utterances)
 2. กระบวนการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจถ้อยความ
(Acquisition processes and learning to understand utterances)
 3. ความสามารถในการใช้ภาษา
(Becoming linguistically competent)
- ง. ศาสตร์ที่นำมาประยุกต์ใช้และศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Application and relations)

และได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

ก. การเข้าใจภาษา (Understanding language)

1. กระบวนการของความเข้าใจ (The process of comprehension) ความเข้าใจมีกระบวนการคร่าว ๆ คือ จะต้องมีการรับรู้ข้อมูลจากนั้น นำข้อมูลที่ได้รับไปตีความ โดยจะต้องมีความสามารถในการจำด้วย ดังนั้นในการเข้าใจภาษา จึงมีกระบวนการดังนี้คือ ผู้ฟังจะต้องมีการรับรู้ภาษาพูดทั้งด้านเสียงพยัญชนะ และเสียงสระ ซึ่งถือว่าเป็นข้อมูล จากนั้นนำข้อมูลที่ได้รับไปตีความโดยอาศัยความรู้เดิมที่มีอยู่ช่วยด้วย เช่น จะต้องมีความรู้เรื่องศัพท์ (Lexical access) กล่าวคือ มีข้อมูลของศัพท์ที่ใช้ในภาษา เช่นสามารถแยกประเภทของศัพท์ออกเป็นคำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ ฯลฯ ได้ และสามารถใช้ศัพท์เหล่านี้ได้อย่างถูกต้อง และที่สำคัญคือผู้ฟังจะต้องมีความสามารถในการจำประกอบไปด้วย จึงจะทำให้เกิดความเข้าใจ

ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978 : 124) ได้ศึกษาเรื่องทฤษฎีของกระบวนการของความเข้าใจ (Theories of comprehension processing) 2 ทฤษฎีคือ

ก. ทฤษฎีปริวรรต (Transformational models) ทฤษฎีนี้มีพื้นฐานมาจาก แนวคิดของชอมสกี (Chomsky. 1959) ที่ว่าประโยคมี 2 ชนิด คือประโยคในโครงสร้างลึก กับประโยคในโครงสร้างผิว โดยจะมีกฎปริวรรต (Transformational rules) ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างประโยคในโครงสร้างลึกกับ ประโยคในโครงสร้างผิว ทฤษฎีนี้สรุปได้ว่า ในการรับข้อมูลผู้ฟังรับประโยคใน โครงสร้างผิวของผู้พูด และแปลง (Transform) ประโยคนั้นให้เป็นประโยคในโครงสร้างลึก (Fodor and Garrett. 1967)

ข. ทฤษฎีกลยุทธ์ (Strategy models) ทฤษฎีนี้ก็มีพื้นฐานมาจากแนวคิดของชอมสกี (Chomsky. 1959) เช่นกัน แต่ได้เพิ่มเติมว่าผู้ฟังจะใช้กลยุทธ์ในการนำศัพท์แต่ละคำที่ได้ยินจากประโยคในโครงสร้างผิวของผู้พูดมาสัมพันธ์กับศัพท์ที่มีอยู่แล้วในสมอง (Mental dictionary) แล้วนำกลยุทธ์นี้มาใช้ในการสร้างประโยคในโครงสร้างลึกของประโยคที่ได้ยิน (Bever. 1970)

2. ความจำและความเข้าใจ (Memory and comprehension)

ศึกษารูปแบบของความจำโดยให้ทฤษฎีรองรับ เช่น ทฤษฎีจินตภาพ (Imagery) อธิบายว่าการที่เราได้รับข้อมูลไม่ว่าจะเป็นเสียงหรือภาพนั้น ข้อมูลจะถูกนำมาเก็บไว้ในความจำในรูปของภาพ

(Image form) โดยจะเลือกเก็บเฉพาะส่วนที่สำคัญ ๆ (Shepard and Chipman. 1971) และทฤษฎีโครงสร้างลึก (Underlying structure) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ประโยคถูกเก็บไว้ใน ความจำในรูปของโครงสร้างลึก (Wanner. 1974) เป็นต้น

อย่างไรก็ตามความจำมีผลกระทบต่อความเข้าใจ (Memory effects comprehension) ได้ เช่น ในการอ่าน ถ้าผู้อ่านมีความจำเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะอ่านมาก่อน เพียงแต่อ่านหัวเรื่องก็จะสามารถเข้าใจได้ แต่ถ้าผู้อ่านไม่มีความจำเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะอ่านมาก่อน อาจจะทำให้อ่านเข้าใจได้เพียงบางส่วน หรืออ่านไม่เข้าใจได้

ข. ความสามารถในการใช้ภาษา (Producing language and speech)

ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978 : 172) ได้แบ่งความสามารถในการใช้ภาษาไว้ 2 ขั้นตอนคือ ขั้นการสร้างประโยค และขั้นการใช้ภาษาพูด (Producing speech) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสร้างประโยค (Sentence production) ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978) ได้กล่าวถึงรูปแบบที่ใช้ในการสร้างประโยค 2 รูปแบบคือ

ก. รูปแบบการผลิตภาษาขั้นปฐม (Elementary production models) หรือการผลิตภาษาจากซ้ายไปขวา (Left-to-right model) รูปแบบนี้อธิบายว่า การสร้างประโยคเกิดจาก ความจริงที่จะต้องมีคำในประโยคเกิดขึ้นต่อ ๆ กัน กล่าวคือเมื่อมีคำ ๆ แรก คำต่อไปจะเกิดขึ้นโดยการกำหนดจากคำที่อยู่ข้างหน้า

ข. รูปแบบรวม (A direct incorporation model) รูปแบบนี้อธิบายว่าผู้พูดรู้โครงสร้างลึกของประโยคที่จะพูดอยู่ก่อนแล้ว และจากโครงสร้างลึกเดียวกันนี้ ผู้พูดสามารถพูดได้ทั้งประโยคแบบธรรมดา (Relatively simple) และประโยคที่มีความซับซ้อน (Relatively complex) ซึ่งประโยคแบบธรรมดาหมายถึง ประโยคที่มีโครงสร้างผิวใกล้เคียงกับโครงสร้างลึก และไม่ต้องใช้กฎการปริวรรตมากมายนัก ส่วนประโยคที่มีความซับซ้อน หมายถึง ประโยคที่มีโครงสร้างผิวแตกต่างจากโครงสร้างลึกมาก ต้องใช้กฎการปริวรรตหลายขั้นตอน (Valian and Wales. 1976)

2. การใช้ภาษาพูด (Producing speech) ในการพูดต้องเริ่มจากการเปล่งเสียง โดยอาศัยกลไกในการออกเสียงได้แก่ กลไกด้านการหายใจ (Respiratory mechanism) โดยใช้เสียงจากปอดต่อด้วยกลไกด้านช่องคอ (Laryngeal mechanism) ซึ่งเป็นกลไกที่ทำให้ลมจากปอดเปลี่ยนเป็นเสียงต่าง ๆ โดยผ่านกล่องเสียง ซึ่งมีเส้นเสียงเป็น

ตัวที่ทำให้เกิดเสียง โหหะ (Voiced) และ อโหหะ (Voiceless) จากนั้น จึงผ่านกลไก ด้านสรีระที่ใช้ในการออกเสียง (Articulatory mechanism) ซึ่งเป็นอวัยวะที่อยู่ภายในปาก และทำให้เกิดเสียงพยัญชนะและสระ เมื่อสามารถผลิตเสียงต่าง ๆ ได้แล้ว จึงนำเสียงต่าง ๆ เหล่านี้มาประกอบขึ้นเป็นคำ จากคำเป็นประโยค และขั้นสุดท้ายคือ การเติมจังหวะเสียง (Temporal pattern หรือ Rhythm) หรือารรhythm เพื่อให้ประโยคที่จะพูดสมบูรณ์มากที่สุด แต่ในการพูดนั้น อาจจะมีการผิดพลาดทางการพูด (Speech errors) เกิดขึ้นได้ การผิดพลาดทางการพูด อาจจะเนื่องมาจากเกิดการผิดพลาดทาง หน่วยเสียง เช่น ใช้เสียงหนึ่งแทนอีกเสียงหนึ่ง การผิดพลาดทางด้านการลงเสียงหนักเบา เช่น ลงเสียงหนักเบาผิดที่ และความผิดพลาดทางด้านความหมาย เช่น การใช้คำหนึ่งแทนอีกคำหนึ่ง เป็นต้น

ค. พัฒนาการทางภาษาของเด็ก (Language development in child)
 ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978 : 266) ได้ศึกษาเรื่อง
 พัฒนาการทางภาษาของเด็กโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. การเรียนรู้การผลิตข้อความ (Learning to produce utterances) เริ่มจากอายุประมาณ 12 - 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดคำ ๆ เดียวก่อนจากการ ศึกษาของเนลสัน (Nelson. 1973) พบว่า คำแรกของเด็กมักจะเป็นคำที่อ้างถึงสิ่งที่เด็กมี ปฏิสัมพันธ์ หรือมีความคุ้นเคย หลังจากอายุ 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดคำได้มากกว่า 1 คำ และช่วงนี้ เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านความคิด (Cognitive development) กล่าวคือ เด็กจะเริ่มวิเคราะห์การกระทำหรือสิ่งต่าง ๆ ได้ (Carroll. 1964 : 31) ช่วงอายุ ประมาณ 2 ขวบ เด็กจะเริ่มเรียนรู้โครงสร้างประโยค เช่น เริ่มรู้เรื่องการเรียงคำ ความ สัมพันธ์ของความหมาย เป็นต้น หลังจากนั้น อายุประมาณ 4-5 ขวบ เด็กจะเริ่มใช้ประโยคที่มี โครงสร้างคล้ายกับประโยคของผู้ใหญ่

2. กระบวนการเรียนรู้และความเข้าใจข้อความ (Acquisition processes and learning to understand utterances) ในกระบวนการเรียนรู้ภาษา^๕ ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978) ได้อ้างถึงทฤษฎีที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษา เช่น ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement) ที่เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ขึ้นอยู่กับการ ให้รางวัลหรือการเสริมแรงจากผู้ใหญ่ และทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation) ที่เชื่อว่า

เด็กพูดได้โดยอาศัยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ดังที่ได้เสนอรายละเอียดไปแล้วในหน้า 16 และจากกระบวนการเรียนรู้ภาษา ทำให้เราทราบถึงบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็ก คือ

- เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษา โดยการเก็บบรรจุคำและประโยคต่าง ๆ ทั้งหมดไว้ในสมองเช่นเดียวกับพจนานุกรม กล่าวคือ เด็กมีคำจำนวนจำกัด แต่สามารถใช้ประโยคได้ไม่จำกัดจำนวน
- เด็กเรียนรู้ในการสร้างประโยคต่าง ๆ และ ประโยคส่วนใหญ่ที่เด็กสร้างขึ้น เป็นประโยคที่เด็กไม่เคยได้ยินมาก่อน
- เด็กเรียนรู้ในการเข้าใจประโยคต่าง ๆ ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน
- เด็กเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เขาใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์
- ไม่มีใครสอนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ให้แก่เด็ก ผู้ปกครองของเด็กก็ไม่ได้ตระหนักถึงกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเสียง โครงสร้างประโยค และความหมายมากไปกว่าตัวเด็ก แต่ดูเหมือนเด็กจะทำตนคล้ายกับเป็นนักภาษาศาสตร์ชั้นเยี่ยมที่เปรียบพร้อมไปด้วยกฎเกณฑ์เกี่ยวกับภาษา และใช้กฎเกณฑ์นั้นสร้างประโยคขึ้นมาใช้ (Fromkin and Rodman. 1974 : 316)

3. ความสามารถในการใช้ภาษา (Becoming linguistically competent) เมื่อเด็กมีการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ แล้ว เด็กจะมีความสามารถในการใช้ภาษาจากขั้นคำ ถ้อยความจนถึงขั้นประโยค ในช่วงระยะกลางของวัยเด็ก คืออายุราว 5 ขวบนั้น เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านทักษะในการสนทนา และจะพัฒนาทักษะในการพิจารณาคุณสมบัติของผู้ที่สนทนากับตน ว่าควรจะใช้รูปประโยคแบบใด เด็กจะมีพัฒนาการทางด้าน "Metalinguistic" ซึ่งเป็นความสามารถขั้นสูงกว่าความเข้าใจและการใช้ภาษา กล่าวคือสามารถประเมินได้ว่า ประโยคที่พูดนั้นเป็นที่ยอมรับหรือไม่กำกวมหรือไม่ รู้จักใช้จังหวะเสียงและเข้าใจคำพูดตลก ๆ ได้

สรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเป็นไปตามลำดับตั้งแต่การออกเสียงเป็นคำ ซึ่งเริ่มจากคำง่าย ๆ ก่อน จากคำเป็นถ้อยความ จนถึงขั้นประโยค ซึ่งในแต่ละขั้นตอน เด็กจะเรียนรู้เรื่องกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาร่วม ๆ กันไปด้วย

ง. ศาสตร์ที่นำมาประยุกต์ใช้และศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์

เชิงจิตวิทยา (Application and relations)

ฟอสและเฮคส์ (Foss and Hakes. 1978 : 320) ได้กล่าวว่า โดยส่วนใหญ่แล้วภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจะประกอบไปด้วยหัวข้อหลัก ๆ คือ ความเข้าใจ การผลิตภาษา และการเรียนรู้ภาษา แต่ยังมีศาสตร์อื่นที่สามารถเข้ามาเกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาได้ เช่น การอ่าน (Reading) ภาษากับสมอง (Language and the brain) เป็นต้น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การอ่าน (Reading) การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองมีกระบวนการคร่าว ๆ คือ ตาเป็นอวัยวะรับสัมผัสกับสิ่งที่อ่านเป็นตัวหนังสือ ตีความสิ่งที่อ่าน แล้วส่งต่อไปยังกระบวนการของความจำ เมื่อสิ่งที่อ่านผ่านกระบวนการของความจำแล้ว จึงตอบสนองออกมาเป็นความเข้าใจ (Newell and Simon. 1970 : 310 - 315)

คินตซ์และฮาร์โบร็ก (Kintsh and Yarbrough. 1982. : 82) ได้กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านมี 2 ระดับคือ ความเข้าใจในระดับย่อย (Micro processes in comprehension) หมายถึงการเข้าใจคำ วลี และประโยคกับความเข้าใจในระดับรวม (Macro processes in comprehension) หมายถึงการเข้าใจเรื่องที่อ่านทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ทริเซีย (Tricia. 1982) ที่กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านไม่ใช่อยู่ที่ เพียงการตอบคำถามให้ถูกต้องเท่านั้น ยังหมายถึงความสามารถในการจับใจความสำคัญ และเข้าใจถึงแก่นของเรื่องที่อ่านอีกด้วย

นอกจากนี้การอ่านยังมีความสัมพันธ์กับการฟัง กัฟ (Gough. 1975 : 15 - 37) ได้กล่าวว่า การฟังและการอ่านเป็นกระบวนการที่มาด้วยกัน โดยมีความเชื่อจากสมมติฐานทางด้านเสียงในใจ (The subvocalization hypothesis) ซึ่งเชื่อว่า ผู้อ่านโดยออกเสียงในใจกับตนเอง และฟังว่าตนเองออกเสียงในใจว่าอย่างไร ซึ่งตรงข้ามกับสมมติฐานด้านความเข้าใจโดยตรง (The direct access hypothesis) ซึ่งเชื่อว่า การอ่านไม่ต้องอาศัยการออกเสียงในใจกับตนเอง แต่ผู้อ่านได้ความหมายจากตัวอักษรที่อ่านโดยตรง เนื่องจากผู้อ่านมีความหมายของศัพท์ที่อยู่ในใจ (Mental dictionary) เรียบร้อยแล้ว (Foss and Hakes. 1978 : 332)

สรุปได้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจ นอกจากนี้ การอ่านยังเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเราใช้ทักษะนี้ในการแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลินต่าง ๆ และที่สำคัญที่สุด คือ การอ่านยังเป็นหัวใจของการศึกษาอีกด้วย

2. ภาษากับสมอง (Language and the brain) มนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาก็คือ คนเราเกิดมาพร้อมกับมีกลไกทางภาษาคิดตัวมาด้วย ซึ่งกลไกทางภาษานี้อยู่ในสมองโดยกระบวนการกลไกทางภาษาจะเกิดขึ้นในบริเวณที่เรียกว่า บริเวณภาษา (Speech areas) ซึ่งอยู่ในสมองซีกใดซีกหนึ่งที่มีหน้าที่ทางภาษา เชื่อกันว่าคนที่ถนัดขวาจะมีความทำงานด้านภาษาในสมองซีกซ้าย และคนที่ถนัดซ้ายจะมีความทำงานด้านภาษาในสมองซีกขวา (Penfield and Roberts. 1959)

ตำแหน่งของสมองบริเวณที่มีความสัมพันธ์กับการพูดอยู่ในบริเวณโบรคา (Broca's area) ซึ่งอยู่บริเวณส่วนหน้าเหนือหูซ้ายเล็กน้อย และบริเวณเวอร์นิค (Wernicke's area) ซึ่งอยู่บริเวณใต้หูซ้าย ถ้าสมองบริเวณที่สัมพันธ์กับภาษาได้รับการกระทบกระเทือน อาจจะเกิดลักษณะการขาดทักษะทางภาษา (Aphasia) ขึ้นได้ (Foss and Hake. 1978 : 355) ดังนั้นสมองจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์

1.3 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981)

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981) ได้แบ่งภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาออกเป็นหัวข้อสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ก. แนวคิดเชิงจิตวิทยาในการศึกษาภาษา

(Psychological approaches to the study of language)

1. แนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioristic approaches)
2. แนวคิดเชิงจิตวิทยาด้านการเรียนรู้

(Cognitive psychological approaches)

- ข. การวิเคราะห์ความหมาย (The analysis of meaning)
 1. แนวคิดทางภาษาศาสตร์ในการศึกษาเรื่องความหมาย
(Linguistic approaches to meaning)
 2. แนวคิดทางจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมนิยมในการศึกษาเรื่อง
ความหมาย
(Behavioral psychological approaches to the
study of meaning)
 3. แนวคิดทางจิตวิทยาด้านการเรียนรู้ในการศึกษาเรื่องความหมาย
(Cognitive psychological approaches to meaning)
- ค. ความเข้าใจ (Comprehension)
 1. แนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioral approaches)
 2. แนวคิดทางภาษาศาสตร์ (Linguistic approaches)
- ง. ภาษากับความจำ (Language and memory)
- จ. การเรียนรู้ภาษา (Language acquisition)
 1. แนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioral approaches)
 2. แนวคิดทางภาษาศาสตร์ (Linguistic approaches)
 3. แนวคิดทางจิตวิทยาการเรียนรู้
(Cognitive approaches)

และได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

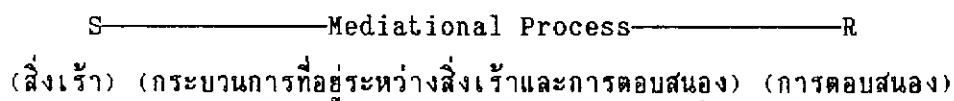
ก. แนวคิดเชิงจิตวิทยาในการศึกษาภาษา (Psychological approaches to the study of language)

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981) ได้กล่าวถึงแนวคิดเชิงจิตวิทยาในการศึกษาเรื่องของภาษาว่าประกอบด้วยแนวคิด 2 แนวคิด คือ

1. แนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioristic approaches)
ความคิดหลักของแนวคิดนี้เน้นว่าการเรียนรู้ เป็นผลที่ได้มาจากการมีสิ่งเร้า (Stimulus) และการตอบสนอง (Response) ซึ่งประกอบด้วย

ก. แนวคิดเชิงหน้าที่ของสกินเนอร์ (Skinner's functional approach to verbal behavior) เสนอโดยสกินเนอร์ (Skinner. 1957) แนวคิดของสกินเนอร์กล่าวว่า การเรียนรู้จะต้องมีสิ่งเร้า (Stimulus) มีการตอบสนอง (Response) มีการเสริมแรง (Reinforcement) และมีเงื่อนไขต่าง ๆ (Conditions) ดังนั้น แนวคิดเชิงหน้าที่ของสกินเนอร์ในการศึกษาเรื่องภาษา จึงอธิบายได้ว่า พฤติกรรมทางภาษา (Verbal behavior) เกิดจากสิ่งเร้าซึ่งอาจจะเป็นเหตุการณ์หรือสถานการณ์เมื่อเกิดพฤติกรรมทางภาษาแล้วเท่ากับบุคคลนั้นเป็นผู้พูด ผู้พูดก็จะเสริมแรงผู้ฟัง กระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดพฤติกรรมทางภาษาขึ้น ผู้ฟังก็จะทำหน้าที่เป็นผู้พูด และเสริมแรงกระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดพฤติกรรมทางภาษา สลับกันเช่นนี้ต่อไป

ข. แนวคิดที่อยู่ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Mediated S-R approach) เสนอโดย นักพฤติกรรมนิยมแผนใหม่ (Neobehaviorists) คือ ออสกู๊ด (Osgood. 1973) แนวคิดนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดของสกินเนอร์ แต่ได้เพิ่มกระบวนการที่อยู่ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง กล่าวคือ การตอบสนองทางภาษาเกิดขึ้นจากสภาพภายใน (Inner states) ของแต่ละบุคคลโดยที่มีสิ่งเร้าแล้วยังไม่เกิดการตอบสนองหรือพฤติกรรมภาษาโดยทันที แต่ต้องผ่านกระบวนการที่อยู่ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Mediational process) เสียก่อน ซึ่งกระบวนการนี้หมายถึง บุคคลมีความเข้าใจความหมาย (Gets the meaning) แล้วต่อมาจึงตอบสนองออกมาเป็นพฤติกรรมทางภาษาอีกทีหนึ่ง สามารถแสดงเป็นแผนภูมิคร่าว ๆ ดังนี้



2. แนวคิดเชิงจิตวิทยาด้านการเรียนรู้ (Cognitive psychological approaches) ความคิดหลักของแนวคิดนี้เน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับความคิด (Cognition) ประกอบด้วยแนวคิดและทฤษฎีดังต่อไปนี้

ก. แนวคิดรหัสคู่ (Dual-coding approach) แนวคิดนี้เชื่อว่า พฤติกรรมทางภาษาเกิดจากระบบ 2 ระบบคือ ระบบจินตภาพ (Image system) ซึ่งประกอบด้วย การมองเห็น การฟัง ท่าทาง และความรู้สึกต่าง ๆ หรือเรียกได้ว่าเป็นข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา (Nonverbal information) และระบบที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Verbal system) หมายถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาษาหลาย ๆ ระบบ เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียนด้วยลายมือ ภาษาที่ใช้เครื่องพิมพ์ เป็นต้น โดยมีระบบความคิด (Cognitive system) เป็นตัวเชื่อมระบบทั้ง 2 ระบบนี้แล้ว แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมทางภาษา

ข. ทฤษฎีรหัส (Common coding theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ข้อมูลทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับภาษา (Verbal and nonverbal information) จะถูกเก็บไว้ในระบบความจำระยะยาว ในรูปแบบของลักษณะนามธรรม (Common abstract format) เมื่อต้องการจะใช้ข้อมูลนี้จะมีการสืบสร้าง (Reconstruction) รูปแบบของลักษณะนามธรรมนี้ออกมาเป็นพฤติกรรมทางภาษา

ข. การวิเคราะห์ความหมาย (The analysis of meaning)

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981 : 77) ได้กล่าวถึง แนวคิด 3 แนวคิดที่ใช้ในการศึกษาเรื่องความหมาย ดังนี้ คือ

1. แนวคิดทางภาษาศาสตร์ในการศึกษาความหมาย

(Linguistic approaches to meaning) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์อรรถลักษณะ (Componential analysis) ในการศึกษาความหมายของคำ วิธีนี้วิเคราะห์ความหมายของคำโดยใช้สัญลักษณ์ + และ - เรียกสัญลักษณ์ว่า อรรถลักษณะคู่ (Binary features) เติมนำคำที่มีความหมายนั้น ๆ เช่น +สิ่งมีชีวิต (+Animate) หมายถึง สิ่งมีชีวิต (Animate), -สิ่งมีชีวิต (-Animate) หมายถึง สิ่งไม่มีชีวิต (Inanimate) หรือ +ชาย (+Male) หมายถึง เพศชาย (Male), -ชาย (-Male) หมายถึง เพศหญิง (Female) เป็นต้น ตัวอย่างคำบางคำที่ใช้วิธีการวิเคราะห์อรรถลักษณะ เช่น

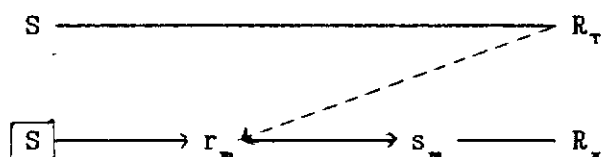
เด็กชาย (Boy)	เด็กหญิง (Girl)
+ รูปธรรม (+Concrete) + สิ่งมีชีวิต (+Animate) + มนุษย์ (+Human) + ชาย (+Male) - ผู้ใหญ่ (-Adult)	+ รูปธรรม (+Concrete) + สิ่งมีชีวิต (+Animate) + มนุษย์ (+Human) - ชาย (-Male) - ผู้ใหญ่ (-Adult)

ภาพประกอบ 3 แสดงความหมายของคำ

จากภาพประกอบจะเห็นได้ว่า คำว่า "เด็กชาย" (Boy) ประกอบไปด้วย
 อรรถลักษณะที่สื่อความหมาย (Semantic features) 5 อรรถลักษณะ คือ +รูปธรรม
 (+Concrete), +สิ่งมีชีวิต (+Animate), +มนุษย์ (+Human), +ชาย (+Male) และ
 -ผู้ใหญ่ (-Adult) อยู่ในภาพประกอบแสดงอรรถลักษณะ (Feature matrix) เดียวกัน ส่วน
 คำว่า "เด็กหญิง" (Girl) ก็จะใช้วิธีการวิเคราะห์แบบเดียวกันกับคำว่า "เด็กชาย" (Boy)

2. แนวคิดทางจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมนิยมในการศึกษาความหมาย

(Behavioral psychological approaches to the study of meaning) มีแนวคิด
 ที่น่าสนใจ คือ แนวคิดเรื่องการตอบสนองที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา (Nonverbal response
 approach) ซึ่งเสนอโดยออสกูด และ แมคกวิแกน (Osgood and McGuigan. 1973)
 โดยการศึกษาความหมายในรูปของการตอบสนอง กล่าวคือในการเรียนรู้จะต้องมีสิ่งเร้า และ
 สิ่งเร้า นั้นอาจจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับภาษาก็ได้ การตอบสนองต่อสิ่งเร้า (ความหมาย)
 จึงอาจจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับภาษาก็ได้เช่นกัน ดังตัวอย่างภาพจำลองของกระบวนการ
 ตอบสนองดังต่อไปนี้



S หมายถึง สิ่งเร้าคือลูกมะนาว เป็นสิ่งเร้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา
(Nonverbal stimulus)

R_T หมายถึง การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยการ
หลั่งน้ำลายเท่ากับเป็นการตอบสนองที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา (Nonverbal response) ต่อ
สิ่งเร้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา

[S] หมายถึง คำว่า "มะนาว" เป็นสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษา
(Verbal stimulus)

r_m หมายถึง การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยการหลั่ง
น้ำลายเท่ากับเป็นการตอบสนองที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาต่อสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษา

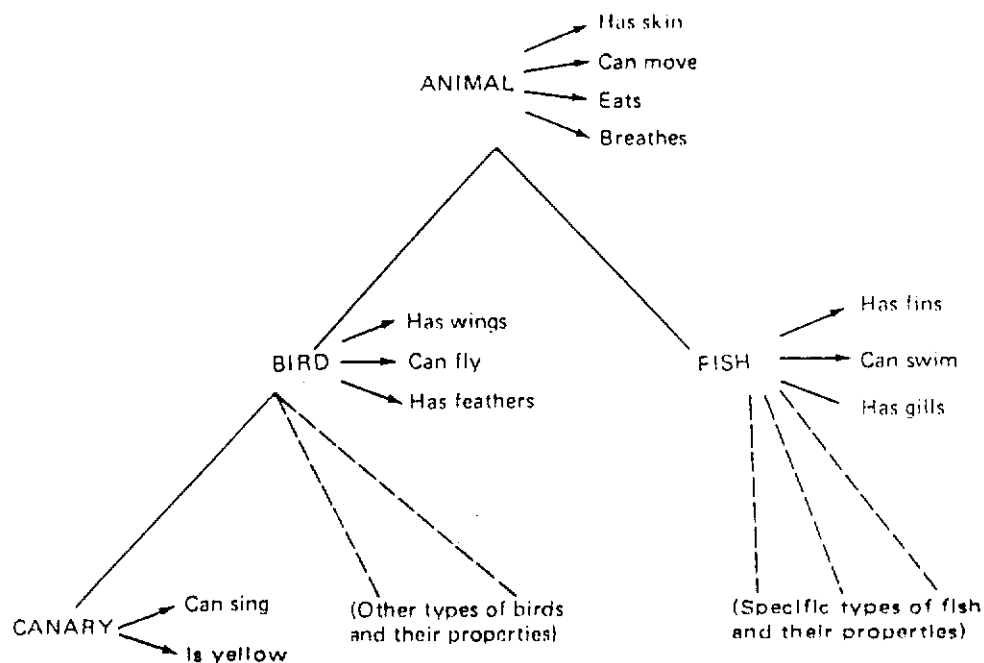
s_m หมายถึง การกระตุ้นตัวเองจากการหลั่งน้ำลายให้เกิด R_x

R_x หมายถึง การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยพูดว่า
"มะนาวเปรี้ยว" เท่ากับเป็นการตอบสนองที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Verbal response)
ต่อสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษา

จะเห็นว่าสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับภาษา จะทำให้เกิด
การตอบสนองที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับภาษาได้เช่นกัน

3. แนวคิดทางจิตวิทยาด้านการเรียนรู้ในการศึกษาความหมาย

(Cognitive psychological approaches to meaning) แนวคิดนี้เสนอรูปแบบความ
สัมพันธ์แบบขั้น (Hierarchical network models) ซึ่งเสนอโดยคอลลินส์ และควิลเลียน
(Collins and Quillian. 1967 : 240 - 270) แนวคิดนี้อธิบายว่าความสัมพันธ์แบบ
ขั้นนี้สัมพันธ์ กับความจำความหมายของคำ โดยแต่ละคุณสมบัติของความหมาย (Semantic
features) จะอยู่ในชั้นความสัมพันธ์ที่เหมาะสมจากระดับหลักจนถึงระดับย่อย ดังภาพประกอบ



ภาพประกอบ 4 ตัวอย่างส่วนหนึ่งของโครงสร้างทางความจำแนกชั้นของคอลลินส์ และ ควิลเลียน (Collins and Quillian. 1969)

ภาพนี้แสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติของคำว่า "สัตว์" (Animal) โดยคำว่า "สัตว์" (Animal) เป็นความคิดหลักในระดับ 1 ซึ่งมีความสัมพันธ์กับคุณสมบัติต่าง ๆ คือ มีหนัง (Has skin) สามารถเคลื่อนไหวได้ (Can move) กินอาหารได้ (Eats) และ หายใจได้ (Breathes) ส่วนคำว่า "นก" (Bird) เป็นความคิดหลักในระดับ 2 ซึ่งมีความสัมพันธ์กับคุณสมบัติต่าง ๆ คือ มีปีก (Has wings) บินได้ (Can fly) และมีขน (Has feathers) คำว่า "ปลา" (Fish) ก็เป็นความคิดหลักในระดับ 2 เช่นเดียวกับคำว่า "นก" (Bird) และคำว่า "นก" (Bird) นี้ยังเป็นความคิดหลักของคำว่า "Canary"

(นกชนิดหนึ่ง) โดยที่ "Canary" มีความสัมพันธ์กับคุณสมบัติต่างๆ คือ สามารถร้องเพลงได้ (Can sing) มีสีเหลือง (Is yellow) คำว่า "ปลา" (Fish) ก็เช่นกัน กล่าวคือ เป็นความคิดหลักของปลาชนิดต่างๆ โดยที่ปลาชนิดต่างๆ ก็จะมีคุณสมบัติต่างๆ ด้วยเช่นกัน และ เราสามารถนำรูปแบบความสัมพันธ์แบบนี้ไปวิเคราะห์ความหมายของคำอื่น ๆ ได้เช่นกัน

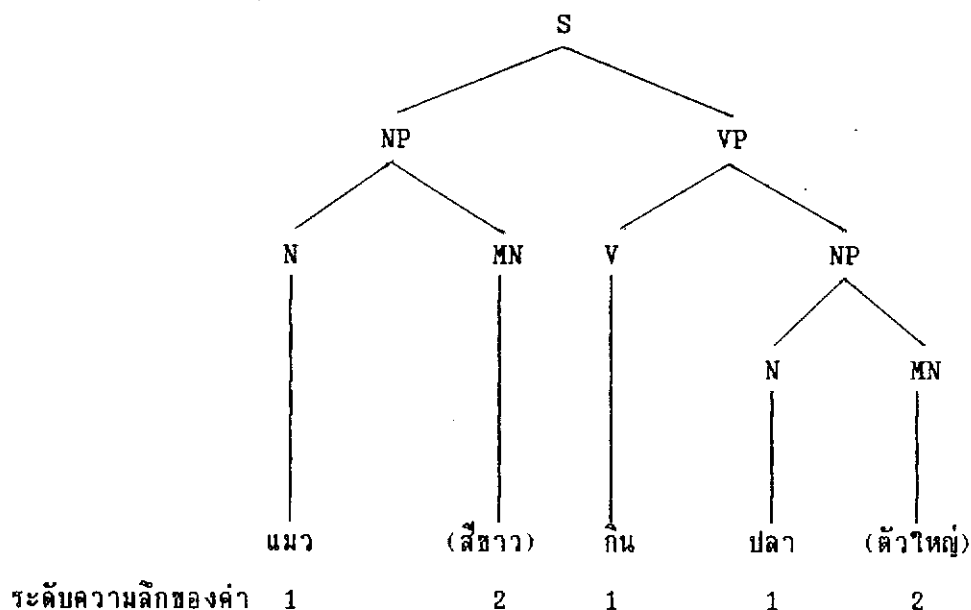
ค. ความเข้าใจ (Comprehension)

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981 : 148 - 151) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความเข้าใจโดยอาศัยแนวคิดต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioral approaches)

นักพฤติกรรมนิยมแนวสกินเนอร์ (Skinnerian) ศึกษาเรื่องความเข้าใจในลักษณะของการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Verbal stimulus) วินเคอร์ (Winokur. 1976 : 145 - 146) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมของความเข้าใจจะสะท้อนออกมาในลักษณะของการออกเสียง (Echoic) และมีการตอบสนองที่เกี่ยวข้องกับภาษาภายในใจ (Intraverbal response) กล่าวคือ เมื่อเราได้ยินเสียงพูดซึ่งเท่ากับเป็นสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับภาษา (Verbal stimulus) แล้ว เราจะมี การตอบสนองที่เกี่ยวข้องกับภาษาภายในใจ (Intraverbal response) ต่อสิ่งเร้าที่เราได้ยินนั้นก่อน จากนั้นจึงแสดงพฤติกรรมการใช้เสียง (Echoic) หรือการพูดเพื่อแสดงถึงความเข้าใจของเราต่อไป

2. แนวคิดทางภาษาศาสตร์ (Linguistic approaches) แนวคิดนี้เชื่อว่า สิ่งประโยคมีความซับซ้อนมากเท่าใดก็ยิ่งยากต่อความเข้าใจมากเท่านั้น เยฟ (Yngve. 1960) อธิบายว่า ประโยคซับซ้อนหมายถึงประโยคที่ประกอบด้วยคำมากมายที่อยู่ในระดับลึก ยิ่งมีคำในระดับลึกมากประโยคก็จะยิ่งซับซ้อนมาก ตัวอย่างประโยค 2 ประโยค คือ "แมวกินปลา" กับ "แมวสีขาวกินปลาตัวใหญ่" สามารถแสดงให้เห็นระดับความลึกของคำในประโยคได้จากภาพประกอบดังต่อไปนี้



ภาพประกอบ 5 แสดงระดับความลึกของคำในประโยค

จากภาพประกอบอธิบายได้ว่าประโยค "แมวกินปลา" จะไม่มีความซับซ้อนเหมือนประโยค "แมวสีขาวกินปลาตัวใหญ่" เนื่องจากประโยค "แมวกินปลา" มีความลึกระดับ 1 ส่วนประโยค "แมวสีขาวกินปลาตัวใหญ่" มีความลึก 2 ระดับ คือ มีทั้งระดับ 1 และระดับ 2 กล่าวคือ ในภาคประธาน คำว่า "แมว" มีความลึกระดับ 1 ส่วนคำว่า "สีขาว" มีความลึกระดับ 2 เนื่องจากเป็นคำขยายของคำว่า "แมว" ซึ่งมีความลึกระดับ 1 และในภาคแสดงคำว่า "กิน" กับ "ปลา" มีความลึกระดับ 1 ส่วน คำว่า "ตัวใหญ่" มีความลึกระดับ 2 เนื่องจากเป็นคำขยายของคำว่า "ปลา" ซึ่งมีความลึกระดับ 1 ดังนั้น ประโยค "แมวสีขาวกินปลาตัวใหญ่" มีความซับซ้อนมากกว่าประโยค "แมวกินปลา" เนื่องจากคำบางคำในประโยคมีระดับความลึกมากกว่านั่นเอง

สรุปได้ว่า ยิ่งประโยคมีความซับซ้อนมาก ก็ยิ่งยากต่อความเข้าใจและการผลิต

ง. ภาษากับความจำ (Language and memory)

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981 : 171 - 172) ได้กล่าวถึงเรื่องความจำใน 2 ลักษณะ คือ ความจำเฉพาะ (Episodic memory) กับ ความจำรวม (Semantic memory) มีรายละเอียดดังนี้

ความจำเฉพาะ (Episodic memory) หมายถึง การจำเหตุการณ์เฉพาะ (Specific events) ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาและสถานที่ที่เฉพาะเจาะจง เช่น เราจำอาหารที่รับประทานตอนเช้าได้ พร้อมทั้งจำเหตุการณ์หรือการสนทนาซึ่งเกิดระหว่างการรับประทานอาหารได้ หรือจำได้ว่า เมื่อวานเราไปดูหนังเรื่องอะไร กับใครที่โรงภาพยนตร์ใด และเวลาประมาณเท่าไร ส่วนความจำรวม (Semantic memory) หมายถึง ความรู้ทั่วไปของเราซึ่งไม่อาจจะบ่งชี้เวลา และสถานที่ที่แน่นอนได้ เช่น เรารู้ว่าโลกกลม, มีดแหลม, น้ำทะเลเค็ม หรือรู้เรื่องตัวอักษร เช่น สามารถจะสะกดคำว่า ประชาธิปไตยได้ เป็นต้น และเราสามารถบรรยายสิ่งต่างๆ ได้จากการที่เราสัมผัสที่เป็นพันๆ คำในหัวสมองแต่ก็เป็นเรื่องยากที่เราจะบอกว่าเราเรียนสิ่งต่างๆ เหล่านี้เมื่อไรและที่ไหน (Tulving. 1972)

สรุปได้ว่าความจำทั้ง 2 ลักษณะนี้ แตกต่างกันทางด้านการระบุเวลาและสถานที่ กล่าวคือ ความจำเฉพาะ หมายถึง การจำเหตุการณ์เฉพาะซึ่งผู้จำสามารถระบุเวลาและสถานที่ได้ ส่วนความจำรวม หมายถึง การมีความรู้ทั่วไปซึ่งไม่สามารถระบุได้อย่างแน่นอนว่าความรู้เหล่านี้เกิดขึ้นที่ไหนและเมื่อไร

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981 : 174 - 185) ได้กล่าวถึงเรื่องภาษากับความจำสรุปได้ดังนี้

- คำสามัญ (Common words) ที่ใช้บ่อยจำได้ง่ายกว่าคำที่ไม่ค่อยได้ใช้ เช่น "ลิง" จำได้ง่ายกว่า "กบิล", "ดอกไม้" จำได้ง่ายกว่า "กุหลาบ" เป็นต้น และคำสามัญประเภทคำนามจำได้ง่ายที่สุด
- คำสามัญ (Common words) จำได้ง่ายกว่า คำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function words)
- คำที่มีความหมายจำได้ง่ายกว่าคำที่ไม่มีความหมาย เช่น "กิน" จำได้ง่ายกว่า "นิก", "ปลา" จำได้ง่ายกว่า "ลปา" เป็นต้น

- คำที่มีความสัมพันธ์กันสูง (High associative) จำได้ง่ายกว่าคำที่มีความสัมพันธ์กันต่ำ (Lower associative) เช่น "ดั่ง-ค่อส" จำได้ง่ายกว่า "ดั่ง-สูง", "สูง-ต่ำ" จำได้ง่ายกว่า "สูง-แหลม" เป็นต้น

- คำที่มีความสัมพันธ์กันเป็นคู่ (Clustering) จำได้ง่ายกว่าคำที่ไม่ได้สัมพันธ์กันเป็นคู่ เช่น "โต๊ะ-เก้าอี้" จำได้ง่ายกว่า "โต๊ะ-เตียง", "ช้อน-ส้อม" จำได้ง่ายกว่า "ช้อน-จาน" เป็นต้น

- คำหรือประโยคที่เป็นเงื่อนไขต่อกันสูง (High conditional probability) จำได้ง่ายกว่า คำหรือประโยคที่เป็นเงื่อนไขต่อกันต่ำ เช่น "สุนัขกัดแมว" จำได้ง่ายกว่า "สุนัขรักเด็ก", "นักเขียนเขียนหนังสือ" จำได้ง่ายกว่า "นักเขียนอ่านการ์ตูน" เป็นต้น

- ประโยคที่มีความซับซ้อนน้อย จำได้ง่ายกว่าประโยคที่มีความซับซ้อนมาก เช่น "ไก่ออกไข่" จำได้ง่ายกว่า "ไก่ตัวเมียที่อยู่ในเล้าออกไข่ห้าฟอง" เป็นต้น

สรุปได้ว่าคนเราจะจำภาษาที่ง่าย ๆ ที่ใช้บ่อย และที่สื่อความหมายได้ง่ายกว่า ภาษาที่ยังยากซับซ้อนไม่ค่อยได้ใช้และไม่สื่อความหมาย และมีวิธีการจำโดยอาศัยความสัมพันธ์ของความหมายเข้ามาช่วยในการจำ

จ. การเรียนรู้ภาษา (Language acquisition)

ไพวิโอและเบกก์ (Paivio and Begg. 1981 : 213) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาและพัฒนากายทางภาษา 3 แนวคิดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioral approaches) แนวคิดนี้ศึกษาเรื่องการเรียนรู้ภาษา โดยมีพื้นฐานมาจาก ทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner's theory) ซึ่งเสนอโดยสกินเนอร์ (Skinner. 1957 : 29 : 30) นักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioralism) เขาศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของสัตว์ เช่น หนู นกพิราบ และเกียบโธง พฤติกรรมของสัตว์เหล่านี้กับการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งรวมถึงการเรียนรู้ภาษาด້ว โดยเรียกการเรียนรู้ภาษาว่าเป็น พฤติกรรมทางภาษา (Verbal behavior) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การเรียนรู้จะต้องมีสิ่งเร้า (Stimulus) การตอบสนอง (Response) การเสริมแรง (Reinforcement) และเงื่อนไข (Condition) ต่างๆ ทฤษฎีนี้ยังอธิบายว่า มนุษย์เกิดมามีสมองที่ว่างเปล่า ยังไม่มีอะไรบันทึกลงไป เมื่อเจริญเติบโตขึ้นผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ สมองจะบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นลงไป การเรียนภาษาก็เช่นเดียวกัน เด็กเริ่มจากที่ตนเองไม่มีอะไรเลย เมื่อ

ได้ยินพ่อแม่หรือบุคคลที่อยู่รอบ ๆ ตัวใช้ภาษา เด็กจะพยายามออกเสียงเลียนแบบ เมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้องก็จะได้รับรางวัลหรือสิ่งกระตุ้นที่ต้องการ อาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาเกิดจากการเสริมแรงโดยชุมชนภาษา (Language community) โดยจะมีการเสริมแรงตั้งแต่วัยทารกในการเล่นเสียงของทารก ไรน์โกลด์ และคนอื่น ๆ (Rheingold and others. 1959 : 68 - 73) ได้ศึกษาเรื่องการเสริมแรงกับทารกอายุ 3 เดือน พบว่า เมื่อทารกเล่นเสียงแล้วมีการเสริมแรงจากผู้ใหญ่ด้วยการยิ้ม เตะขาน หรือสัมผัสจับต้อง ทารกจะมีอัตราการเล่นเสียงเพิ่มมากขึ้น ในการเรียนรู้ภาษาระดับคำและประโยคก็เช่นกัน ถ้าผู้ใหญ่หรือพ่อแม่คอยให้แรงเสริม เช่น ชมเชยให้รางวัลเมื่อเด็กพูดถูกต้อง ก็จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาต่อไป กระบวนการเรียนแบบนี้เรียกตามภาษาทางจิตวิทยาได้ว่า เป็นการเรียนแบบกระบวนการที่มีเงื่อนไข (Conditioning process)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีนี้เชื่อว่า เด็กเกิดมาพร้อมกับหัวที่ว่างเปล่า การเรียนรู้ภาษา เกิดจากการเลียนแบบ และการได้รับแรงเสริมจากบุคคลรอบ ๆ ตัว

2. แนวคิดทางภาษาศาสตร์ (Linguistic approaches) แนวคิดนี้ มีนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน คือ ชอมสกี (Chomsky. 1959) ได้เสนอว่าเด็กเกิดมาพร้อมกับมีเครื่องมือชนิดหนึ่งติดตัวมาด้วยเรียกว่า เครื่องช่วยในการเรียนภาษา (Language acquisition device) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า แอล เอ ดี (LAD) แอล เอ ดี นี้เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้ด้วยตนเองโดยไม่เกิดจากการเลียนแบบหรือการเสริมแรงแต่อย่างใด ถ้าเด็กไม่มีความผิดปกติทางสมองแล้วเด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ตามลำดับ และความสามารถนี้เป็นธรรมชาติของเด็กทุกคน ที่เกิดมาเพื่อเรียนรู้ภาษาไม่ว่าจะมีสติปัญญาสูงต่ำเพียงใด (จงกลนี วงศ์ผาสุกโชติ. 2522) แอล เอ ดี จะเป็นตัวรับข้อมูลทางภาษา ซึ่งข้อมูลภาษานี้ได้มาจากประโยคต่าง ๆ ที่เด็กได้ยินจากสิ่งหรือบุคคลรอบ ๆ ตัว เช่น ได้ยินจากโทรทัศน์ วิทยุ หรือบุคคลอื่น ๆ จากการกระทำของ แอล เอ ดี เด็กจะเกิดการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่มีใช้อยู่ในภาษา ซึ่งชอมสกีเรียกว่าเป็นความรู้ในภาษา (Competence)

สรุปได้ว่า แนวคิดนี้เห็นว่า เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับมีเครื่องช่วยในการเรียนภาษา ซึ่งทำให้เด็กทุกคนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการเลียนแบบแต่อย่างใด

3. แนวคิดด้านการเรียนรู้ (Cognitive approaches)

ซินclair-เดอซวาร์ท (Sinclair-deZwart, 1973) ได้เสนอทฤษฎีลักษณะสากลทางความคิด (Cognitive universals) ในการศึกษาเรื่องพัฒนาการทางภาษาทฤษฎีนี้อธิบายว่าพัฒนาการทางภาษามี 3 ขั้นตอนคือ ขั้นใช้กลไกอวัยวะรับสัมผัส (Sensory-motor stage), ขั้นแสดงเชาวน์ปัญญา (Representational intelligence) และ ขั้นการใช้ภาษา (Language) กล่าวคือในช่วงแรกเด็กจะใช้อวัยวะรับสัมผัสต่างๆ เช่น ตามองหูฟัง มือจับต้องสิ่งของ เป็นต้น อายุราว 1 ขวบครึ่งจากการที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ รอบ ๆ ตัว เด็กจะพัฒนารูปแบบของพฤติกรรม (Action patterns) ของตัวเอง ซึ่งรูปแบบของพฤติกรรมนี้ จะเข้ามาจัดโครงสร้างภาษาในใจ (Mental structures) จากโครงสร้างภาษาในใจนี้ เด็กจะสร้างโลกส่วนตัวในการคิดที่ประกอบไปด้วยสิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่มีวันสูญหายไปจากใจ (Permanent objects) กล่าวคือ เด็กสามารถทำราวกับว่า ยังมีวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งปรากฏอยู่ทั้ง ๆ ที่วัตถุสิ่งนั้นไม่ได้ปรากฏอยู่ต่อหน้า ขั้นต่อไปอายุราว 2 ขวบจะเป็นขั้นแสดงเชาวน์ปัญญาของเด็ก กล่าวคือ เด็กจะสามารถเล่นเกมมีจินตนาการและวาดรูปได้ เป็นต้น ขั้นสุดท้าย คือ ขั้นการใช้ภาษาซึ่งโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ได้มาจากโครงสร้างทางความคิด (Cognitive structures) ซึ่งสิ่งสมมาในช่วงก่อนอายุ 2 ขวบ

สรุปได้ว่าแนวคิดนี้เน้นเรื่องการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว ซึ่งช่วยในการพัฒนารูปแบบของพฤติกรรมและความคิดจนกระทั่งสิ่งสมเป็นความรู้ทางด้านโครงสร้างทางภาษาและสามารถใช้ภาษาได้ในที่สุด

1.4 ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาตามแนวคิดและทฤษฎีของพิณทิพย์ ทวษเจริญ (2528)

พิณทิพย์ ทวษเจริญ (2528) ได้แบ่งภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาออกเป็นหัวข้อสำคัญๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- ก. ทักษะของเป็ยเจกต์ด้านการพัฒนาความคิดและเชาวน์ปัญญา
- ข. ความจำและการลืม
- ค. การเรียนรู้ภาษาของคนและการสื่อสารของสัตว์
 1. การสื่อสารของสัตว์กับการใช้ภาษาของมนุษย์
 2. การทดลองการสื่อสารของชิมแปนซี

- ง. การเรียนรู้ภาษาแม่และขั้นตอนในการพัฒนาภาษาแม่
 - 1. การพัฒนาภาษาแม่ของเด็กที่พูดภาษาเดียว
 - 2. การพัฒนาภาษาของเด็กที่ใช้สองภาษา
- จ. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1. ธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 2. อิทธิพลด้านต่างๆ ที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ
- ฉ. ความบกพร่องทางด้านภาษา
 - 1. การขาดทักษะทางภาษา
 - 2. การมีปากแหว่งเพดานโหว่
 - 3. การออกเสียงไม่สอดคล้องตามระบบ
 - 4. การผ่าตัดขจัดกล่องเสียง
 - 5. การมีความผิดปกติทางการได้ยิน

และได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

ก. ทศนะของเปียเจต์ด้านการพัฒนาความคิดและเชาวน์ปัญญา

เปียเจต์ (Piaget. 1959) เป็นผู้ที่สนใจศึกษากระบวนการความคิดภายในของเด็กโดยใช้วิธีสังเกตพฤติกรรม การป้อนคำถาม แล้วมาวิเคราะห์คำตอบหรือพฤติกรรมของเด็กว่าทำไมเด็กมีพฤติกรรมหรือคำตอบอย่างนั้น เขาเห็นว่าความสามารถของเด็กได้แก่ความสามารถที่จะรับรู้ และปรับปรุงตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม การรับรู้ในสิ่งแวดล้อมแล้วนำมาคิด ทำความเข้าใจโดยใช้สติปัญญา หรือความคิดในการปรับตัวให้ดีขึ้นจนถึงภาวะสมดุลแห่งชีวิต ทั้งนี้โดยนำเอาพัฒนาการทางภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาด้วย (ประสูตร อานานาม. 2520 : 12) เปียเจต์ ได้แบ่งพัฒนาการทางสติปัญญาออกเป็น 3 ขั้นดังนี้

- 1. ขั้นรับรู้และฝึกกลไก (Sensory-motor stage) เป็นช่วงระหว่างเด็กแรกเกิดถึงอายุประมาณ 2 ขวบ เด็กจะมีการใช้ประสาทรับรู้และสัมผัส เริ่มมีความคิดรวบยอดในลักษณะกว้างๆ
- 2. ขั้นก่อนภาวะปฏิบัติการ (Pre-operational stage) เป็นช่วงระหว่างอายุ 2-7 ขวบ

ก. ขั้นเริ่มใช้ความคิดสรุปเชิงรูปธรรม (Pre-conceptual sub-stage) เป็นช่วงระหว่างอายุ 2 - 4 ขวบ เด็กเริ่มมองเห็นบทบาทของสัญลักษณ์ โดยใช้ภาษาสื่อความคิดเกี่ยวกับสัญลักษณ์ได้ เช่น วาดรูปหรือเขียนตัวอักษรได้ สามารถเลียนแบบเสียงพูด และท่าทางของผู้ใหญ่ได้

ข. ขั้นเริ่มใช้ความคิดเชิงรูปธรรมเปรียบเทียบ (Intuitive sub-stage) เป็น ช่วงระหว่างอายุ 4 - 7 ขวบ ขั้นนี้เป็นระยะจุดถึงกลางระหว่างการใช้ความคิดสรุปเชิงรูปธรรม กับขั้นเริ่มมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล แต่ความคิดของเด็กยังทำงานไม่เต็มที่ กล่าวคือ เด็กไม่สามารถเปรียบเทียบโดยใช้มโนภาพ แต่ต้องเปรียบเทียบโดยทำกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นรูปธรรม

3. ขั้นปฏิบัติการ (Operational stage) คือ ช่วงอายุ 7 - 16 ปี

ก. ขั้นเริ่มมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล (Concrete operational sub-stage) คือช่วงระหว่างอายุ 7 - 11 ปี เด็กเริ่มมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับของจริงที่เกิดขึ้น เริ่มมีความคิดที่มีเหตุผล สามารถบวกเลขได้แต่ยังใช้ภาษาได้ไม่ดี กล่าวคือ เด็กยังคงมีข้อจำกัดในการคิดและให้เหตุผลจากรูปแบบทางภาษาอยู่

ข. ขั้นมีความคิดแก้ปัญหาได้ (Formal operational sub-stage) คือช่วงอายุ 11 - 17 ปี เด็กสามารถเชื่อมโยงความคิดอย่างหนึ่งกับความคิดอีกอย่างหนึ่ง หรือสามารถเชื่อมโยงความคิดของตนเองกับความคิดของผู้อื่นได้ สามารถแสดงเหตุผลได้ดี ตั้งข้อสันนิษฐาน ตั้งกฎ และสามารถแก้ปัญหาได้ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2528 : 25 - 27 ; อ้างอิงมาจาก Piaget. 1959)

สรุปได้ว่าพัฒนาการทางด้านความคิดและเชาวน์ปัญญาของเด็กจะเป็นไปตามลำดับขั้นตอนตามอายุ

ข. ความจำและการลืม

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 34 - 37) ได้กล่าวถึงความจำในสองลักษณะคือ ความจำเชิงประสาทวิทยากับความจำเชิงจิตวิทยา ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะความจำเชิงจิตวิทยา มีรายละเอียดดังนี้

ความจำเชิงจิตวิทยา นักจิตวิทยามักจะพิจารณาเรื่องของความจำในแนวของกระบวนการ ซึ่งกระบวนการทางความจำแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1. การเรียนรู้ (Learning) หรือการรับข้อมูล (Input) ได้แก่การรับความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ๆ

2. การสะสม (Retention) หรือการเก็บข้อมูล (Storage) หมายถึงการสะสมความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับจากข้อ 1.

3. การระลึกย้อนหลัง (Recall) หรือการแสดงออกถึงความจำ (Output) หมายถึงความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยมีการเรียนรู้ไปแล้ว และสามารถกระทำได้ในโอกาสที่เราต้องการ (Restle. 1975 : 31 - 34)

ในเรื่องระบบความจำนั้น บรอดเบนท์ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2528 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Broadbent. 1958) ได้กล่าวไว้สอดคล้องกับชัยพร วิชชาวุธ (2520 : 43) ว่าระบบความจำแบ่งได้ 3 ระดับ ดังนี้

1. ระบบความจำขั้นแรกหรือระบบความจำการรับรู้สัมผัส (Sensory buffer store or sensory memory) ได้แก่การที่สิ่งเร้าทั้งหลายมากระทบกับประสาทรับความรู้สึกต่างๆ

2. ระบบความจำระยะสั้น (Short term memory) ระบบความจำระยะสั้นมีความสามารถจำกัดในการจำกล่าวคือ มีระยะเวลาในการจำสั้นๆ จำชั่วคราว เช่น จำหมายเลขโทรศัพท์จากสมุดโทรศัพท์ เป็นต้น

3. ระบบความจำระยะยาว (Long term memory) เป็นความจำที่คงทน และมีสมรรถภาพในการสะสมข้อมูล ที่มีลักษณะรวมมากกว่าลักษณะย่อย ซึ่งได้แก่ข้อมูลในเชิงข้อสรุป กฎ หรือ หลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ

ในเรื่องการลืมนั้น พินทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 42) ได้กล่าวถึงทฤษฎีสำคัญที่ทำให้เกิดการลืม 2 ทฤษฎีคือ

1. ทฤษฎีการเสื่อมของสัญญาณทางความจำ การเรียนรู้ต่างๆ ที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดสัญญาณทางความจำในสมอง สัญญาณทางความจำนี้จะเสื่อมลงเมื่อกาลเวลาผ่านไป การลืมนั้นก็จะเกิดขึ้นเว้นแต่จะมีการกระตุ้นหรือเตือนความจำอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามทฤษฎีนี้ อาจจะใช้ไม่ได้กับการเรียนรู้บางชนิด เช่น การว่ายน้ำ การขับรถ หรือการพิมพ์ดีด ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องอาศัย กลไกการเคลื่อนไหวอวัยวะ ทักษะ เช่นนี้จะยังคงอยู่ ถึงแม้จะไม่ได้ใช้เป็นเวลานาน

2. ทฤษฎีการแทรกซ้อนของประสบการณ์ ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการลืมมีสาเหตุมาจากการมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ ตลอดเวลา สิ่งที่เราเรียนไปก่อนอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการระลึกย้อนเกี่ยวกับสิ่งที่เรานึกถึงหรือในทางตรงกันข้าม สิ่งที่เราเรียนทีหลังอาจเป็นอุปสรรคต่อการระลึกย้อนเกี่ยวกับสิ่งที่เรานึกถึงไปก่อนแล้วก็ได้

สรุปได้ว่าความจำเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ กล่าวคือ ความจำเป็นในการแสดงความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียนรู้ไปแล้ว ถ้าจำได้แสดงว่ามีการเรียนรู้เกิดขึ้น แต่การเรียนรู้ก็สามารถทำให้เกิดการลืมขึ้นได้เนื่องจากเกิดการแทรกซ้อนของการเรียนรู้ต่างๆ

ค. การเรียนรู้ภาษาของคนและการสื่อสารของสัตว์

พิณทิพย์ ทวสเจริญ (2528 : 45 - 47) ได้กล่าวถึงเรื่องการสื่อสารของสัตว์กับการใช้ภาษาของมนุษย์ว่ามีแนวคิดแตกต่างกัน 2 กลุ่มคือ

1. แนวคิดที่ภาษาของมนุษย์พัฒนามาจากลักษณะการสื่อสารของสัตว์
โดยกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ภาษาเกิดจากระบบการส่งเสียงร้องของสัตว์ กล่าวคือมนุษย์เริ่มแสดงการมีชีวิตด้วยการร้องไห้ การส่งเสียงร้องให้แต่ละครั้งจะมีความหมายต่าง ๆ กันเช่น ทารกร้องไห้เพราะหิว เพราะอึดอัด เพราะปวดท้อง เพราะทนนอนเปียก เป็นต้น ซึ่งเหมือนกับการส่งเสียงร้องของสัตว์นั่นเอง กล่าวคือ บางครั้งการร้องของสัตว์มีความหมายว่า อันตราย บางครั้งมีความหมายว่า ตามมาได้ บางครั้งมีความหมายว่า ตัวเมียมัวนี้เป็นของฉัน เป็นต้น (Struhsaker. 1969)

2. แนวคิดที่ภาษาของมนุษย์แตกต่างไปจากการสื่อสารของสัตว์
แนวคิดนี้อาศัยหลักฐานทางประสาทวิทยาและหลักฐานทางชีววิทยาในการให้เหตุผล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. หลักฐานทางด้านประสาทวิทยา กล่าวว่า มนุษย์เกิดมาพร้อมกับมีสมรรถภาพในการเรียนภาษาติดตัวมาด้วย กล่าวคือ ในสมองมนุษย์มีส่วนที่เรียกว่าบริเวณภาษา และคนเราเกิดมาพร้อมกับมีพัฒนาการทางความคิดและเชาวน์ปัญญาคิดติดตัวมาด้วย ซึ่งความคิดและเชาวน์ปัญญาดังกล่าวมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภาษาและไม่เคยมีปรากฏว่าสัตว์ใดๆ จะพัฒนาได้เหมือนกับมนุษย์

ข. หลักฐานทางด้านชีววิทยา กล่าวว่า มนุษย์มีโครงสร้างอวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการพูดไม่เหมือนกับของสัตว์ เช่น ปากของมนุษย์สั้นกว่าปากของนกหรือสุนัข ในลำคอมนุษย์มีลิ้นไก่ บริเวณเพดานอ่อนติดกับลิ้นไก่ ซึ่งเป็นอวัยวะที่ยังคับลมที่ใช้ในการเป่าเสียงพูดให้ออกทางปากหรือทางจมูกได้ (โดยการยกหรือลดเพดานอ่อน) ส่วนสุนัขมีลิ้นไก่ แต่ไม่มีบริเวณเพดานอ่อนติดกับลิ้นไก่จึงทำให้ไม่สามารถออกเสียงทางจมูกได้ ทางด้านกล่องเสียงของมนุษย์ก็มีโครงสร้างไม่ซับซ้อนเหมือนกับของสัตว์อื่น เช่นลิง เป็นต้น (Lieberman. 1972) ส่วนปอดของมนุษย์นั้น ถ้าพิจารณาการทำงานของปอดจะพบว่า การหายใจของมนุษย์มีวัตถุประสงค์ที่เอื้อต่อการพูด มนุษย์สามารถพูดได้เป็นชั่วโมงๆ โดยไม่กระทบกระเทือนการหายใจ และยังสามารถเป่าเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ได้เป็นเวลานาน ๆ แต่สุนัขเห่าติดต่อกันนานนักไม่ได้ ต้องหยุดและเห่าเป็นช่วงๆ เท่านั้น

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 48 - 50) ได้กล่าวถึงการพยายามในการพิสูจน์ให้เห็นว่าลิงชิมแปนซีสามารถพัฒนาภาษาได้ จากผลการทดลองการสื่อสารของลิงชิมแปนซี ของนักวิจัยหลายๆ ท่าน พบว่า ลิงชิมแปนซีสามารถเลียนแบบกิจกรรมทางสังคมได้เหมือนมนุษย์ และมีความเข้าใจในการใช้ภาษาสัญลักษณ์ (Sign language) ได้ โดยมีขีดจำกัด แต่ไม่สามารถเลียนคำพูดของมนุษย์ได้ กล่าวคือ ไม่มีความสามารถในการพูดนั่นเอง

ง. การเรียนรู้ภาษาแม่และขั้นตอนในการพัฒนาภาษาแม่

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 51 - 62) ได้กล่าวถึงทฤษฎีสำคัญ ๆ ที่จะตอบคำถามว่า คนเราเรียนรู้ภาษาแม่ได้อย่างไรไว้หลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner. 1957) และทฤษฎีของชอมสกี (Chomsky. 1959) เป็นต้น แต่เนื่องจากทฤษฎี 2 ทฤษฎีนี้ผู้วิจัยได้อธิบายไว้แล้วในหน้า 35 - 37 ภาษาใต้หัวข้อเรื่องการเรียนรู้ภาษา (Language acquisition) ของไพวิโอ และเบกก์ (Paivio and Begg. 1981) ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอทฤษฎีสำคัญอีกทฤษฎีหนึ่ง ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เกิดจากความคิดที่ตรงกันของนักวิชาการหลาย ๆ ฝ่าย เช่น นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา และนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นต้น ซึ่งได้มาชุมนุมกันในการประชุมทางวิชาการระหว่างชาติว่าด้วยการศึกษาภาษาเด็ก มหาวิทยาลัยลอนดอน ในปี ค.ศ. 1975 และรายงานผลของการประชุมในปี ค.ศ. 1978 นักวิชาการเหล่านี้ได้พร้อมใจกันเสนอทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ นั่นคือ ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) (พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2528 : 63 ; อ้างอิงมาจาก Waterson and Snows. 1978)

ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ทฤษฎีนี้ได้เสนอว่าคนเราเกิดมาโดยมีบางสิ่งบางอย่างติดตัวมา ซึ่งทำให้คนต่างไปจากสัตว์ และสิ่งที่ติดตัวมานี้ไม่ใช่ แอล เอ คีอย่างที่ชอมสกี (Chomsky. 1959) ได้เสนอไว้ สิ่งที่ติดตัวมาก็คือความสามารถในการเรียนภาษา (Language capacity) (พิณทิพย์ ทวสเจริญ. 2528 : 63) พัฒนาการทางภาษาแม่ของคนเรานั้นจะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับพัฒนาการด้านความรู้เกี่ยวกับโลก (Cognitive knowledge) และการเรียนรู้ดังกล่าวจะเกิดจากการที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมรอบๆ ตัวเด็กจะสร้างระบบภาษาหรือระบบการพูดของตนเองขึ้นมา โดยมีแม่หรือผู้ดูแลคอยช่วยเหลือระบบภาษาของเด็กจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพัฒนาการทางความรู้เกี่ยวกับโลกมีมากขึ้น (พรทิพา ทองสว่าง. ม.ป.ป. : 2)

สรุปได้ว่าทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนเราเกิดมาพร้อมกับมีความสามารถในการเรียนภาษาประกอบการการมีพัฒนาการทางด้านความรู้เกี่ยวกับโลกพร้อมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง จึงจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาขึ้น

ในเรื่องขั้นตอนในการพัฒนาภาษาแม่นั้น พินทิพย์ ทวสเจริญ (2528 : 66 - 76) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการพัฒนาภาษาแม่ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นคือ การพัฒนาภาษาแม่ของเด็กที่พูดภาษาเดียว (Monolingual) กับการพัฒนาภาษาของเด็กที่ใช้สองภาษา (Bilingual) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาภาษาแม่ของเด็กที่พูดภาษาเดียว (Monolingual) ในประเด็นนี้ อาศิสงานวิจิตรของ พินทิพย์ ทวสเจริญ (2528 : 65 ; อ้างอิงมาจาก Tuaycharoen. 1977) เป็นแนวโคจรจะแบ่งขั้นตอนการพัฒนาภาษาแม่ (ภาษาไทย) ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับเสียงและระบบเสียง ระดับคำและความหมายและระดับสูงกว่าคำ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. ระดับเสียงและระบบเสียง เด็กทารกมีการเปล่งเสียงแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะอ้อแอ้ (Babbling) กับระยะปฐมภาษา (Proto-language) ในระยะอ้อแอ้เริ่มเมื่อทารกอายุประมาณ 3 เดือน เสียงอ้อแอ้ที่เปล่งออกมานั้นไม่ได้เป็นเสียงที่มีความหมายในภาษาแม่ แต่เป็นเสียงที่เปล่งออกมาโดยการฝึกใช้กล้ามเนื้อ อาจมีเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่บ้าง และมีการเปล่งเสียงเพียงจำนวนจำกัด ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 5 - 8 เดือน จะเป็นการอ้อแอ้ที่มีรูปแบบ มีจังหวะ ส่วนระยะปฐมภาษานั้น คือ ช่วงอายุประมาณ 8 - 11 เดือน เด็กจะมีการเล่นเสียงมากขึ้น เริ่มมีการใช้เสียงพยัญชนะสะกด และเด็กจะใช้กิริยาท่าทางประกอบในการสื่อความหมายกับผู้ใหญ่

ข. ระดับคำและความหมาย คือช่วงอายุระหว่าง 11 - 16 เดือน เด็กเริ่มเลียนเสียงต่าง ๆ และเลียนเสียงคำของผู้ใหญ่มากขึ้น เริ่มมีการใช้คำโดดที่มีความหมายในภาษาแม่ เพื่อสื่อความหมายกับผู้ใหญ่แทนการใช้ปฐมภาษา เริ่มมีการใช้เสียงวรรณยุกต์บางเสียง และเสียงที่มีลักษณะที่เฉพาะของภาษาไทย เช่นเสียงระเบิดที่มีลมหายใจประกอบ (Aspirated stop) เช่น เสียง [pʰ] [tʰ] เสียงนาสิก คือ เสียง [ŋ] [n] เป็นต้น

ค. ระดับสูงกว่าคำและไวยากรณ์ คือช่วงอายุระหว่าง 16 - 18 เดือน และ 18 เดือนขึ้นไป เด็กจะเริ่มใช้ประโยคที่ยาวขึ้น ใช้วรรณยุกต์ได้ครบทั้ง 5 เสียง มีการใช้สระประสม และจากวัยนี้จนถึง 5 ขวบ หรือ 8 ขวบ เด็กจะค่อย ๆ พัฒนาภาษาของตนต่อไปจนคล้ายภาษาแม่ในที่สุด กล่าวคือ มีพัฒนาการด้านระบบเสียงเกือบสมบูรณ์ พูดเสียงควบกล้ำได้ ออกเสียง "ร" ได้ แต่การเรียนรู้ทางด้านความหมายและการใช้ถ้อยคำยังคงต้องเรียนรู้ไปเรื่อย ๆ

2. การพัฒนาภาษาของเด็กที่ใช้สองภาษา (Bilingual) พินทิพย์ ทวสเจริญ. (2528 : 76 - 86) ได้อ้างถึงผลงานวิจัยของนักวิจัยที่ศึกษาเด็กที่เรียนรู้สองภาษาพร้อมๆ กัน เช่นงานวิจัยของเลฟโพลด์ (Leopold. 1939 - 1949) ซึ่งเขาได้ศึกษากับบุตรสาวของตนเองที่ใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาเยอรมัน งานวิจัยของเบอร์ลิง (Burling. 1971) เขาได้ศึกษากับบุตรชายของตนเองที่ใช้ภาษาอังกฤษกับภาษากาโร (ภาษาของกลุ่มโบโด (Bodo) ในอินเดีย) สรุปได้ว่าการพัฒนาภาษาของเด็กที่พูดสองภาษานั้น เริ่มด้วยระบบเสียงระบบเดียว ถ้าภาษาใดเด่นกว่า ความชัดเจนของเสียงพูดจะคล้ายกับภาษาที่เด่น ต่อมาเด็กมีการประสมประสานของคำศัพท์ และโครงสร้างของทั้งสองภาษา และหลังจากนั้นเด็กจะแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งได้อย่างอัตโนมัติ และถ้ามีปฏิสัมพันธ์อยู่ในแวดวงของสองภาษาตลอดเวลา การพัฒนาทั้งสองภาษาจะคงที่ควบคู่กันไป แต่ถ้าได้มีปฏิสัมพันธ์ในภาษาใดภาษาหนึ่งมากกว่า หรือมีปฏิสัมพันธ์ในลักษณะภาษาเดียว เด็กจะกลายเป็นเด็กที่พัฒนาภาษาเดียวในที่สุด

จ. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในเรื่องการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น พินทิพย์ ทวสเจริญ (2528 : 87 - 92) ได้ศึกษาเรื่องธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และอิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ บุคคลใดก็ตามที่ใช้ภาษาเดียวมาตั้งแต่เด็ก จะมีลักษณะแนวความคิดที่สัมพันธ์กับลักษณะภาษานั้น ๆ อยู่ตลอดเวลา ทำให้เรียนภาษาต่างประเทศไม่ได้ผลเท่าที่ควร และในการเรียนภาษาต่างประเทศมักจะพบปัญหาทางด้านวัฒนธรรม และสถานการณ์ที่ต่างไปจากภาษาแม่ สิ่งนี้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกันรวมทั้งปัญหาทางด้านอายุ ยิ่งผู้เรียนอายุน้อยเท่าใดก็จะทำให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ผลช้าเท่านั้น เนื่องจากการทำงานของสมองคงตัวไม่ยืดหยุ่นอีกต่อไป

2. อิทธิพลด้านต่างๆที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

ก. อิทธิพลทางด้านภาษา พิจารณาจากรูปแบบทางภาษาทั้งระดับระบบเสียง ไวยากรณ์ และความหมาย ซึ่งผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีรูปแบบทางภาษาคลายคลึงกับภาษาแม่ ย่อมได้ผลแตกต่างจากผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีรูปแบบทางภาษาแตกต่างไปจากภาษาแม่

ข. ปัญหาทางสังคม ในการเรียนรู้ภาษาแม่เด็กจะเรียนรู้ได้โดย การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับคนรอบด้าน ลักษณะธรรมชาติในการมีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมนี้เอง สามารถนำไปใช้กับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ ยิ่งได้มีการติดต่อกับผู้ใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ มากเพียงใด ความสำเร็ก็จะยิ่งมีมากเท่านั้น แต่สังคมไทยไม่ว่าจะทำในลักษณะการมีปฏิสัมพันธ์ที่กล่าวนี้ได้ เนื่องจากสังคมไทยไม่ได้ใช้ภาษาต่างประเทศมากนัก โอกาสที่จะใช้ภาษาต่างประเทศในสังคมจึงกระทำไม่ได้

ค. ปัญหาทางด้านจิตวิทยา ความสามารถในการเรียนภาษาของแต่ละคนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับอายุและแรงจูงใจ เป็นที่ยอมรับกันว่าคนมีอายุน้อยมีความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าคนมีอายุมาก โดยใช้ทฤษฎีที่ได้มาจากงานวิจัยทางสรีระของสมอง กล่าวคือ สมองของเด็กวัยก่อน 9 ขวบ จะมีความเหมาะสมเป็นพิเศษต่อการเรียนภาษา และความสามารถดังกล่าวจะลดลงเมื่อมีอายุมากขึ้น ในด้านแรงจูงใจนั้น โพยมรัตน์ (2526 : 37 - 38) ได้กล่าวสอดคล้องกับ พินทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 92) ว่า การจะกระทำสิ่งใด ๆ ในบรรดาถึงความสำเร็จได้ บุคคลนั้นต้องมีความตั้งใจ และความตั้งใจจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ ในการเรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นกัน ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจสูง ก็จะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลไม่มีแรงจูงใจหรือมีแรงจูงใจต่ำ การเรียนภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จก็คงเป็นไปได้ยาก

จ. ความบกพร่องทางด้านภาษา

ความบกพร่องทางด้านภาษา อาจเกิดเกิดขึ้นได้ทั้งกับเด็กและผู้ใหญ่อาจเป็นการบกพร่องที่เป็นมาแต่กำเนิดหรือเกิดขึ้นภายหลัง พิมพ์ ทยเจริญ (2528 : 96 - 105) ได้กล่าวถึงความบกพร่องทางด้านภาษาประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. อะเฟเซีย (Aphasia) หมายถึงการขาดทักษะทางภาษา สาเหตุเนื่องจากการได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง เช่น มีเนื้องอกในสมองถูกตัดบริเวณศีรษะถูกรถชน หรือเกิดจากความผิดปกติของระบบเส้นเลือดที่เลี้ยงสมอง (CVA = Cerebrovascular accident หรือ Stroke) (รจนา ทรรทรานนท์. 2529 : 96 ; อ้างอิงมาจาก ชันต์ อาคมานนท์. ม.ป.ป.) ถ้ามีการขาดทักษะทางภาษาในขั้นไม่รุนแรง เรียกว่า ดิสเฟเซีย (Dysphasia) ลักษณะทางภาษาที่เกิดขึ้นได้แก่ การใช้คำไม่ตรงจุดประสงค์ หรือใช้คำผิดประเภท แต่ถ้ามีการขาดทักษะทางภาษาขั้นรุนแรง จะมีลักษณะการขาดทักษะทางภาษาในทุกด้าน เช่น ด้านการพูด การอ่าน การเขียน การนับ การบอกเวลา ฯลฯ เป็นต้น

2. การมีปากแหว่งเพดานโหว่ (Cleft palate) เป็นความผิดปกติที่ติดตัวมาแต่กำเนิด สาเหตุเนื่องมาจากพันธุกรรม อายุของบิดามารดา หรือขณะตั้งครรภ์ มารดาขาดสารอาหารบางอย่างหรือเป็นโรคบางอย่าง เช่น เบาหวาน โรคหัด เป็นต้น ลักษณะทางภาษาของผู้ที่มีปากแหว่งเพดานโหว่จะสอดคล้องกับความพิการทางสรีระ กล่าวคือจะมีฐานกรณที่ใช้ได้ก็คือฐานกรณที่กล่อ่งเสียงเท่านั้น ดังนั้นผู้มีความพิการในลักษณะนี้จึงมักจะใช้เสียงที่กล่อ่งเสียงประสมกับเสียงสระเป็นส่วนใหญ่ คือ เสียง "อ" หรือ "ห อ" และมีการเปล่งเสียงโดยมีเสียงขึ้นจมูกอย่างรุนแรงด้วย

3. การออกเสียงไม่สอดคล้องตามระบบหรือการพูดไม่ชัด (Articulatory disorders) เป็นความผิดปกติทางการพูดที่พบมากที่สุดในการบรรเทาความผิดปกติทางการพูดประเภทต่างๆ (รจนา ทรรทรานนท์. 2529 : 41) สาเหตุอาจเนื่องมาจากมีความผิดปกติที่อวัยวะในช่องปาก หรือในวัยเด็กมีการออกเสียงผิด ๆ แต่แรกแต่มิได้รับการแก้ไขเมื่อโตขึ้น กลไกการทำงานเกี่ยวกับการเปล่งเสียงเริ่มคงตัว จึงทำให้พูดไม่ชัด ลักษณะทางภาษามักจะมีการพูดโดยเปล่งเสียงเชิงซ้อนประกอบ (Secondary articulation) กล่าวคือพูดโดยยกลิ้นส่วนหน้าของลิ้นประกอบ (Palatalization) หรือยกลิ้นส่วนหลังประกอบ (Velarization) หรือใช้เสียงใดเสียงหนึ่งแทนอีกเสียงหนึ่ง

4. การผ่าตัดขจัดกล่องเสียง (Laryngectomized)

สาเหตุเนื่องมาจากการมีโรคร้ายเกิดขึ้นที่กล่องเสียง จึงจำเป็นต้องทำการผ่าตัดขจัดกล่องเสียง ลักษณะทางภาษา คือ บุคคลนั้นไม่สามารถเปล่งคำพูดให้มีเสียงได้

5. การมีความผิดปกติทางการได้ยิน อาจจะเป็นระดับหูตึงจนถึงหูหนวก สาเหตุอาจเนื่องมาจากพันธุกรรม หรือมาดายเป็นหัดเยอรมัน ทำให้เด็กมีความผิดปกติทางการได้ยินมาแต่กำเนิด ส่วนสาเหตุที่เกิดขึ้นภายหลัง เช่นถูกตีบริเวณศีรษะ ผลข้างเคียงจากยาปฏิชีวนะ หรือได้ยินเสียงดังมากตลอดเวลาเป็นเวลานาน เป็นต้น (ซูชีพ อ่อนโคกสูง. 2522 : 88) ลักษณะทางภาษาจะมีลักษณะเหมือนเหนื่อยหอบเวลาพูดเนื่องจากไม่รู้จักควบคุมการหายใจ คือความสามารถในการใช้เสียงวรรณยุกต์

อย่างไรก็ตาม การฟื้นฟูความบกพร่องทางด้านภาษาประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วนี้จะประสบความสำเร็จมากน้อยเท่าใดนั้น ขึ้นอยู่กับความรุนแรงของความบกพร่อง และประการสำคัญคือ ผู้ที่อยู่ใกล้ชิด ต้องร่วมมือ ช่วยในการฝึกฝนเอาใจใส่และให้กำลังใจ แก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านภาษาประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ให้มากที่สุดเพื่อที่จะบรรลุผลสำเร็จในการฟื้นฟูทักษะทางด้านภาษาของบุคคลเหล่านี้

จากแนวคิดและทฤษฎีสำคัญ ๆ ต่าง ๆ ทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาของนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 4 ท่าน ที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ สรุปได้ว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษา โดยมีกระบวนการทางจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้อง หัวข้อหลักที่สำคัญของศาสตร์นี้ คือ การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษา ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การรับรู้ภาษา ภาษากับความจำ ภาษากับความเข้าใจ พัฒนาการทางภาษา และการผลิตภาษา และยังเกี่ยวข้องไปถึง เรื่อง ภาษากับความคิด ภาษากับสมองรวมทั้งความบกพร่องทางด้านภาษาอีกด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ในเกือบจะทุกแง่มุม จึงเป็นศาสตร์ที่น่าสนใจในการศึกษาวิจัยอย่างยิ่ง

2. การสังเคราะห์งานวิจัย

ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้หลายท่าน เช่น ลูทุมพร จามรนาถ (2531 : 1) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย สรุปได้ว่า เป็น

การนำหน่วยย่อยๆ หรือส่วนต่างๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน จนเป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน โดยไม่มีการนำสิ่งต่างๆ เหล่านี้รวมเข้าด้วยกันมาก่อน เช่นเดียวกันกับจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และคณะ (2531 : 3) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย สรุปได้ว่า เป็นการนำหน่วยย่อยๆ หรือส่วนต่างๆ มาประกอบให้เป็นเนื้อเรื่องเดียวกัน

ส่วนนางลักษณ์ วิรัชชัย (2529 : 26) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย โดยสรุปว่า เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริง เพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ หลากหลาย เรื่อง มาศึกษาวิเคราะห์ และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย เป็นการนำหน่วยย่อยๆ หรือส่วนต่างๆ ของผลงานวิจัย หลากหลาย ผลงานวิจัย ที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน ซึ่งได้รับการศึกษาวิเคราะห์อย่างมีระบบ มารวมเข้าด้วยกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุปของปัญหานั้นๆ ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงทำการรวบรวมผลงานวิจัยต่างๆ ที่ศึกษาปัญหาเดียวกันคือ งานวิจัยด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยนำผลงานวิจัยต่างๆ เหล่านี้มาศึกษาวิเคราะห์อย่างมีระบบเข้าด้วยกัน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลงานวิจัย และเพื่อให้ได้ข้อสรุปของผลวิจัยด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ปรากฏผลงานมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 - 2533

ความจำเป็นที่ต้องมีการสังเคราะห์งานวิจัย

กิจกรรมที่สำคัญต่อความก้าวหน้าของศาสตร์กิจกรรมหนึ่ง ที่นักวิชาการและนักวิจัยจำเป็นต้องทำคือ การบูรณาการข้อความรู้ที่เกิดขึ้นในงานวิจัยต่างๆ เพื่อให้รู้ถึงสถานะปัจจุบันของข้อค้นพบ อันจะเป็นประโยชน์โดยทั่วไปในการเข้าใจเครือข่าย พรมแดน การสะสม และการงอกงามของข้อความรู้ในศาสตร์นั้นๆ (สุวัฒนา สุวรรณเชตนิคม. 2529 : 16)

ในอดีตเมื่อปริมาณงานวิจัยมีไม่มากนัก นักวิจัยมักบูรณาการข้อค้นพบจากการวิจัยต่าง ๆ โดยการอ่านรายงานการวิจัย แล้วจับประเด็นที่เป็นผลสรุปของงานวิจัยออกมาบรรยาย ผลการบูรณาการงานวิจัยในลักษณะการบรรยายนี้ มักมีความแตกต่างกันตามประเภท ตามความรู้ และความเชี่ยวชาญในการจับประเด็น ตลอดจนจุดเน้นของผู้สังเคราะห์ (อุทุมพร จามรมาน. 2527 : ก)

ความสำคัญของการสังเคราะห์งานวิจัยมีเพิ่มมากขึ้น เพราะปัจจุบันรายงานการวิจัยเพิ่มขึ้นอย่างมากมาหลายหลายและรวดเร็ว ซึ่งมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน โดย

ใช้รูปแบบ วิธีวิจัย คล้ายกัน แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างต่างกัน ผลการวิจัยเหล่านี้มีทั้งที่สอดคล้อง และขัดแย้งกัน เป็นผลทำให้ผู้วิจัยสืบเนื่องและผู้ต้องการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยเกิดความ สับสน และไม่สามารถหาข้อสรุปได้ ด้วยเหตุนี้นักวิจัยจึงให้ความสำคัญกับการสังเคราะห์งาน วิจัย และพยายามพัฒนาวิธีการวิเคราะห์ให้มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้เพื่อให้ได้ผล การสังเคราะห์งานวิจัยที่มีคุณค่า เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยสืบเนื่อง และการนำผลการวิจัยไป สร้างความเจริญให้กับสังคมอย่างแท้จริง (ไมตรี สมบูรณ์. 2531 : 9)

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากในปัจจุบันมีรายงาน การวิจัยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเป็นจำนวนมาก การสังเคราะห์งานวิจัยทำให้รู้สภาวะข้อเท็จจริง ปัจจุบันของศาสตร์ที่นำมาสังเคราะห์ ช่วยให้ได้ข้อสรุปของรายงานการวิจัยในศาสตร์ต่าง ๆ ทำให้เกิดความเข้าใจพร้อมทั้งความเจริญงอกงามในข้อความรู้ของศาสตร์ต่างๆ อันเป็นประโยชน์ และสะดวกต่อการวิจัยศาสตร์อื่นๆ ต่อไป

ลักษณะเฉพาะของการวิจัยแบบสังเคราะห์งานวิจัย

การวิจัยแบบสังเคราะห์งานวิจัยแตกต่างจากการวิจัยทั่ว ๆ ไปที่ลักษณะข้อมูล และวิธี การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลสำหรับการวิจัยทั่ว ๆ ไปเป็นข้อเท็จจริงจากแหล่งปฐมภูมิหรือแหล่ง ทฤษฎีที่นักวิจัยรวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่าง หรือกลุ่มประชากร แต่ข้อมูลสำหรับการวิจัย แบบสังเคราะห์งานวิจัยนั้น คือรายงานการวิจัยจำนวนหลาย ๆ เรื่อง ที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน หรือศึกษาภายใต้หัวข้อข้อเท็จจริงที่เป็นข้อสรุปเกี่ยวกับกลุ่มประชากร ส่วนในการสังเคราะห์งาน วิจัยนั้น จะเป็นการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยผลการวิจัย และรายละเอียด ของงานวิจัยทั้งหมดทุกเรื่อง อาจมีบางส่วนที่สอดคล้องกันหรือบางส่วนขัดแย้งกัน เพื่อนำมา สังเคราะห์หาข้อสรุปสุดท้ายสำหรับกลุ่มประชากรทุกกลุ่มที่นำมาศึกษา

แนวทางในการสังเคราะห์งานวิจัย

อุมพร จามรمان (2527 : 7 - 10) ได้กล่าวถึงแนวทางของการสังเคราะห์ งานวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 แนวทาง คือ

1. การสังเคราะห์งานวิจัย โดยวิธีบรรยายสรุป หรือ การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative synthesis) มี 2 แบบ คือ

ก. การนำบทคัดย่อหรือผลสรุปของงานวิจัยแต่ละเรื่องมาวางเรียงต่อเนื่องกัน ลักษณะเช่นนี้จะพบมากในวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา บทคัดย่อหรือผลสรุปของวิทยานิพนธ์

ดังกล่าวมักจะคลุมปัญหาการวิจัย วัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิจัย การนำเสนอผลการสังเคราะห์งานวิจัยในลักษณะนี้ จะช่วยให้ผู้อ่านทราบแต่เพียงว่า ใครทำอะไร อย่างไร ได้ผลอย่างไร มิได้มีการผสมผสานหรือเชื่อมโยงงานวิจัยทั้งหลายเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดความรู้เชิงบูรณาการออกมา

ข. การอ่านรายงานงานวิจัยจนเกิดความเข้าใจ และนำผลการวิจัยมาเชื่อมโยงกับข้อปัญหา เพื่อให้ได้ความรู้ว่า ใครทำอะไร ได้ผลอย่างไร และอยู่ตรงไหนของหัวข้อใหญ่ นั้นโดยได้มีการผสมผสานหรือเชื่อมโยงงานวิจัยทั้งหลายเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดความรู้เชิงบูรณาการออกมาจึงทำให้การสังเคราะห์ระดับนี้มีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้มากกว่าในแนวของแบบแรก ที่เป็นเพียงการรวบรวมผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่ทำภายใต้ปัญหาเดียวกัน เข้าไว้ด้วยกันเท่านั้น

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative synthesis) คือการสังเคราะห์โดยการนำวิธีการทางสถิติมาช่วยในการสังเคราะห์ มี 2 แบบ คือ

ก. วิธีการนับคะแนนเสียง (Vote counting method) การสังเคราะห์งานวิจัยวิธีนี้ ใช้การนับจำนวนงานวิจัยจำแนกตามผลการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ผลวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติไปในทางเดียวกัน กลุ่มที่ผลวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ทิศทางต่างกัน และกลุ่มที่ผลการวิจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แล้วนับความถี่ของงานวิจัยแต่ละกลุ่มการสรุปผลการสังเคราะห์จะสรุปผลตามกลุ่มที่มีความถี่สูงสุด

ข. วิธีการรวมค่าความน่าจะเป็น โดยนำค่าดังกล่าวมารวมเป็นค่าความน่าจะเป็นของงานวิจัยทั้งหมด จุดอ่อนของวิธีการนี้คือ ไม่สามารถระบุปริมาณของผลวิจัย จึงได้เกิดการพัฒนาการ การสังเคราะห์งานวิจัย แนวทางที่สาม คือ การประมาณค่าดัชนีมาตรฐานหรือขนาดอิทธิพลของงานวิจัย

3. การวิเคราะห์เมตต้า (Meta analysis) เป็นการนำวิธีการทางสถิติมาประมาณค่าขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยเพื่อหาข้อสรุปอย่างมีระบบจากงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาการวิจัยเดียวกัน แบ่งออกเป็น 2 แนวคิด คือ

ก. การวิเคราะห์เมตต้าตามแนวคิดของ แกลส จี วี แกลส (G.V. Glass) เป็นผู้วางพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์เมตต้า โดยได้บัญญัติศัพท์นี้ใช้เป็นครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ. 1976 นับแต่นั้นมาวิธีวิเคราะห์เมตต้าเริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งวิธีวิเคราะห์เมตต้า

ตามแนวคิดของแกลล์จะเน้นที่ขนาดของผล (Effect size) มากกว่าเน้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ เขาเชื่อในผลการวิจัยทั้งหลาย ในระดับการบรรยายมากกว่าระดับสรุปอ้างอิง สถิติจากเทคนิคเมตต้าของแกลล์ที่แสดงค่าความมากน้อยของผลการวิจัย คือค่าประมาณของสัมประสิทธิ์หรือค่าประมาณของความแตกต่างของผลทดลองกับผลควบคุม

ข. การวิเคราะห์เมตต้าตามแนวคิดของชมิตต์-ฮันเตอร์ จากแนวคิดของแกลล์ที่ต้องหาขนาดของผลออกมาเป็นค่าหรือตัวเลขให้ได้ โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยหรือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแต่อย่างไรก็ตามมิได้คำนึงถึงค่าความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มและจากการวัด แอล จี ชมิตต์ และ จี อี ฮันเตอร์ (L. G. Schmidt and J.E. Hunter) ได้คิดสูตรแก้หรือลด หรือปรับความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ของค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์และของความแตกต่างของผลทดลองกับผลควบคุม ออกจากค่าพารามิเตอร์เพื่อให้ได้ค่าพารามิเตอร์ที่แท้จริง

ขั้นตอนของการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529 : 27 - 29) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วยขั้นตอนในการดำเนินงาน 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. การกำหนดหัวข้อปัญหา การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากการกำหนดปัญหาการวิจัย ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่มีการทำวิจัยแล้วอย่างน้อยสองราย เนื่องจากปัญหาการวิจัยที่มีคุณค่าน่าสนใจ และเป็นปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบแน่ชัดนั้น มักเป็นปัญหาที่นักวิจัยสนใจ และทำการวิจัยเป็นจำนวนมาก ปัญหาในลักษณะดังกล่าวจึงเป็นปัญหาที่เหมาะสมต่อการสังเคราะห์งานวิจัย

2. การวิเคราะห์ปัญหา เมื่อกำหนดปัญหาแล้ว ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน ศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาให้แจ่มชัด เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและสมมติฐานการวิจัย

3. การเสาะค้น คัดเลือก และรวบรวมงานวิจัย

ก. การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัย ต้องค้นคว้า และเสาะหางานวิจัยทั้งหมดเกี่ยวกับปัญหาที่กำหนดไว้ การเสาะหางานวิจัย ส่วนใหญ่จะหาได้จาก วิทยานิพนธ์ บทความวารสาร วิทยานิพนธ์ วารสาร งานวิจัย เป็นต้น

ข. การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องอ่าน ศึกษา และตรวจสอบงานวิจัยที่มีคุณภาพดี มีความเที่ยงตรงภายนอกและภายในสูง ตามเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัย และทำการคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพดี มีความเที่ยงตรงภายนอก และภายในสูง ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ค. การรวบรวมผลของการวิจัย หลังจากคัดเลือกงานวิจัยที่ใช้ในการสังเคราะห์งานวิจัยแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ การรวบรวมรายละเอียด และผลการวิจัยของงานวิจัยนั้นวิธีการรวบรวมอาจจะใช้การจดบันทึก การถ่ายเอกสาร หรือการกรอกแบบฟอร์มก็ได้ ทั้งนี้ ผู้สังเคราะห์งานวิจัย ต้องใช้ความระมัดระวัง เก็บรวบรวมข้อมูลให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ และครบถ้วนสมบูรณ์

4. การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย ขั้นตอนนี้เป็นการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย ผลการวิจัยรายละเอียดลักษณะและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุป จากนั้นจึงแปลความหมายผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

5. การเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย การเขียนรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย มีหลักการเช่นเดียวกับการเขียนรายงานการวิจัยทั่ว ๆ ไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวทางในการสังเคราะห์เชิงคุณภาพทั้งข้อ ก. และ ข. ที่ได้กล่าวโดย อุตมพร จามรมาน ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในหน้า 50 - 51 กล่าวคือ ผู้วิจัยจะสังเคราะห์งานวิจัยโดยวิธีบรรยาย โดยนำผลสรุปของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาแต่ละเรื่องมาวางเรียงต่อเนื่องกันและศึกษางานวิจัยอย่างละเอียด โดยอ่านรายงานวิจัยแต่ละเรื่องจนเกิดความเข้าใจ แล้วนำผลการวิจัยทั้งหมดมาเชื่อมโยงกัน เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยเหล่านั้น เพื่อให้เกิดความรู้เชิงบูรณาการ ออกมาเป็นภาพรวมของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2533 รวมทั้งชี้ช่องว่างของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ว่ายังมีส่วนใดบ้างที่ยังไม่สมบูรณ์

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่น่าสนใจในครั้งนี ได้มาจากหนังสือรวมบทความอภิปรัชญาที่รวบรวม
อภิปรัชญาในระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ ซึ่งพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษา
ไทยและภาษาต่างประเทศ ระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2533 ได้แก่

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	จำนวน	43	เรื่อง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	จำนวน	2	เรื่อง
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	จำนวน	1	เรื่อง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	จำนวน	1	เรื่อง
มหาวิทยาลัยมหิดล	จำนวน	14	เรื่อง
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	จำนวน	136	เรื่อง
มหาวิทยาลัยศิลปากร	จำนวน	4	เรื่อง
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	จำนวน	1	เรื่อง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	จำนวน	43	เรื่อง
	รวม	245	เรื่อง

ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยจึงได้เลือกศึกษาวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาซึ่ง
มีจำนวนทั้งหมด 245 เรื่อง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเอกสารและตำราต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์และภาษาศาสตร์เชิง
จิตวิทยา เพื่อความเข้าใจในรายละเอียดต่างๆ
2. เก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัย อันได้แก่ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิง
จิตวิทยาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

ก. เก็บข้อมูลของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจากหนังสือรวมบทความ
วิทยานิพนธ์ระดับปริญญามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศ ระหว่างปี พ.ศ.

2520 - 2533

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลจากหนังสือรวมบทความวิทยานิพนธ์ เนื่องจาก
สะดวกมากกว่าการที่จะไปค้นหาข้อมูลจากตู้บัตรรายการตามสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ซึ่งจะเสีย
เวลาและไม่สามารถจุดมุ่งหมายและผลของการวิจัยได้ ทำให้ยากต่อการพิจารณาว่าเรื่องใดที่
เป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและงานวิจัยประเภทอื่น เช่น งานวิจัยส่วนบุคคล หรืองาน
วิจัยของคณาจารย์นั้น ก็มีความยากลำบากในการค้นหา ดังนั้น งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิง
จิตวิทยา จึงหมายถึง งานวิจัยของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตเท่านั้น

ข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล คือ เมื่อได้บท
คัดย่อของงานวิจัยที่ต้องการแล้ว และต้องการดูรายละเอียดในวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์แต่เมื่อเปิดตู้
บัตรรายการแล้วปรากฏว่าไม่มีชื่องานวิจัยเรื่องที่ต้องการดังกล่าว ทำให้ไม่สามารถหารายละเอียด
ของงานวิจัยเรื่องนั้นได้อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นงานวิจัยที่เพิ่งทำเสร็จได้ไม่นาน จึงอาจจะต้อง
ใช้เวลาในกระบวนการนำวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์ไปวางบนชั้นสำหรับวางผลงานวิทยานิพนธ์ และ
ต้องใช้เวลาในกระบวนการพิมพ์ชื่อเรื่องลงในบัตรรายการเพื่อนำไปใส่ในตู้บัตรรายการด้วย ซึ่ง
กระบวนการเหล่านี้ อาจจะมีผลล่าช้าในขั้นตอนการนำไปตามระบบการทำงานของห้องสมุดของ
แต่ละสถาบัน และกระบวนการใช้เวลาในการรวมเล่มบทความคัดย่อวิทยานิพนธ์ของห้องสมุดของแต่ละ
สถาบันก็ต่างกัน ดังนั้น ถ้าต้องการดูหนังสือรวมบทความคัดย่อวิทยานิพนธ์ที่ทำในปีใหม่ล่าสุด ก็อาจจะ
หาไม่ได้ในบางสถาบัน เนื่องจากยังมิได้ทำการรวมเล่ม และในการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้
หนังสือรวมบทความคัดย่อวิทยานิพนธ์ของแต่ละสถาบันการศึกษา ดังนั้นถ้ามีข้อมูลตกหล่นในการรวบรวม
บทความคัดย่อ หรือมีข้อมูลที่ต้องการอยู่ในบัตรรายการแล้ว แต่ไม่มีข้อมูลดังกล่าวในหนังสือรวมบทความคัดย่อ
ผู้วิจัยก็จะไม่สามารถทราบได้เลย ดังนั้นในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ อาจจะมีข้อบกพร่อง
กล่าวคือเก็บข้อมูลได้ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

อนึ่ง ในการเก็บข้อมูลมีปัญหามาก โดยมีความยากลำบากในการเสาะหา
ข้อมูล คือ

1. ผู้ที่ต้องการสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยต่าง ๆ ควรจะสืบถามผู้ที่สถาบันการศึกษาใดบ้างที่มีการเก็บข้อมูลที่สะดวกต่อการค้นหามากที่สุด เช่น ถ้ามีการเก็บข้อมูลไว้ในคอมพิวเตอร์แล้ว จะทำให้เกิดความสะดวกสบายและประหยัดเวลาในการหาข้อมูลมากขึ้น เช่น ในขณะนั้นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีฐานข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยวิทยานิพนธ์ต่าง ๆ อย่างพร้อมพร้อมเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ ซึ่งสะดวกต่อการค้นหาข้อมูลเป็นอันมาก แต่ถ้าไม่ทราบว่ามีสถาบันใดบ้างที่มีการเก็บข้อมูลในลักษณะใดแล้ว จะทำให้เสียเวลาในการหาข้อมูลโดยวิธีอื่น ๆ ส่งผลให้เกิดความยากลำบากในการเก็บข้อมูล

2. ห้องสมุดของสถาบันการศึกษาบางสถาบันมีความไม่สะดวกในการให้บริการเกี่ยวกับข้อมูลงานวิจัย ซึ่งในที่นี้หมายถึง วิทยานิพนธ์ ทั้งนี้เนื่องจาก การดูจากบทคัดย่อเพียงอย่างเดียวนั้น อาจจะพบปัญหาว่าในบทคัดย่อต่าง ๆ เหล่านั้น อธิบายเกี่ยวกับผลของการวิจัยได้ไม่ละเอียดเพียงพอต่อความเข้าใจ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องไปค้นหารายละเอียดของผลของการวิจัยจากวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์ ซึ่งมีอยู่ตามห้องสมุดของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และอาจเกิดปัญหาในเรื่องความยากลำบากในการค้นหางานวิจัยวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์ขึ้นได้ เช่น บางสถาบันการศึกษาไม่อนุญาตให้ค้นหาข้อมูลเอง ต้องแสดงบัตรนักศึกษาและมีเจ้าหน้าที่หาข้อมูลให้ได้ครั้งละ 3 เล่มเท่านั้น ซึ่งถ้ามีผู้ต้องการข้อมูลเป็นจำนวนมาก จะทำให้เสียเวลาในการคอย และถ้าต้องการลอกรายละเอียดของข้อมูลแล้วอาจจะลอกไม่ไหวหรือลอกไม่ทัน ก็ต้องอาศัยเครื่องถ่ายเอกสาร ซึ่งตามปกติแล้วห้องสมุดตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มักจะประสบปัญหาเรื่องมีผู้ที่เข้าแถวคอยการถ่ายเอกสารเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงเสียเวลามากมายในการหาข้อมูล จากการสัมภาษณ์ได้จำกัดครั้งละ 3 เล่ม และอาจจะต้องคอยในกรณีที่ผู้ต้องการข้อมูลเป็นจำนวนมาก และต้องเสียเวลาในการรอการถ่ายเอกสาร เป็นต้น ดังนั้นจึงเกิดปัญหาในเรื่องความยากลำบากในการเก็บ และค้นหาข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง

ข. ขั้นตอนในการพิจารณาว่า ข้อมูลหรืองานวิจัยเรื่องใดเป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาหรือไม่นั้น พิจารณาจากชื่อเรื่อง จุดมุ่งหมายและผลของงานวิจัยประกอบกันไป เนื่องจากชื่อเรื่องของงานวิจัยบางเรื่องไม่สามารถนำมาพิจารณาได้ว่าเป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาหรือไม่ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่มีชื่อเรื่องว่า "การทดลองสอนโดย

ใช้เกมประกอบการสอนในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" ซึ่งถ้าดูจากชื่อเรื่องแล้วก็อาจจะคิดว่าไม่ใช่งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา แต่น่าจะเป็นงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาไทยมากกว่า แต่เมื่อพิจารณาจากจุดมุ่งหมายแล้วพบว่างานวิจัยเรื่องนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน ซึ่งถ้าดูจากเกณฑ์ในการแบ่งหัวข้อของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา แล้วจะพบว่างานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษา และภาษากับความคิด ดังนั้นแสดงว่า งานวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นต้น

3. สร้างเกณฑ์ในการแบ่งสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยมีขั้นตอน คือ

ก. ศึกษาเอกสารและตำราต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและรวบรวมสารบัญชจากหนังสือเหล่านั้น นำมาพิจารณาและคัดเลือกจนกระทั่งได้ตำราที่แบ่งหัวข้อของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาได้หลากหลาย และครอบคลุมมากที่สุด จำนวน 4 เล่ม เพื่อนำมาใช้เป็นเกณฑ์ ในการแบ่งสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ตำรา 4 เล่ม ดังกล่าวได้แก่

- "Psychology and language : An Introduction to psycholinguistics" ของ Herbert H. Clark และ Eve V. Clark

- "Psycholinguistics : An Introduction to the Psychology of language" ของ "Donald J. Foss และ David T. Hakes

- "Psychology of Language" ของ Allan Paivio และ lan Begg

- "ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา" ของพิณทิพย์ ทวยเจริญ

ข. นำเกณฑ์ที่ได้สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญคือ อาจารย์สำออง หิรัญบุรณะ และ มีสเตอร์ Alec Bamford พิจารณาและแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข จนกระทั่งได้เกณฑ์ ดังนี้

1. ภาษากับการรับรู้ (Language and perception)

2. ภาษากับความเข้าใจ (Language and comprehension)

ก. ความเข้าใจในระดับคำ (Word comprehension)

ข. ความเข้าใจในระดับประโยค

(Sentence comprehension)

3. การเรียนรู้ภาษา (Language acquisition)
 - ก. การเรียนรู้ภาษาแม่ (First language acquisition)
 - ข. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
(Foreign language acquisition)
4. ความสามารถในการใช้ภาษา (Production)
5. ความบกพร่องทางด้านภาษา (Speech defect)
6. ภาษากับความจำ (Language and memory)
7. ภาษากับความคิด (Language and thought)
8. ภาษากับสมอง (Language and the brain)

แต่เมื่อได้ทำการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยของงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องแล้ว พบว่า ต้องทำการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์การแบ่งหัวข้อของงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นดังนี้

1. ภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ
 - 1.1 ภาษากับการรับรู้และเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และ
ประโยค
 - 1.1.1 ภาษากับการรับรู้และประโยค
 - 1.1.2 ภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์
และประโยค
 - 1.1.2.1 ภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้าง
ไวยากรณ์ และประโยค
 - 1.1.2.2 ภาษาอังกฤษความเข้าใจคำ, โครงสร้าง
ไวยากรณ์ และประโยค
 - 1.2 ภาษากับการรับรู้ทางสายตาและความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.2.1 ภาษากับการรับรู้ทางสายตา
 - 1.2.2 ภาษากับความเข้าใจในการอ่าน

- 1.2.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน
- 1.2.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน
- 1.3 ภาษากับการรับรู้ทางโสต
 - 1.3.1 ภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต
 - 1.3.2 ภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต
- 2. การเรียนรู้ภาษา
 - 2.1 การเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.2 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 3. ความสามารถในการใช้ภาษา
 - 3.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูด
 - 3.1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย
 - 3.1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน
 - 3.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย
 - 3.2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ
- 4. ความบกพร่องทางด้านภาษา
 - 4.1 ความบกพร่องทางด้านการได้ยิน
 - 4.2 ความบกพร่องทางด้านการพูด
 - 4.3 ความบกพร่องทางด้านสายตา
 - 4.4 ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
- 5. ภาษากับความจำ
 - 5.1 ภาษาไทยกับความจำ
 - 5.2 ภาษาอังกฤษกับความจำ
- 6. ภาษากับการคิด
- 7. ภาษากับสมอง
- 8. ทวีภาษา

4. กำหนดระดับความน่าเชื่อถือของงานวิจัย โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

ระดับสูง มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและผลการวิจัย

ระดับกลาง มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ

ระดับต่ำ มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมายและผลการวิจัย

5. สร้างแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของข้อมูล เพื่อที่จะนำไปทำการสังเคราะห์ต่อไป

6. นำแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัยไปทดลองใช้ ในการบันทึกข้อมูลจำนวน 10% เพื่อตรวจสอบว่า สามารถบันทึกรายละเอียดทั้งหมดครอบคลุมข้อมูล ที่จะนำไปสร้างฐานข้อมูล และการสังเคราะห์หรือไม่ หลังจากปรับปรุงแก้ไขแล้ว จึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญคือ อาจารย์วิชญ์ กับเกียง ทำการพิจารณาและปรับปรุงรูปแบบอีกครั้งหนึ่ง (ตัวอย่างแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัยอยู่ในภาคผนวก ก)

7. คัดเลือกงานวิจัยที่จะนำมาใช้ในการสังเคราะห์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ก. จากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้งหมด จำนวน 245 เรื่อง ผู้วิจัยได้พิจารณาความน่าเชื่อถือของงานวิจัย จำนวน 100 เรื่อง แล้ว พบว่า งานวิจัยทั้ง 100 เรื่อง นั้น มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงทั้งหมด ประกอบกับผู้วิจัยคิดว่างานวิจัยซึ่งในที่นี้หมายถึง วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ในประเทศไทยนั้นได้มีการกลั่นกรองคุณภาพของงานวิจัยจากผู้ทรงคุณวุฒิและคณาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ มาแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปว่า ข้อมูลหรืองานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่เหลือจำนวน 145 เรื่องนั้น น่าที่จะมีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงด้วยเช่นกัน สรุปได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงทุกเรื่อง

ข. นำงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง ที่มีความน่าเชื่อถือในระดับสูงดังกล่าวมาทำการบันทึก และวิเคราะห์ลงในแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย

8. สร้างคำหลัก เพื่อช่วยในการจัดข้อมูลหรือจัดงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องให้เป็นระบบ และเพื่อสะดวกต่อการสังเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดในการสร้างคำหลัก ดังนี้

ในการสร้างคำหลักจะต้องพิจารณาจากชื่อเรื่อง จุดมุ่งหมาย และผลของการวิจัย ประกอบกัน เนื่องจากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาบางเรื่องมีชื่อเรื่องที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการสร้างคำหลักได้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่มีชื่อเรื่องว่า "การสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งชื่อเรื่องของงานวิจัยเรื่องนี้ไม่สามารถนำมาพิจารณาในการสร้างคำหลักได้ครบสมบูรณ์ กล่าวคือ ถ้าพิจารณาจากชื่อเรื่องแล้วคำหลักของงานวิจัยเรื่องนี้มี 2 คำหลัก ได้แก่ วิธีการสอนแบบสืบสวนสอบสวน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่เมื่อพิจารณาจากจุดมุ่งหมายของงานวิจัยพบว่า งานวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ข้อคือ ข้อหนึ่ง มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดลองวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย และจุดมุ่งหมายข้อสอง เพื่อศึกษาผลของการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบบรรยาย ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากชื่อเรื่องประกอบกับจุดมุ่งหมายของงานวิจัยแล้ว งานวิจัยเรื่องนี้จึงมีคำหลักทั้งหมด 4 คำหลัก ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย, ความคิดสร้างสรรค์, ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับวิธีการสอนแบบบรรยาย เป็นต้น

9. ทำการสังเคราะห์ข้อมูล โดยมีวิธีดำเนินการดังต่อไปนี้

ก. วิเคราะห์ข้อมูล โดย

1. นำข้อมูลหรืองานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจำนวน 245 เรื่อง มาแยกประเภทตามหัวข้อต่าง ๆ ของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 8 หัวข้อโดยการวิเคราะห์ชื่อเรื่อง, วัตถุประสงค์และผลการวิจัย

2. กรอรายละเอียดที่สำคัญของข้อมูล ลงในแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย จำนวน 245 เรื่อง

ข. สังเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คำหลักเป็นเกณฑ์ในการแยกข้อมูลให้เป็นพวกเดียวกัน เพื่อความสะดวกต่อการนำข้อมูลนั้นมาสังเคราะห์และในการสังเคราะห์ข้อมูลนั้นจะเสนอผลดังนี้

1. ในหัวข้อดังกล่าว มีงานวิจัยเรื่องใดบ้างที่มีผู้ทำการวิจัยไว้แล้ว และเรื่องใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน และความสัมพันธ์นั้นเป็นไปในด้านใด

2. ในแต่ละสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาขาดข้อมูลในด้านใด

3. นำข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์ มาสร้างภาพรวมของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยศึกษาในด้านของความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัย

10. สรุปและอภิปรายผลโดยการพรรณาวิเคราะห์

ผลการสังเคราะห์ข้อมูล

การสังเคราะห์ข้อมูล

จากเกณฑ์การแบ่งหัวข้อของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และได้ให้ผู้เชี่ยวชาญทำการพิจารณาและแนะนำปรับปรุงแก้ไขจนสำเร็จเรียบร้อย จนกระทั่งได้เกณฑ์ดังนี้

1. ภาษากับการรับรู้
2. ภาษากับความเข้าใจ
 - ก. ความเข้าใจในระดับคำ
 - ข. ความเข้าใจในระดับประโยค
3. ภาษากับการเรียนรู้ภาษา
 - ก. การเรียนรู้ภาษาแม่
 - ข. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
4. ความสามารถในการใช้ภาษา
5. ความบกพร่องทางด้านภาษา
6. ภาษากับความจำ
7. ภาษากับความคิด
8. ภาษากับสมอง

เมื่อวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยของงานวิจัย ด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง แล้วพบว่า จะต้องปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงเกณฑ์การแบ่งหัวข้อของงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยรวมหัวข้อภาษากับการรับรู้กับหัวข้อภาษากับความเข้าใจให้เป็นหัวข้อเดียวกันและเพิ่มหัวข้อทวิภาษาอีกหนึ่งหัวข้อ ตลอดจนเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อย่อยต่างๆ ในแต่ละหัวข้อจนกระทั่งได้เกณฑ์ของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์จุดประสงค์ และผลงานวิจัยของงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ดังนี้

1. ภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ

1.1 ภาษากับการรับรู้และเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค

1.1.1 ภาษากับการรับรู้คำและประโยค

1.1.2 ภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค

1.1.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์

และประโยค

1.1.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ, โครงสร้าง

ไวยากรณ์และประโยค

1.2 ภาษากับการรับรู้ทางสายตาและความเข้าใจในการอ่าน

1.2.1 ภาษากับการรับรู้ทางสายตา

1.2.2 ภาษากับความเข้าใจในการอ่าน

1.2.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน

1.2.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน

1.3 ภาษากับการรับรู้ทางโสต

1.3.1 ภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต

1.3.2 ภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต

2. การเรียนรู้ภาษา

2.1 การเรียนรู้ภาษาไทย

2.2 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

3. ความสามารถในการใช้ภาษา

3.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูด

3.1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย

3.1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ

3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน

3.1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย

3.1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ

4. ความบกพร่องทางด้านภาษา
 - 4.1 ความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 4.2 ความบกพร่องทางการพูด
 - 4.3 ความบกพร่องทางด้านสายตา
 - 4.4 ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
5. ภาษากับความจำ
 - 5.1 ภาษาไทยกับความจำ
 - 5.2 ภาษาอังกฤษกับความจำ
6. ภาษากับการคิด
7. ภาษาการสัมผัส
8. ทวีภาษา

และผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจำนวน 245 เรื่องตามเกณฑ์ที่ได้ปรับปรุงใหม่ดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้ คือ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัย ที่เกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ และความเข้าใจ จำนวน 143 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1.1 ภาษากับการรับรู้และความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค

จำนวน 25 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.1 ภาษากับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่องดังนี้

การรับรู้คำ จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาลโดยเฉลี่ยคือ 121 คำ โดยไม่มีความแตกต่าง ในด้านความสามารถในการรับรู้คำกริยาไทย ระหว่างเด็กชาย และเด็กหญิง (โถมศรี อิศรางกูร ณ.อยุธยา. 2520)

การรับรู้ประโยค จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า เด็กอนุบาลที่มีอายุน้อยกว่า จะรับรู้ประโยคความซ้อน ได้มากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า (เน่งน้อย คัมภีร์. 2527)

1.1.2 ภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 23 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 13 เรื่อง ดังนี้

ความเข้าใจคำ จำนวน 10 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้สื่อการเรียน 3 แบบ คือ ใช้รูปภาพ, การเล่านิทาน และปริศนาคำทายนั้น ไม่มีผลทำให้ความเข้าใจความหมายของคำนามและความคงทนในการจำความหมายของคำนามของนักเรียนแตกต่างกัน (ฉวีวรรณ จินดาพล. 2525) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนคำที่มีความหมายระดับต้นจะใช้จำนวนครั้งในการเรียน และสามารถอ่านผิดน้อยกว่านักเรียนที่เรียนคำที่มีความหมายในระดับลึก (วีระ พันธุ์อำไพ. 2530) ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนี้ ประถมศึกษาปีที่ 2 - 4 ที่เรียนด้วยสภาพการเรียน 2 แบบคือ แบบที่เป็นโรงเรียนพิเศษสำหรับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะกับแบบที่เป็นโรงเรียนที่ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติ พบว่านักเรียนไม่มีความแตกต่างด้านความเข้าใจความหมายของคำ (ราตรี ปิตาวรานนท์. 2524) เด็กที่มีความบกพร่องทางภาษา (ออทิสติก) ชั้นอนุบาลมีความเข้าใจคำนามได้จำกัดคือร้อยละ 51.16 และมีความเข้าใจคำนามได้มากกว่าการพูดคำนาม โดยมีความเข้าใจคำในหมวดชื่อสัตว์ได้มากที่สุด ตามด้วยหมวดชื่อสิ่งของ, พืช และอาหารตามลำดับ (รัชนี้ สุกวัตรจริยกุล. 2532) สำหรับเด็กอนุบาลปกติ มีความเข้าใจและพูดคำนามได้ทุกหมวดที่นำมาศึกษาโดยเข้าใจและพูดคำนาม หมวดชื่อสัตว์ได้มากที่สุด และหมวดชื่อสิ่งได้น้อยที่สุด (เบญจมาศ ภูมิอมร. 2529) และความสามารถในการรู้จักคำ และเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลจะเพิ่มขึ้นตามอายุ (จันทิภา ลิ้มปิเจริญ. 2523) แต่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

พบว่า นักเรียนในกลุ่มอายุสูงและในกลุ่มอายุต่ำ มีความสามารถในการเข้าใจคำไม่แตกต่างกัน (คารณี อุทัยรัตนกิจ. 2520) ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนในโรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดลำปาง มีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยไม่แตกต่างกัน รวมทั้งไม่มีความแตกต่างกันในความเข้าใจศัพท์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง (จรีสา หงษ์ขีวิน. 2522) ส่วนในด้านการเปรียบเทียบวิธีสอน 2 วิธีพบว่า การเรียนรู้คำโดยใช้เทคนิคการจำกับไม่ใช้เทคนิคการจำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และการเรียนรู้คำปริศนาคำทายกับใช้เพลง ในระดับชั้นอนุบาล ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันในด้านการเรียนรู้คำ (วิบูลย์ ศรีโสภณ. 2528 ; สุธาทิพ มีชุนิก. 2532)

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ จำนวน 2 เรื่อง
จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัย พบว่า
ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ มีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (จินตนา พงษ์จันทร์แดง. 2523 ; ชีรชัย อันอารีย์. 2532)

ความเข้าใจประโยค จำนวน 1 เรื่อง
จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัยพบว่า
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 นั้น เด็กที่มีอายุมากกว่ามีความเข้าใจภาษาไทยได้ดีกว่า (มยุรี กุลแพทย. 2530)

1.1.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 10 เรื่อง ดังนี้

ความเข้าใจคำ จำนวน 7 เรื่อง
จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ศึกษาในโรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชานเมือง มีความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน (พรธภา พูลบัว. 2525) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน 3 แห่งในจังหวัดอุบลราชธานี มีความรู้ศัพท์อยู่ในระดับอ่อนและคำศัพท์ที่นักเรียนรู้มากที่สุด คือคำวิเศษณ์ (ปรีชา โกมลวิชัย. 2524) ความเข้าใจคำเชื่อมมีความสัมพันธ์กับการอ่านเพื่อความเข้าใจ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ลาวัณย์

สมประสงค์. 2532) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำนำหน้านามสูงกว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ส่วนความแตกต่างด้านเพศไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำนำหน้านาม (ผกาทิพย์ ศุภวัฒน์. 2528) ในด้านการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งการสอนวิธีดังต่อไปนี้การสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนวิธีหลัง ได้แก่ การสอนโดยมีเนื้อหาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับการสอนศัพท์ตามคู่มือครู, การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบ การเรียนกับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ประสิทธิ์ ระเบียบดี. 2530 ; นันทพร ศศิวิรงศ์. 2526)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยมีเนื้อหาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเจตคติดีว่าการสอนตามคู่มือครู (ประสิทธิ์ ระเบียบดี. 2530) และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบการเรียนทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบการเรียน (นันทพร ศศิวิรงศ์. 2526) ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ และความคงทนในการจำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม (สนทนา เกียรติธรรม. 2533)

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าความ

เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ไพสิทธิ์ ประเสริฐสังข์. 2526) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีการเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery learning) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามปกติ (รุ่งเรือง ธงศิลา. 2527)

ความเข้าใจประโยค จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจจำนวนภาษาอังกฤษส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 (เพชรสังขาร. 2523)

1.2 ภาษากับการรับรู้ทางสายตาและความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 73 เรื่อง
ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.2.1 ภาษากับการรับรู้ทางสายตา จำนวน 7 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เคยเรียนในชั้นอนุบาลมาก่อนจะมีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยเรียนในชั้นอนุบาลมาก่อน (ลิซ่า กันธมาลา. 2529) และการรับรู้ทางสายตาส่งผลต่อความสามารถในการอ่านในทางบวก ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ศิริพร พันธุ์ดี. 2529) ในด้านของการศึกษาเรื่องการรับรู้ทางสายตาของเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตาแตกต่างกันจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและอักษร มีความเข้าใจในการอ่านสูงที่สุด ตามด้วยการฝึกจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพ และการฝึกจำแนกความแตกต่างแบบใช้อักษรตามลำดับ (จำเป็น จิตจำ. 2529) และการรับรู้ทางสายตามีความสัมพันธ์ กับความสามารถในการอ่านริมฝีปาก และความสามารถด้านความจำ ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 (บึงอร ต้นปาน. 2527 ; สุจิตรา ดิกวัดนานนท์. 2530) ส่วนนักเรียนอนุบาลที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยใช้เกมการศึกษา จะมีความสามารถในการจำแนกด้านสายตาเพิ่มขึ้น และสูงกว่านักเรียนที่ได้รับทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด (อุษา กลแกม. 2523 ; สุรินทร์ภรณ์ อนันต์มัทพงศ์. 2532)

1.2.2 ภาษากับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 66 เรื่องซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.2.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง

ดังนี้

เปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 18 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัยพบว่า
มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนดังต่อไปนี้ ทำให้นักเรียนมีผล
สัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามคู่มือครูได้แก่

การสอนโดยใช้เทคนิค PANORAMA ในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 (รัชนิดา รัชนีลัดดาจิต. 2533)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา, การสอนแบบ
สืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ขวัญตา จริยสถิตกุล. 2533 ; สมนึก พวงกลิ่น.
2529)

การสอนโดยใช้วิธีธรรมชาติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
(ฉันทนา เทียวชะอุ่ม. 2529)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอน โดยใช้เทคนิค PANORAMA
ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, การสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และการสอนโดย
ใช้วิธีธรรมชาติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเร็วสูงกว่า
การสอนตามคู่มือครู (รัชนิดา รัชนีลัดดาจิต. 2533 ; สมนึก พวงกลิ่น. 2529 ;
ฉันทนา เทียวชะอุ่ม. 2529) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 มีความคิดสร้างสรรค์ดีกว่าการสอนตามคู่มือครู (ขวัญตา จริยสถิตกุล. 2533)

ส่วนงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี
ซึ่งวิธีการสอนดังต่อไปนี้ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์และความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูง
กว่าการสอนตามปกติได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาในชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (นันทรัตน์ ชื่นชนม์. 2531 ; สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์.
2531)

การสอนแบบ RSM ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (นฤนาถ
ดวงมุสิกข์. 2532)

การสอนโดยใช้แบบฝึกอ่าน ที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ
 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (อรุณศรี แสงแก้ว. 2530)

การสอนโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (อักษร รุ่งมณี. 2524)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถทางการเขียนและความคงทนในการจำ สูงกว่าการสอนตามปกติ (สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์. 2531) แต่การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความคงทนในการจำแตกต่างกัน (นันทรัตน์ ชื่นชนม์. 2531) ส่วนการสอนจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และการสอนแบบ RSM ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนดีกว่าการสอนตามปกติ (อักษร รุ่งมณี. 2524 ; นฤนาท ดวงมุสิกข์. 2532) แต่การสอนโดยใช้แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ ไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีเจตคติแตกต่างจากการสอนตามปกติ (อรุณศรี แสงแก้ว. 2530)

ส่วนงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่าสอนวิธีหลังได้แก่

การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกอ่านโดยใช้ความเรียงในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (จารุณี โชคสมัย. 2526 ; จันทรา จันทระจ่าง. 2528)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยใช้นั่งสือเรียนที่ใช้ภาพการดูกับหนังสือเรียนที่ใช้ภาพเหมือนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (ชยันต์ เพชรศรีจันทร์. 2533)

การสอนโดยใช้โปรแกรมและเน้นอัตราเร็วในการอ่านกับการสอนโดยไม่ใช้โปรแกรมและไม่เน้นอัตราเร็วในการอ่านในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วราภรณ์ คล้ายกมล. 2526)

การสอนโดยให้บทเรียนสไลด์ ที่เน้นอัตราเร็วในการอ่านกับไม่เน้นอัตราเร็วในการอ่าน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (สะอาด บุญองค์. 2527)

การสอนโดยฝึกฝนคลาสความเครียดกับไม่ฝึกการผ่อนคลายความเครียด แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (สุรินทร์ สอดคำแปง. 2530)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนโดยการใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทัศนคติต่อภาษาไทยดีกว่าการสอน โดยที่ใช้แบบฝึกอ่านโดยให้ความเรียง (จารุณี โชคสมัย. 2526) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยให้หนังสือเรียนที่ใช้ภาพการ์ตูนทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสนใจในการอ่านสูงกว่าการสอนโดยให้หนังสือเรียนที่ใช้ภาพเหมือน (ชัยนธ์ เพชรศรีจันทร์. 2533) แต่การสอนโดยที่ใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสนใจในการอ่านแตกต่างจากการสอน โดยที่ใช้แบบฝึกอ่านความเรียง (จันทร์ภา จันทระจ่าง. 2528)

ส่วนการสอนโดยใช้การ์ตูนประกอบการอ่านไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย แตกต่างจากการสอนโดยไม่ใช้การ์ตูนประกอบการอ่าน แต่การสอนวิธีแรก ทำให้นักเรียนมีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง (ศิริอร รัตนอุดม. 2527)

สำหรับงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 3 วิธีนั้น จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัยพบว่า การสอนอ่านจากบทเรียนที่มีบทสรุปก่อนอ่านเนื้อเรื่องส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจในการอ่านสูงสุด ตามด้วยการสอนอ่านจากบทเรียนที่มีบทสรุปหลังอ่านเนื้อเรื่องและบทเรียนที่ไม่มีบทสรุป แต่การสอนทั้ง 3 วิธี ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเร็วไม่แตกต่างกัน (สุดพิณธ์ หวังสุริยะ. 2530) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกการจำแนกทางสายตา 3 แบบ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและอักษรมีความเข้าใจในการอ่านสูงสุด ตามด้วยการฝึกจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพ และการฝึกจำแนกความแตกต่างแบบใช้อักษรตามลำดับ (จำเป็น จิตจำ. 2527)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

จำนวน

15 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าอัตราเร็วในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านในทางบวก ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (นิรันดร์ สุปริดี. 2529 ; ธงฤทธิ์ อินสงค์. 2529 ; ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์. 2523 ; สารภี รัตนสุวรรณ. 2529) นอกจากนี้พบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก (นิรันดร์ สุปริดี. 2529 ; ธงฤทธิ์ อินสงค์. 2529 ; ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์. 2523) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาสูงจะมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านอย่างมีวิจารณ์สูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาต่ำกว่า (ศิริพร พันธุ์ดี. 2529) ความถนัดทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านในทางบวก และนักเรียนที่เรียนด้วยสิ่งพิมพ์ที่มีตัวขึ้นนำต่างกัน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนด้วยสิ่งพิมพ์ที่มีตัวขึ้นนำประเภทตัวพิมพ์จะมีความเข้าใจในการอ่านสูงสุด ตามด้วยนักเรียนที่เรียนด้วยสิ่งพิมพ์ที่มีตัวขึ้นนำประเภทตัวพิมพ์หนา ตัวพิมพ์เอน ตัวพิมพ์โต และไม่มีตัวขึ้นนำตามลำดับ (พรพรรณ อุ่นเรือน. 2530) ความเข้าใจคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และความเข้าใจคำสัทพยางค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสัมพันธ์ต่อความเข้าใจในการอ่านในทางบวก (ภาสนีย์ รักษาพรหมณ์. 2523 ; จินตนา พงษ์จันทร์แดง. 2523 ; ธาวิจ คำภา. 2521) และความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5,6 และ 7 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการอ่าน (ศศิธร ชันติธรากร. 2520) และความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการอ่าน และนักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านและเขียนสูงกว่านักเรียนชาย (ราตรี นุกุลกิจ. 2529) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนในโรงเรียนที่ได้รับหนังสือหมอนเวียนมีความสามารถในการอ่านและนิสัยรักการอ่านสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนที่ไม่ได้รับหนังสือหมอนเวียน (จินตนา ท่าสระ. 2529)

อาชีพและสถานภาพทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และระดับ
 ศึกษาของผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความ
 สัมพันธ์กับการอ่าน (สัทธา อินสมบูรณ์. 2527 ; วลัยภรณ์ อาทิตย์เทือง. 2528)
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยและมีการขาดเรียนน้อย จะมึ
 ความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และมีการขาดเรียน
 มากกว่า (วลัยภรณ์ อาทิตย์เทือง. 2528) ส่วนความเห็นสำคัญของการอ่านของผู้ปกครอง
 และจำนวนบุตรของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับทัศนคติของนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์ กับความเข้าใจในการอ่าน (สัทธา อินสมบูรณ์. 2527 ;
 อมรสุดา ราชากรกิจ. 2528) และนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความเข้าใจในการ
 อ่านสูงกว่านักเรียนชาย(อมรสุดา ราชากรกิจ. 2528 ; วลัยภรณ์ อาทิตย์เทือง. 2528)

1.2.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน

33 เรื่องดังนี้

เปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 23 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ และผลการวิจัยพบว่า
 มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์
 ทาง การอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1,2 และ 4 (นิตดา ขจรนที. 2530 ; กรรณิการ์ ชำดินนตรี. 2533 ;
 รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533)

การสอนการอ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาในชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 (ราวศรี เชื้อบ่อตา. 2531)

การสอนด้วยวิธี TSL ในชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

(สงวนศรี เณรฐานันท์. 2533)

การสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ, การสอนโดยใช้กิจกรรม PANORAMA การสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบ, การสอนโดยใช้สัญญาณเร็น และการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (บงกช สัปพันธ์. 2529 ; กัญญา มั่งคั่ง. 2530 ; กัญญา นิลวงศ์. 2530 ; สุปราณี ศรีคำใส. 2531 ; อมรา รักชนม์. 2529)

การสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (เอี่ยมจิต บุณโกลา. 2533)

การสอนโดยวิธีการ SSR ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ปัญญา สมจิตต์. 2530)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, การสอนด้วยวิธี TSL ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตดา ขจรนที. 2530 ; กรรณิการ์ ชำดินนตรี. 2533 ; สงวนศรี เสงฐนันท์. 2533) และการสอนอ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนสามารถระลึกถึงสิ่งที่อ่านได้สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (ราตรี เชื้อบ่อตา. 2531) เช่นเดียวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคงทนในการจำสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตดา ขจรนที. 2530) และการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการอ่านสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (อมรา รักชนม์. 2529) ส่วนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ, การสอนโดยวิธีสัญญาณเร็นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนการอ่านสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (บงกช สัปพันธ์. 2529 ; สุปราณี ศรีคำใส. 2531) แต่การสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (เอี่ยมจิต บุณโกลา. 2533) เช่นเดียวกับการสอนโดยใช้กิจกรรม PANORAMA ไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกับการสอนตามคู่มือครู (กัญญา มั่งคั่ง. 2530) ส่วนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นัลดดา ขวรงค์. 2530) แต่การสอนแบบ TSL ไม่ทำให้แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (สงวนศรี เสงวนรัตน์. 2533) ส่วนการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการอ่านดีกว่าการสอนตามคู่มือครู (อมรา รักชมณี. 2529) แต่การสอนแบบ SSR ไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (ปัญญา สมจิตต์. 2530) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่าการสอนตามแนวคู่มือครู (กรรณิการ์ ชำดินนตรี. 2533 ; กันณิกา นิลวงศ์. 2530) แต่การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไม่ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533) ส่วนการสอนโดยวิธีสัญญาณการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (สุปราณี ศรีคำใส. 2531)

แต่งงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธีซึ่งวิธีการสอนดังต่อไปนี้ไม่ทำให้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนอ่านโดยใช้การประเมินผลพฤติกรรมเพื่อความแม่นยำในการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (อุมพร คาคการณ์ไกล. 2531)

การสอนโดยใช้นวการสอนเพื่อการสื่อสารในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (กนกรัตน์ ศรีวิจิตร. 2531)

การสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (สุกานดา ปันนาค. 2531)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนอ่านโดยใช้การประเมินผลพฤติกรรมเพื่อความแม่นยำในการเรียนไม่ทำให้การระลึกถึงสิ่งที่อ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (อุมพร คาคการณ์ไกล. 2531) การสอนโดย

ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่ทำให้แรงจูงใจ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (กนกรัตน์ ศรีวิจิตร. 2531) และ การสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไม่ทำให้เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (สุกานดา ปันนาค. 2531)

สำหรับงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งวิธีการสอนดังต่อไปนี้วิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนวิธีหลัง ได้แก่

การสอน ที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการกับการสอนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมสามัญศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (อิสรา สาระงาม. 2525)

การสอนโดยใช้กิจกรรมคู่กับกิจกรรมตามปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (อุษา น้อยทิม. 2529)

การสอนโดยใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด กับไม่ใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอดในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (อัจฉรีย์รัตน์ โลหพรหม. 2530)

การสอนโดยใช้การนำเรื่องประกอบกับไม่ใช้การนำเรื่องประกอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ไพโรจน์ พัทธกษทวยหาญ. 2531)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนโดยใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอดทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคงทนในการเรียนสูงกว่า การสอนโดยไม่ใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด (อัจฉรีย์รัตน์ โลหพรหม. 2530) เช่นเดียวกับการสอนโดยใช้การนำเรื่องประกอบทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความคงทนในการจำเนื้อเรื่อง สูงกว่า การสอนโดยไม่ใช้การนำเรื่องประกอบ (ไพโรจน์ พัทธกษทวยหาญ. 2531) ส่วนการสอนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างจากการสอนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมสามัญศึกษา (อิสรา สาระงาม. 2525) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวที่เรียนการอ่าน โดยใช้กิจกรรมคู่กับที่เรียนการอ่านโดยใช้กิจกรรมตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน (อุษา น้อยทิม. 2529)

แต่การสอนแบบ RSM กับการสอนด้วยวิธีโคลซไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และไม่พบความแตกต่างในด้านความเข้าใจในการอ่านระหว่างเพศชายและเพศหญิง (กรรณิการ์ ทองทา. 2528)

สำหรับงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 3 วิธีนั้น จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าการสอนด้วยวิธี SQ3R และวิธีโคลซทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู และไม่มีความแตกต่างทางการอ่านระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี SQ3R กับวิธีโคลซ (ศรีสกุล ด้านสุขศิลป์. 2529) การสอนโดยสอดแทรกวัฒนธรรม ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอน โดยให้เดาความหมายของคำศัพท์และสำนวนจากบริบทกับการสอนตามคู่มือครู โดยไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถในการอ่านและความคงทนในการเรียนระหว่าง 2 วิธีหลัง (อารีย์ แววชาญ. 2529) การสอนโดยวิธี TSL ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูงที่สุดแต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างการสอนด้วยวิธี SQ3R กับการสอนตามคู่มือครู (สุภาพ บุตรสีทัด. 2529) แต่การสอนแบบที่นักเรียนได้รับชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน, ระหว่างการอ่านและหลังการอ่านไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการเรียนการอ่านแตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับชุดการอ่านที่มีคำถามหลังการอ่านมีประสิทธิภาพการอ่านเร็วสูงกว่าอีก 2 วิธีนี้ โดยทั้ง 2 วิธีนี้ไม่ทำให้สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนแตกต่างกัน (สุวัฒน์ จันทร์ลอส. 2527) และการสอนแบบ SQ3R ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงสุดตามด้วยการสอนด้วยวิธีโคลซ และการสอนตามคู่มือครูตามลำดับ (ศรีสกุล ด้านสุขศิลป์. 2527) แต่การสอนด้วยวิธี TSL, SQ3R กับการสอนตามคู่มือครู ไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน (สุภาพ บุตรสีทัด. 2529)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน จำนวน

10 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าความถนัดทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และความเข้าใจในการใช้คำเชื่อม, ความเข้าใจสำนวนอังกฤษ, ความสนใจในหัวเรื่องที่จะอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความเข้าใจในการอ่าน (สุวนุช วิพชนานนท์. 2531 ; ลาวัณย์ สมประสงค์. 2532 ; เพชรา สังขवार. 2523 ; รุ่งนภา นุตราชวงศ์. 2532 ; สุกภาพ บุตรสีทัด. 2529 ; วาสนา คำบา. 2530) ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิง, มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษสูง, มีการขาดเรียนน้อย, มีผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี และครอบครัวที่ใช้สื่อมวลชนมาก จะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า นักเรียนเพศชาย, มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษต่ำ, มีการขาดเรียนมาก, มีผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี และครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อย (จิรดา จิตโสภักตร์. 2529) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนสังกัดประถมศึกษาจังหวัด (เสาวนีย์ ศศิวิมล. 2528) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีรูปแบบการคิดต่างกัน ไม่ทำให้ความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน (ประสพพรรณ กมลละบุตร. 2529) และทักษะทั้งพูด และเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความสัมพันธ์ในการบวกกับทักษะอ่าน (ศุภพร สุขชื่น. 2531)

1.3 ภาษาการรับรู้ทางโสต จำนวน 45 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ

1.3.1 ภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 21 เรื่อง ดังนี้

ความสามารถในการฟังทั่วๆ ไป จำนวน 6 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์อื่นกว่า, อันที่พูด, คำพบพบและศัพท์ชนิดต่างๆ แตกต่างกันตามช่วงอายุที่เพิ่มขึ้น และไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถทาง

การฟังระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย (สุภาณี อริยะโสภณวงศ์. 2532 ; อัญญาพร ปัญญาภวกล. 2532 ; ลินดา ปั่นทอง. 2530) ส่วนเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน สามารถฟังเข้าใจคำศัพท์ชนิดต่างๆ ที่ได้ยินบ่อยๆ หรือคุ้นเคยได้ดีและเร็วกว่า รวมทั้งไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถทางการฟังระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง (วรรณภา ทารชุมพล. 2529) สำหรับความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กพูดไม่ชัด และเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 7 ปี 11 เดือนจะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ และเด็กที่พูดไม่ชัดในแต่ละช่วงอายุมีความสามารถในการฟังแยกเสียงต่ำกว่าความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กปกติ ในช่วงอายุเดียวกันและความสามารถในการฟังแยกเสียงกับความสามารถในการพูดออกเสียง ของเด็กพูดไม่ชัดมีความสัมพันธ์กัน (เจียมใจ จีระอมพร. 2533) ส่วนเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้สามารถฟังเข้าใจคำนาม, กริยา, ลักษณะนาม, วิเศษณ์บอกขนาด, วิเศษณ์บอกปริมาณ, ประโยคปัจจุบันกาล, อดีตกาล, คำถามและกรรมวาจกได้ที่ระดับอายุสมองเดียวกัน หรือใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่คำบุพบท, วิเศษณ์บอกความรู้สึก วิเศษณ์บอกคุณภาพ ประโยคอนาคตกาล, กรรมตรงกรรมรอง, ปฏิเสธ, กรรมวาจก และประโยคเชิงซ้อน เด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้ฟังเข้าใจช้ากว่าเด็กปกติและความสามารถในการฟังเข้าใจภาษาไทยของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้จะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น (รัตนา กิ่นนิยธร. 2531)

เปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 12 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มุ่งงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีแรกส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการฟังของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง ได้แก่

การสอน โดยใช้แบบของคำถามที่ให้เด็กเทียบเคียงตนเอง กับบุคคลตามเนื้อเรื่องกับการใช้แบบของคำถามที่ให้เด็กตอบคำถามตามเนื้อเรื่องในชั้นอนุบาล (วิลเลียม วิกคาสอน. 2531)

การสอนโดยใช้เกมกับใช้แบบฝึกในชั้นอนุบาล (วารี เกียสกุล. 2530)

การสอน โดยใช้นิทานที่มีแบบฝึกหัดกับแบบถามตอบ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (สุนันทา จินดา. 2529)

การสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุ ประกอบภาพพลิกกับใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุโดยไม่มีภาพพลิกประกอบ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (ชัชวาลย์ ช่อไสว. 2527)

การสอนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 (ศิริกุล ว่องวิจิตรศิลป์. 2524 : นที นิยม. 2526 : จิตรา ศรีนวล. 2525)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ขวัญตา จริยสัณติกุล. 2533)

การสอนโดยวิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลอง ในเด็กอนุบาลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (สุรภี นันทมงคล. 2527)

การสอนโดยใช้นิทานการ์ตูนสี่ลักษณะล้อจริง กับใช้นิทานการ์ตูนสี่ลักษณะเลียนของจริงในเด็กปัญญาอ่อนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 สมิตรา เจนवासิน. 2529)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครเสียงละครวิทยุประกอบภาพพลิกทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่าการสอน โดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุโดยไม่มีภาพพลิกประกอบ (ชัชวาลย์ ช่อไสว. 2527) และการสอนโดยวิธีธรรมชาติทำให้นักเรียนชั้นอนุบาล ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่าการสอนโดยใช้โทรทัศน์จำลอง (สุรภี นันทมงคล. 2527) การสอนโดยใช้นิทานที่มีแบบฝึกหัดทำให้แรงจูงใจและสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าการสอนโดยใช้นิทานแบบถามตอบ (สุนันทา จินดา. 2529) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้ความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (ขวัญตา จริยสัณติกุล. 2533)

ส่วนการสอนโดยการใช้แบบฝึกการฟังจากแถบบันทึกเสียง และจากการอ่านของครูในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการฟังแตกต่างกัน แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสนใจในวิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกการฟังจากเทปบันทึกเสียงมากกว่าการอ่านของครู (ไตรเทพ ให้อภัย. 2533 ; พจนีย์ วิริยะสุนทรภาพร. 2529)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟัง จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และความสามารถในการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการฟัง (จินตนา พลอยภักทรภิญโญ. 2529 ; ศศิธร ชันติธรางกูร. 2520) ส่วนปัจจัย 6 ด้านที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ได้แก่ ความสามารถในการอ่านริมฝีปาก, การรับรู้ทางสายตาแบบรวมและแบบแยกย่อย, ระดับการได้ยิน, พื้นฐานทางสติปัญญาด้านภาษาไทยและคณิตศาสตร์ (ศิริวิมล แสงเมือง. 2528)

1.3.2 ภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 24 เรื่อง ดังนี้

ความสามารถในการฟังทั่วไป จำนวน 13 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับพอใช้และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับอ่อนมาก (นิตธา รุ่งนาค. 2529 ; มะนิยา เลิศลาย. 2528) ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษในระดับอ่อนในทุกระดับ คือ ระดับกลไก, ระดับความรู้, ระดับถ่ายโอน (เฟิร์ล วัฒนากุล. 2523) รวมทั้งระดับขั้นสื่อสารและระดับขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ด้วย (อารีนาฏ แก้วแว่น้อย. 2524 ; นวลจันทร์ สุรเดชา. 2524 ; พรณรศมี เกียรติธรรมสาร. 2524) ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทักษะ 3 ด้านเรียงตามลำดับคือ ทักษะเรื่องเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ, ทักษะเสียงเน้นหนักในคำและเสียงสูงต่ำในประโยค และทักษะความเข้าใจข้อความและบทสนทนา (นันทิยา ไกรพัฒนพงศ์. 2522) ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทักษะถ่ายถอดข้อความต่อและทักษะเข้าใจข้อความสำคัญของข้อความ แต่ไม่มีปัญหาในการฟังในทักษะเข้าใจข้อความและทักษะเข้าใจและเก็บความของคำบอกเล่า (วิไลวรรณ วรณสุทธิ. 2526) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง

เพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้และระดับเกือบใช้ได้ (จรรยา มโนรส. 2527 ; รั้งจิต เสงี่ยมราช. 2527). และอยู่ในระดับอ่อนมากและไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ (สุภา บุตรนาค. 2527 ; ชลาลิส คงแก้ว. 2527 ; ลำदान ทองพรหม. 2527)

เปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 9 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการฟังสูงกว่าวิธีการสอนตามคู่มือครู ได้แก่ การสอนโดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุดท้ายของเคลลีในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (เบญจา สืบเสน. 2530)

การสอนแบบบทบาทสมมติ, การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนแบบการให้คำปรึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (กุลชาติ โยสีดา. 2528 ; นิตยา เจริญสิทธิ์. 2531 ; ดร.ชนัน สุทธิเสรี. 2528)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอน โดยใช้โครงสร้างระดับยอด ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตยา เจริญสิทธิ์. 2531) แต่การสอนแบบฝึกความเข้าใจแบบสุดท้ายของเคลลีในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกับการสอนตามคู่มือครู (เบญจา สืบเสน. 2530) ส่วนการสอนแบบบทบาทสมมติทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าการสอนตามคู่มือครู (กุลชาติ โยสีดา. 2529)

ส่วนการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ไม่ทำให้ความสามารถในการฟัง, แรงจูงใจในการเรียนและความคงทนในการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (สุพิน พุทธิพัฒน์. 2531)

การเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยที่วิธีสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนดีกว่าวิธีสอนวิธีหลังได้แก่ การสอนโดยใช้เทปบรรยายที่ใช้เสียงประกอบ กับไม่ใช้เสียงประกอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (สุกัญญา สิริสุขะ. 2523) การสอนแบบแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการสอนแบบเรียนทั้งชั้น ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ชาญพรงค์ อินทรประเสริฐ. 2533)

ส่วนการสอนแบบใช้สื่อประสมกับแบบธรรมดา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และการสอนแบบผสมกับการสอนแบบธรรมดาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังของนักเรียนแตกต่างกัน (อรวรรณ ภัสสรศิริ. 2526 ; อดุลย์ จินตะเกษกรม. 2527) แต่พบว่าสอนแบบใช้สื่อประสมทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติต่อการเรียนดีกว่า วิธีสอนแบบธรรมดา (อรวรรณ ภัสสรศิริ. 2526)

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟัง จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าขนาดของโรงเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทักษะการพูดและการเขียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการฟัง (นิธนา รุ่งนาค. 2527 ; อัสพร โทวิชา. 2527 ; ศุภพร สุขชื่น. 2528)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจส่วนใหญ่จะทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีการรับรู้ทางโสตหรือความสามารถทางการฟัง และความสามารถทางการอ่านสูงกว่าอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งมักจะศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการฟังและการอ่านควบคู่ไปกับปัจจัยต่างๆ ทางด้านจิตวิทยาที่อาจจะมีความสัมพันธ์ กับความสามารถทางการฟังและความสามารถในการอ่าน เช่น แรงจูงใจ, เจตคติ, ความสนใจ และความจำ พบว่าม้งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางสาขามีจำนวนมากที่สุด คือ 73 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการรับรู้ทางสาขตา จำนวน 7 เรื่อง งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน 66 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง และงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจ จำนวน 33 เรื่อง รองลงมาคืองานวิจัยที่เกี่ยวกับการรับรู้ทางโสต มีจำนวน 45 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสตจำนวน 21 เรื่อง และงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 24 เรื่อง ตามด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 23 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 13 เรื่อง และงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 10 เรื่อง สุดท้ายคืองานวิจัยที่เกี่ยวกับการรับรู้และประโยค จำนวน 2 เรื่อง

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจำนวน 59 เรื่อง ซึ่งอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 การเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 40 เรื่อง ดังนี้

เปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 33 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนแบบนาฏการและการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบมินิคอร์สในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ฉันทนา เขียวชะอุ่ม. 2529 ; ศิริรัตน์ นาควิโรจน์. 2531)

การสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ชลธร รวมธรรม. 2533)

การสอนแบบซินดิเคทในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ผาณิต เพชรจำรัส. 2529)

การสอนด้วยบทเรียนโมดูล และการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (พนิดา พ่วงชูศักดิ์. 2531 ; สมพร อัมสกุล. 2527)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนแบบนาฏการทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสนใจในการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู แต่ไม่มีความแตกต่างด้านความรับผิดชอบ (ฉันทนา เขียวชะอุ่ม. 2529) แต่การสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กับการสอนด้วยบทเรียนโมดูล ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (ศิริรัตน์ นาควิโรจน์. 2531 ; พนิดา พ่วงชูศักดิ์. 2531) การสอนแบบซินดิเคท ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความรับผิดชอบสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู แต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านเจตคติต่อวิชาภาษาไทย (ผาณิต เพชรจำรัส. 2529) การสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทัศนคติและความคงทนในการเรียนรู้ดีกว่าการสอนตามคู่มือครู (สมพร อัมสกุล. 2527) และการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบไม่ทำให้ แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (ชลธร รวมธรรม. 2533)

ส่วนการสอนแบบโรเซนไชน์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และการสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู แต่การสอนแบบโรเซนไชน์ ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่า และการสอนแบบสืบสวนสอบสวนทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (สุภาพร จิตรเอื้อตระกูล. 2531 ; วิไลลักษณ์ วุฒิสักดิ์. 2528)

สำหรับการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ (จินตนา เพ็ชรพิจิตร. 2522)

การเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างจากการสอนแบบธรรมชาติหรือแบบปกติ ได้แก่การสอนแบบประสมศิลป์, การสอนด้วยบทเรียนโปรแกรม และการสอนแบบโมดูล ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (แนวดา พูลสวัสดิ์. 2528 ; นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. 2529 ; มณฑิสร พรหมประพันธ์. 2522) และการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (สะอาด เลิศหิรัญ. 2522 ; สมถวิล วิเศษสมบัติ. 2522 ; วาสิณี ชูสงค์. 2525 ; จิตภัทร์ อุปราวิชานันท์. 2522) นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบประสมศิลป์ และการสอนแบบโมดูลในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนมีเจตคติดีว่าการสอนตามปกติ แต่ไม่มีความแตกต่างในด้านคงทนในการเรียน และความมั่นคงในการจำ (แนวดา พูลสวัสดิ์. 2528 ; มณฑิสร พรหมประพันธ์. 2522) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความคิดเห็นต่อการสอนแบบกระบวนการทางกลุ่มสัมพันธ์ในทางที่ดี (สะอาด เลิศหิรัญ. 2522 ; สมถวิล วิเศษสมบัติ. 2522 ; จิตภัทร์ อุปราวิชานันท์. 2522)

ส่วนงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี การสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าวิธีการสอนแบบที่ 2 ได้แก่

การสอนโดยใช้น้ำมันประกอบการสอนกับการสอน โดยใช้การ์ตูนประกอบการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ศรีสุดา ประเคนรี. 2528)

การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอน กับไม่ใช้เกมประกอบการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (พญู สุวรรณวงศ์. 2527 ; บงกช สุภศาดา. 2527)

การสอนโดยใช้แบบฝึกเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระกับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่องในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (พะเอว ทัศน. 2523)

การสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว กับใช้คู่มือครูการสอนของกรมวิชาการในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (อัทธยา สายศิลป์. 2526)

การสอนโดยใช้บทเพลงประกอบการสอน กับไม่ใช้บทเพลงประกอบการสอน, การสอนโดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นผู้สอนกับการสอนโดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางเป็นผู้สอน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (โสภา ท่าเรือผล. 2525 ; ช่อแก้ว โภคย์สุพัทธ์. 2525)

การสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมต้น จังหวัดฉะเชิงเทรา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (พรพรรณ อินทสงค์. 2532)

การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ กับไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วัลลีย์ เรืองเกษตรกรณ์. 2527)

การสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้กับใช้แผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขต 1 และการสอนโดยให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า กับไม่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วราภา โพธิ์สีทา. 2532, จริสา ลิ้มศรีวิไล. 2533)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนและการสอนโดยใช้แบบฝึกเขียนอย่างสร้างสรรค์ ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา และความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้เกมประกอบการสอน, การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง, การสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมต้น จังหวัดฉะเชิงเทรา, การสอนโดยไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ (ผจญ สุวรรณวงษ์. 2527 ; พะเอว ทัศน. 2533 ; พรพรรณ อินทสงค์. 2532 ; วัลลีย์ เรืองเกษตรกรณ์. 2527) การสอนโดยใช้หุ่นมือประกอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำให้

นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้และความคงทนในการจำสูงกว่าการสอนโดยใช้การดูประกอบการสอนและการสอนโดยไม่ใช้เกมประกอบการสอน (ศรีสุดา ประเคนรี. 2528 ; บงกช ศุภาชาดา. 2527) แต่การสอนโดยกำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้าไม่ทำให้ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างจากการสอนโดยไม่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า (จริสา ลิมศรีวิไล. 2533) ส่วนการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, การสอนโดยใช้บทเพลงประกอบการเรียนการสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, การสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำให้นักเรียนวิชาการ, การสอนโดยไม่ใช้บทเพลงประกอบการสอนและการสอนโดยใช้แผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขต 1 (อัทธสา สายศิลป์. 2526 ; โสภา ท่าเรือพลี. 2525 ; วรภา โพธิ์สัทธา. 2532) แต่การสอนแบบสืบสวนสอบสวนไม่ทำให้ทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมต้นจังหวัดฉะเชิงเทรา (พรพรรณ อินทสงค์. 2532) และการสอนโดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นผู้สอน ไม่ทำให้ความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างจากการสอน โดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางเป็นผู้สอน (ช่อแก้ว โภคย์สุพัตร์. 2525)

ส่วนงานวิจัยทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยที่การสอนทั้ง 2 วิธี ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน ได้แก่

การสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอด กับการสอนตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 (สุชาติ สมสุข. 2531 ; สุธิรา เกียรติกังวาน. 2531 ; ศิริพร ประดับแก้ว. 2533)

การสอนด้วยภาพนูนและการฟังเทปกับการสอนด้วยการฟังเทปกับนักเรียนตาบอดชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (สุพจน์ เครือหงส์. 2531)

การสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนแบบบรรยายในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ยุพดี นาคพืระยง. 2522)

การสอนโดยใช้บทเรียนמודลกับแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วารี คำไชโย. 2528)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนด้วยแบบฝึกหัดสร้างความคิดรวบยอด ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความคงทนในความจำสูงกว่าการสอนตามวิธีสอนในแผนการสอน กระทรวงศึกษาธิการ (สุธีรา เกียรติกิจวาน. 2531 ; ศิริพร ประดับแก้ว. 2531) แต่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีความแตกต่างในด้านความคงทนในการเรียนรู้จากการสอน 2 วิธีนี้ (สุชาติ สมสุข. 2531) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ไม่มีความแตกต่างในการสร้างความคิดรวบยอด ด้านถ้อยคำจากการสอน 2 วิธีนี้เช่นกัน (สุชาติ สมสุข. 2531 ; สุธีรา เกียรติกิจวาน. 2531) แต่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำสูงกว่าการสอนวิธีที่ 2 (ศิริพร ประดับแก้ว. 2531) ส่วนการสอนด้วยภาพพจน์และการฟังเทปทำให้นักเรียนตอบคั้งประถมศึกษาปีที่ 5 มีความคงทนในการจำสูงกว่าการสอนด้วยการฟังเทปเพียงอย่างเดียว (สุพจน์ เครือหงส์. 2531) การสอนแบบสืบสวนสอบสวนทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าการสอนแบบบรรยาย (สุนดี นาคพิระยุทธ. 2522) และการสอนโดยใช้บทเรียนโมดูลทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีทัศนคติดีว่าการสอนด้วยแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ (วารี คำไชโย. 2528)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 7 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, ความเข้าใจในการอ่านและอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, ประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และสมรรถภาพทางสมองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความพร่องทางการได้ยิน) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย (จินตนา พลอยภัทรภิญโญ. 2527 ; พูนศิริ แก้วเพ็ง. 2532 ; นิรันดร์ สุปรีดี. 2529 ; ธนรัชต์ ศิริสวัสดิ์. 2523 ; ยงยุทธ อีนสงค์. 2529 ; ทองสุข วันแสน. 2525 ; บุษยา บัวชื่น. 2531)

2.2 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 19 เรื่อง ดังนี้

เปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 13 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า วิธีการสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนตามแผนภูมิกิจกรรม (Flow chart), การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ, การสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง, การสอนแบบ TPR (Total Physical response) และการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการสอนแบบชี้แนะ (Suggestopedia) ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (อุไร คลยเกษม. 2529 ; บวรเพ็ญ ทิวะเวช. 2530 ; มนัสสวาท โททะชะ. 2531 ; สุดา ชำตรนันท์. 2528 ; พันธุ์ศรี ลิกธิชัย. 2529 ; รัชณี ศิริมาลา. 2529) นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบ TPR (Total physical response) ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการสอนแบบชี้แนะ (Suggestopedia) ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำให้แรงจูงใจในการเรียนและการอ่านของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (สุดา ชำตรนันท์. 2528 ; รัชณี ศิริมาลา. 2529) แต่การสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งไม่มีผลทำให้แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู แต่ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (มนัสสวาท โททะชะ. 2531) การสอนแบบ TPR (Total physical response) และการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคงทนในการเรียน และเจตคติดีว่าการสอนตามคู่มือครู (สุดา ชำตรนันท์. 2528 ; พันธุ์ศรี ลิกธิชัย. 2529) ส่วนการสอนตามแผนภูมิกิจกรรม (Flow chart) และการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ไม่มีผลทำให้ความรับผิดชอบ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (อุไร คลยเกษม. 2529 ; บวรเพ็ญ ทิวะเวช. 2530)

ส่วนการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมายไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู แต่นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมายดีว่าการสอนตามคู่มือครู (พันธุ์ศรี ๗ ตะกั่วทุ่ง. 2531)

งานวิจัยซึ่งเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีแรกทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง ได้แก่

การสอนโดยเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติกับการสอนแบบปกติ ในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 (กุสุมา โชคบำรุง. 2530)

การสอนโดยการเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับการสอนโดยไม่เสริม
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (สมจิตร วรณวิไลย. 2527)

การสอนโดยสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับ
การสอนโดยไม่สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 (ทศพร สุวรรณชาติ. 2530)

การสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติกับการสอนแบบปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
(วารุณี ศุภบัณฑิต. 2530)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ ทำให้นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนดีกว่าการสอนแบบปกติ (กุสุมา โชคบำรุง. 2530)
และการสอนโดยสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทำให้นักเรียน
มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการทดลองสอน (ทศพร สุวรรณชาติ.
2530) ส่วนการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความคงทน
ในการเรียนสูงกว่าการสอนปกติ (วารุณี ศุภบัณฑิต. 2530) แต่การสอน โดยการเสริม
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไม่ทำให้ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
แตกต่างจากการสอนโดยไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (สมจิตร วรณวิไลย. 2527)

ส่วนการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ที่มีเสียงประกอบกับไม่มีเสียงประกอบ
และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมกับการใช้แบบฝึกหัดภาษาที่เป็นบทเรียนในชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน (ชวีช
หมอลาดี. 2532 ; เพ็ญศรี ปิยะทุม. 2529) นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนโดยใช้บทเรียน
คอมพิวเตอร์ที่มีเสียงประกอบ ทำให้ความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
สูงกว่าการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ที่ไม่มีเสียงประกอบ (ชวีช หมอลาดี. 2532)
แต่การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมไม่ทำให้ความคงทนในการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นแบบเรียน แต่
ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า (เพ็ญศรี ปิยะทุม. 2529)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 6 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน, ภูมิหลังทางสังคม, แรงจูงใจและนิสัยทางการเรียน, ความสนใจในการเรียน, ความถนัดทางภาษาและทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และความสนใจในการเรียนกับนิสัยทางการเรียน, ความสามารถทางการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (กอบกุล รังสิยะโรจน์. 2526 ; ชเนติ สวัสดิ์ฤกษ์. 2527 ; นิธิมา ตั้บรรเทิง. 2525 ; สุภาพร พงษ์เมธา. 2530 ; ชลธิชา จินดากุล. 2530 ; อัสพร โทวิธา. 2527)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาส่วนใหญ่จะทำการศึกษา การเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดบ้างที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาสูงกว่าอีกวิธีหนึ่ง และมักจะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น ความสามารถในการอ่าน, ความคงทนในการเรียน, ความคิด, แรงจูงใจและเจตคติ เป็นต้น จากจำนวนของงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาทั้งหมด 59 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 40 เรื่อง และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 19 เรื่อง

3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา

จากการศึกษาปรากฏว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาจำนวน 64 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูด จำนวน 64 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1.1 ความสามารถในการใช้การพูดภาษาไทย จำนวน 22 เรื่อง ดังนี้

ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของนักเรียนปกติ

จำนวน 9 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนอนุบาลมีความสามารถด้านความเข้าใจและพูดคำนามได้มากกว่าคำประเภทอื่น และคำนามที่เข้าใจและพูดได้มากที่สุด คือคำนามหมวดชื่อสัตว์ (เบญจมาศ ภูมิอมร. 2529) ในด้านความสามารถในการพูดคำกริยาพบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลสามารถพูดคำกริยาได้โดยเฉลี่ย 227.5 คำและการรู้จักคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการพูดเป็นประโยค (แสงจันทร์ สุนทรจารี. 2524) นั่นคือพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำมีความสัมพันธ์ทางบวก กับพัฒนาการทางภาษาด้านการใช้ประโยค (อภิญา กังสนารักษ์. 2530) และเด็กอนุบาลชายและหญิงไม่มีความแตกต่างกันในด้านความสามารถเข้าใจ และพูดคำนาม, คำกริยา, การรู้จักคำศัพท์และการพูดประโยคและความสามารถในการสื่อสารเชิงอ้างอิง (เบญจมาศ ภูมิอมร. 2529 ; เพ็ญจันทร์ สุนทรภรณ์. 2524 ; วิริติ เนตรสว่าง. 2528) และเด็กก่อนวัยเรียนและอนุบาลที่มีอายุมากกว่าจะมีพัฒนาการทางภาษาด้านการใช้ถ้อยคำ และประโยคดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า (กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. 2528 ; อภิญา กังสนารักษ์. 2530 ; จินตนา เนียมเปื๋อ. 2521) สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และการศึกษาของบิดามารดาที่สูงกว่า มีผลทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและประโยคดีกว่า (จินตนา เนียมเปื๋อ. 2521) เด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวปกติ มีพัฒนาการทางภาษาทั้ง 2 ด้านสูงกว่าเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ (อภิญา กังสนารักษ์. 2530) และเด็กอนุบาลของโรงเรียนในชุมชนไม่แออัดมีพัฒนาการทางภาษาทั้ง 2 ด้านดีกว่าเด็กของโรงเรียนในชุมชนแออัด (กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. 2528) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาพูด ภาษาไทยของเด็กโตพบว่า การสอนด้วยวิธีให้นักเรียนเล่นตามสถานการณ์ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ด้อยทักษะทางภาษา มีพัฒนาการทางถ้อยคำสูงกว่าการสอนตามปกติ (วิจิตรา เอื้อจิตราเจริญ. 2528) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการใช้ภาษาทุกด้านรวมทั้งด้านการพูด และความคิดสร้างสรรค์ สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (ขวัญดา จริยาสิทธิกุล. 2533)

ความสามารถในการใช้ภาษาพูดของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางภาษา จำนวน 13 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ทำการศึกษาความสามารถในการพูดของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางภาษาและบกพร่องทางการได้ยินในด้านงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถทางการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางภาษาพบว่า เด็กออทิสติกที่มีอายุ 4 ปี 5 เดือน ถึง 8 ปี 11 เดือน มีพัฒนาการด้านความเข้าใจ และพูดคำนามได้จำกัด โดยจะมีความสามารถด้านความเข้าใจมากกว่าด้านการพูด (รัชนี้ สุกวีตรจริยาภล. 2532) และการพูดของเด็กออทิสติกที่มีอายุ 4 - 11 ปี ส่วนใหญ่เป็นการพูดเลียนแบบผู้อื่นมากกว่าการพูดด้วยตนเอง ลักษณะการพูดของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีลักษณะการพูดไม่ชัดและมีเสียงผิดปกติโดยมีลักษณะของการพูดไม่ชัดมากกว่าการมีเสียงผิดปกติ (นิตยา ร่ำราย. 2531) ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาทางการพูด 4 ประเภทคือ พูดไม่ชัด, ติดอ่าง, เสียงผิดปกติ และพูดผิดปกติแบบปากแห้งเพดานโหว่ (ดุขยี่ สิ้นเต็มสุข. 2529) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุ 7 - 16 ปี มีการออกเสียงไม่ชัดเจนในสองลักษณะ คือ ไม่ออกเสียงในที่ที่ต้องการกับใช้เสียงอื่นมาแทนเสียงที่ต้องการ (เพ็ญศิริ เทพวิทักษ์กิจ. 2530) ส่วนเด็กอายุ 7 - 15 ปีที่มีลักษณะปากแห้งเพดานโหว่ มีลักษณะการออกเสียงเพี้ยนมากที่สุด ตามด้วยออกเสียงแทนด้วยเสียงอื่นและละเว้นไม่ออกเสียงตามลำดับ (อนันท์ษ วัฒนฤกษ์. 2522) ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 มีความบกพร่องทางการพูดตามลำดับ คือการเปล่งเสียงผิดปกติ, จังหวะการพูดผิดปกติ และมีเสียงผิดปกติ (จรีรัตน์ โอเจริญ. 2525) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถในการเปล่งเสียงสูงกว่าวิธีหลัง ได้แก่

การสอนโดยใช้อุปกรณ์ "ชล-1" กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 และการสอนโดยใช้อุปกรณ์ "วิภา-1" กับการสอนพูดแบบปกติในชั้นเด็กเล็ก (เฮาชล ชุนแก้ว. 2530 ; วิภากรณ์ ปิ่นวัฒนกุล. 2527)

การสอนพูดแบบประยุกต์กับการสอนพูดแบบปกติในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (พรประภา ศรีอิทธาวิทย์. 2525)

การสอนโดยให้กับการสอนแบบปกติ และการสอนโดยให้ระนาบ ประยุกต์กับการสอนโดยให้ Tone bar ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (สุทิน นาสอง. 2530 ; เสาวนีย์ เหมรัชดานนท์. 2533)

การสอนโดยใช้อุปกรณ์ "กนก-1" กับการสอนโดยให้ Vocal 2 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (กนกวรรณ ชัยชาญ. 2533)

แต่การสอนโดยให้ Tone bar กับการสอนโดยให้ Vocal 2 ไม่ ทำให้ความสามารถทางการเปล่งเสียงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นอนุบาล แตกต่างกัน (มะลิวัลย์ มหิทธิเดช. 2525)

3.1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 13 เรื่อง
ดังนี้

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง โดยการเปรียบเทียบ วิธีการสอน 2 วิธี โดยที่การสอนวิธีดังต่อไปนี้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการ ใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนโดยให้สูตรของเคลลี, การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (เบญจา สืบเสน. 2530 ; สุทิน พุทธาภิวัฒน์. 2531)

การสอนแบบการให้คำปรึกษา, การสอนโดยให้โครงสร้างระดับยอด และการสอนแบบบทบาทสมมติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ดรรชนี สุทนต์. 2528 ; นิตยา เจริญสิทธิ์. 2531 ; กุลชาติ โยสีดา. 2529)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยให้โครงสร้างระดับยอดทำให้แรงจูงใจ ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตยา เจริญสิทธิ์. 2531) แต่การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และการสอนโดยให้ สูตรของเคลลี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่ทำให้แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (สุทิน พุทธาภิวัฒน์. 2531 ; เบญจา สืบเสน. 2530) ส่วนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคงทนในการพูด สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (สุทิน พุทธาภิวัฒน์. 2531) และการสอนแบบบทบาทสมมติทำให้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสนใจในการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (กุลชาติ โยสีดา. 2527) ส่วนการสอนแบบให้คำปรึกษาไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (ดร.ชนัน สุทนต์. 2528)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนแบบมนุษยนิยมและการสอน โดยใช้สื่อประสม ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดและความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดีกว่าการสอนตามแบบปกติธรรมดา (อดุลย์ จินตะเกษกร. 2527 ; รดาภรณ์ มานพวงศ์. 2529) แต่การสอนโดยใช้สื่อประสมไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนแบบธรรมดา แต่นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนวิธีแรกมากกว่า (อรวรรณ ภัคสรศิริ. 2526)

ส่วนระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่ 1 คือขั้นทักษะกลไก (งานวิจัยศึกษาระดับความสามารถในการพูด 5 ระดับ) (กาญจนา จงอุตสาห. 2530 ; ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. 2531) และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ยังอยู่ในระดับต่ำ แต่นักเรียนมีความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาในระดับปานกลาง และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความเข้าใจในวัฒนธรรม (พนิดา สุนทรวิภาต. 2533) และทักษะการฟังมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทักษะการพูดเช่นกัน (ศุภพร สุขชื่น. 2528) นอกจากนี้ภูมิหลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในด้านจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ, ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ, การพูดภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัวที่บ้าน, สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม และแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. 2532)

3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 29 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 18 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีต่อไปนี้ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่าวิธีสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่าง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (อภิรักษ์ ษะมาน. 2528)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา, การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ชัญดา จริยสฤตกุล. 2533 ; รักดี วิศิษฐ์นพวงศ์. 2529)

การสอนโดยใช้แบบฝึก ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (อุดมลักษณ์ ช้อยศิริ. 2531)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (ชัญดา จริยสฤตกุล. 2533) และการสอนโดยการใช้แบบฝึกทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (อุดมลักษณ์ ช้อยศิริ. 2531) ส่วนการสอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่าง ไม่ทำให้ความคิดริเริ่มในการเขียนเรื่องความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (อภิรักษ์ ษะมาน. 2528) และการสอน โดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะไม่ทำให้เจตคติต่อการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (รักดี วิศิษฐ์นพวงศ์. 2529)

ส่วนงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการเขียนสูงกว่าวิธีหลัง ได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนแบบปกติในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (สุทธมาศ สังข์ลาโพธิ์. 2531)

การสอนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยาก กับการสอนตามแผนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (มาศวิมล รักบ้านเกิด. 2526)

การสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (สุพดี พูลเวชประชาสุข. 2525)

การสอนโดยให้เกมกับไม่ใช้เกม และการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับครูเป็นผู้สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (สาลีณี ภูติกันธิษฐ์. 2529 ; วลี สุมิพันธ์. 2530)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความคงทนในการจำสูงกว่าการสอนแบบปกติ (สุชามาศ สังข์ลาโพธิ์. 2531) เช่นเดียวกับการสอนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยากในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับการสอนโดยให้เกมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเขียนสะกดสูงกว่า การสอนตามแผนการสอนและการสอนโดยไม่ใช้เกม (มาสวิมล รักบ้านเกิด. 2526 ; สาลีณี ภูติกันธิษฐ์. 2529) ส่วนการสอนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยากในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำดีกว่าการสอนตามแผนการสอน และการสอนโดยเขียนตามคำบอก (มาสวิมล รักบ้านเกิด. 2526 ; อรุณดี พูลเวชประชาสุข. 2525) ส่วนการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสนใจในการเขียนสูงกว่าการสอนโดยครูเป็นผู้สอน (วลี สุมิพันธ์. 2530)

และยังมึงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถ ในการเขียนภาษาไทยที่พบว่าคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คือคำที่เขียนด้วยอักษรที่มีที่ใช้บ่อย เช่น พ ญ ฎ ฤ ษ ศ (สุนันท์ จงชนสารสมบัติ. 2524) และความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง (บุญปก อ่อนเฒ่า. 2525) ส่วนความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับอ่อน (พูนศิริ แก้วเพ็ญ. 2532) และความสามารถในการอ่าน, ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน (ราตรี นุกุลกิจ. 2529 ; พูนศิริ แก้วเพ็ญ. 2529 ; ชีรชัย อันอารี. 2532 ; ปราโมทย์ ชันติลาภาพันธ์. 2529) และยังพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีคะแนน การสะกดคำสูงกว่านักเรียน ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ (สุนันท์ จงชนสารสมบัติ. 2524) และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้าง

สรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กล่าวคือรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกแต่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการเขียนเรื่องความเชิงสร้างสรรค์ (พงษ์ศิริ คีวาจา. 2526)

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 4 ที่เรียนด้วยสภาพการเรียน 2 แบบคือ แบบที่เป็นโรงเรียนที่ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนจำนวนคำต่อประโยคและไวยากรณ์ของประโยคสูงกว่า นักเรียนที่เรียนโรงเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ (ราตรี ปิตาวรานนท์. 2534) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านสูงมีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำ และความรู้ความหมายของคำมีความสัมพันธ์กับการเขียนประโยค (พูนศักดิ์ ภูริปรีชา. 2528)

3.2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ เป็นงานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีดังต่อไปนี้ ทำให้ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 4 (นิตดา ขจรนที. 2530 ; กรรณิการ์ ชาคิมนตรี. 2533 ; รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533)

การสอนด้วยวิธี TSL ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (สงวนศรี 'เพชรานันท์. 2533).

การสอนด้วยวิธีธรรมชาติ, การสอนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (นาราวดี กิจวิชัย. 2532 ; ศรีมาลา พิมพ์นิษฐ์. 2529)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการสอนด้วยวิธีธรรมชาติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตดา ขจรนที. 2530 ; นาราวดี กิจวิธ. 2532) แต่การสอนด้วยวิธี TSL ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และการสอนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่ทำให้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (สงวนศรี เจริญนันท์. 2533 ; ศรีมาลา พิมพ์นิธย์. 2529) การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ทำให้ความคงทนในการจำและมนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตดา ขจรนที. 2530 ; กรรณิการิ ชำดินนตรี. 2533) แต่การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่ทำให้ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533)

ส่วนการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และการสอนโดยให้นักเรียนช่วยกันตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาด ในงานเขียนร่วมกับเพื่อน ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการเขียนและทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำแบบเรียน และการสอนโดยให้นักเรียนตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนด้วยตัวเอง (สุเบดา ปาทาน. 2529 ; ศุภสิริ หงส์ฤทธิพันธ์. 2533)

สำหรับงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 3 วิธีคือ การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, การสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการและการสอนตามคู่มือครู พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียน โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กับนักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างการสอน 2 วิธีแรก (ปองรัตน์ นิลดำ. 2531)

นอกจากนี้ยังพบว่าความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ไพสิทธิ์ ประเสริฐสิงห์. 2526) และทักษะการฟังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการเขียนในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ศุภพร สุขชื่น. 2528)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาส่วนใหญ่ จะทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนใดบ้างที่ทำให้ความ

สามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนสูงกว่าอีกวิธีหนึ่ง จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาทั้งหมดจำนวน 64 เรื่องสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคืองานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดจำนวน 35 เรื่อง ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยจำนวน 22 เรื่องและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษจำนวน 13 เรื่อง และประเภทที่สองคือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 29 เรื่อง ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 18 เรื่องและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 เรื่อง

4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา

จากการศึกษา ปรากฏว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษาจำนวน 32 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งเป็น 4 สาเหตุ ที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางด้านภาษา คือ

4.1 ความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 23 เรื่อง ซึ่งศึกษาการเรียนรู้อาสาสมัครต่าง ๆ ดังนี้

ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลของการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนโปรแกรม (สนทนา เกิดอรุณ. 2533) ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์โปรแกรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ (นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. 2529) และสมรรถภาพทางสมองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสมรรถภาพทางสมองสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงเช่นกัน (บุษยา บัวชื่น. 2531)

ด้านความจำ จำนวน 5 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ที่เรียนโดยใช้สไลด์ประกอบการสอนจะมีการระลึกเสรีของคำภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบธรรมดา (ศิวกาภรณ์ บุญวานิช. 2522) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีความคงทนในการจำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนโปรแกรม (สนทนา เกิดอรุณ. 2533) แต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านความคงทนในการจำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับเรียนโดยการสอนตามปกติ (นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. 2529) ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นอนุบาลที่เรียนโดยใช้วิธีธรรมดามีความคงทนในการเรียนรู้ด้านการฟัง สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้โทรทัศน์จำลอง (สุรภี นันทวงศ. 2527) และความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์กับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมาย (สุจิตรา ดิถิตนันทน์. 2530)

ด้านการรับรู้ทางสายตาและการอ่าน จำนวน 6 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนอนุบาลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยใช้เกมการศึกษาจะมีความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาเพิ่มขึ้น และสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกหัด (อุษากมลเกษม. 2533 ; สุรินทร์ภรณ์ อนันต์พงศ์. 2532) และการรับรู้ทางสายตาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านริมฝีปากและความจำกล่าวคือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาด้านความไวและด้านการจัดลำดับในการมองเห็นสูงจะมีความสามารถในการอ่านริมฝีปากสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาด้านความไวและด้านการจัดลำดับในการมองเห็นต่ำ (บึงอร ดันปาน. 2528) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสายตาจะมีความสามารถในการด้านความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่

มีความหมายดีเช่นกัน (สุจิตรา ดิกวณิชานนท์. 2530) ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีการรับรู้ทางสายตา โดยฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตาแตกต่างกันจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน กล่าวคือนักเรียนที่ได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาษาและอักษรมีความเข้าใจในการอ่านสูงที่สุด ตามด้วยนักเรียนที่ได้รับ การฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและนักเรียนที่ได้รับการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้อักษร มีความเข้าใจในการอ่านรองลงมาตามลำดับ (จำเป็น จิตจำ. 2529) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียด (สุรินทร์ ฮอดคำแปง. 2530)

ด้านการฟัง จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัย พบว่านักเรียนอนุบาลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นอนุบาลที่ได้รับการฝึกฟัง โดยวิธีธรรมชาติมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังสูงกว่านักเรียนที่ฝึกโดยใช้โทรทัศน์จำลอง (สุรภี นันทมงคล. 2527) และปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 ได้แก่ความสามารถในการอ่านริมฝีปาก, การรับรู้ทางสายตาแบบรวม, การรับรู้ทางสายตาแบบแยกย่อย, ระดับการได้ยิน, พื้นฐานทางสติปัญญาด้านภาษาไทยและคณิตศาสตร์ (ศิริวิมล แสงเมือง. 2528)

ด้านการเขียน จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 4 ที่เรียนด้วยสภาพการเรียน 2 แบบคือแบบที่เป็นโรงเรือนที่ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนจำนวนคำต่อประโยค และไวยากรณ์ของประโยคสูงกว่านักเรียนที่โรงเรียนพิเศษ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำ และการรู้ความหมายของคำมีความสัมพันธ์กับการเขียนประโยคด้วย (พนศักดิ์ ภูริปรีชา. 2528)

ด้านการพูด จำนวน 8 เรื่อง

จากการศึกษาวัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยทางการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีแรกทำให้ความสามารถในการเปล่งเสียงของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง ได้แก่

การสอนโดยใช้อุปกรณ์"ชล-1"กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 และการสอนโดยใช้อุปกรณ์"วิภา-1"กับการสอนพูดแบบปกติในชั้นเด็กเล็ก(เฮวชล ขุนแก้ว. 2530 ; วิภาภรณ์ ปิ่นวนกมล. 2527)

การสอนพูดแบบประสูกัดกับการสอนพูดแบบปกติและการสอน โดยใช้ระนาบประสูกัดกับการสอนโดยใช้ Tone bar ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (สุพิน นาสอง. 2530 ; เสาวนีย์ เหมรัชดานนท์. 2533)

การสอนโดยใช้อุปกรณ์ "กนก-1" กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (กนกวรรณ ชัยชาญ. 2533)

แต่การสอนโดยใช้ Tone bar กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 ไม่ทำให้ความสามารถทางการเปล่งเสียงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นอนุบาลแตกต่างกัน (มะลิวัลย์ มหิตยเดช. 2525)

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 มีความบกพร่องทางการพูดตามลำดับดังนี้คือ การเปล่งเสียงผิดปกติ, จังหวะการพูดผิดปกติและมีเสียงผิดปกติ (จรีรัตน์ โอเจริญ. 2525)

ด้านความคิด จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องแบบการคิดของเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยโดยศึกษาเรื่องแบบการคิดใน 2 ลักษณะคือ แบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field independent) กับแบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง(Field dependent)พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยมีแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่าแบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง และแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางด้านเพศ และระดับการสูญเสียการได้ยิน (พวงรัตน์ เรืองปรีชา. 2527)

ด้านสมอง จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มึงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาสมองในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนมีสมรรถภาพทางสมองเรียงตามลำดับดังนี้คือ นักเรียนมีความสามารถด้านการคิดอเนกนัยเป็นอันดับหนึ่ง และรองลงมาได้แก่ ด้านความจำ ด้านประเมินค่า ด้านความรู้และเข้าใจ และด้านการคิดอเนกนัยตามลำดับนอกจากนี้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีสมรรถภาพสมองด้านความรู้และเข้าใจ ด้านการจำ ด้านการคิดอเนกนัยสูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ และความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองและการเรียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันในทางบวก (บุษยา บัวชื่น. 2531)

4.2 ความบกพร่องทางการพูด จำนวน 6 เรื่อง ซึ่งศึกษาการเรียนรู้อาษา 2 ด้าน คือ

ด้านความเข้าใจคำและการพูด จำนวน 5 เรื่อง

จากการศึกษาวัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกที่มีอายุ 4 ปี 5 เดือน ถึง 8 ปี 11 เดือน มีพัฒนาการด้านความเข้าใจและพูดคำนามได้จำกัด โดยจะมีความสามารถด้านความเข้าใจมากกว่าด้านการพูด (รัชนี้ สุภัตตรจิชกุล. 2532) และการพูดของเด็กออทิสติกที่มีอายุ 4 - 11 ปี ส่วนใหญ่เป็นการพูดเลียนแบบผู้อื่นมากกว่าการพูดด้วยตัวเอง ลักษณะการพูดของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีลักษณะการพูดไม่ชัด และมีเสียงผิดปกติ โดยมีลักษณะของการพูดไม่ชัดมากกว่าการมีเสียงผิดปกติ (นิตยา ร้ารวส. 2531) ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาทางการพูด 4 ประเภท คือ พูดไม่ชัด, ติดอ่าง, เสียงผิดปกติและพูดผิดปกติแบบปากแห้งเพดานโหว่ (คุชฎี สิ้นเต็มสุข. 2529) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุ 7 - 16 ปี มีการออกเสียงไม่ชัด ใน 2 ลักษณะ คือ ไม่ออกเสียงในที่ที่ต้องการกับใช้เสียงอื่นมาแทนเสียงที่ต้องการ (เพ็ญศรี เทพวิทักษ์กิจ. 2530) ส่วนนักเรียนอายุ 7 - 15 ปี ที่มีลักษณะปากแห้งเพดานโหว่ มีลักษณะการออกเสียงเพี้ยนมากที่สุด ตามด้วยออกเสียงแทนด้วยเสียงอื่น และละเว้นไม่ออกเสียงตามลำดับ (อโนทัย วัฒนฤกษ์. 2522)

ด้านการฟัง จำนวน 1 เรื่อง

จากการศึกษาวัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ม้งงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กพูดไม่ชัดกับเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 7 ปี 11 เดือน พบว่า ความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กพูดไม่ชัดกับเด็กปกติจะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ แต่เด็กที่พูดไม่ชัดในแต่ละช่วงอายุมีความสามารถในการฟังแยกเสียงต่ำกว่าความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กปกติในช่วงอายุเดียวกัน และความสามารถในการฟังแยกเสียงกับความสามารถในการพูดออกเสียงของเด็กพูดไม่ชัดที่มีอายุ 5 ปี ถึง 7 ปี 11 เดือน มีความสัมพันธ์กัน (เจียมใจ จีระอัมพร. 2533)

4.3 ความบกพร่องทางด้านสายตา จำนวน 1 เรื่อง

จากการศึกษาวัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ม้งงานวิจัยที่ศึกษานักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และความคงทนในการจำ โดยการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี พบว่า นักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีสัมผัสสภาพนั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำไม่แตกต่างจากการเรียนโดยการฟังเทป (สุพจน์ เครือหงส์. 2531)

4.4 ความบกพร่องทางด้านปัญญา จำนวน 2 เรื่อง

จากการศึกษาวัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า เป็นงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถด้านการฟังของนักเรียนปัญญาอ่อน โดยพบว่าเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อนรู้ได้ สามารถฟังเข้าใจคำนาม, กริยา, ลักษณะนาม, วิเศษณ์บอกขนาด, วิเศษณ์บอกปริมาณ, ประโยคปัจจุบันกาล, ประโยคอดีตกาล, ประโยคคำถามและประโยคกรรมวาจกได้ที่ระดับอายุสมองเดียวกันหรือใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่คำบุพบท, คำวิเศษณ์บอกความรู้สึก, คำวิเศษณ์บอกคุณภาพ, ประโยคอนาคตกาล, ประโยคกรรมตรงกรรมรอง, ประโยคปฏิเสธ, ประโยคกรตุวาจก และประโยคเชิงซ้อน เด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อนรู้ได้จะฟังเข้าใจช้ากว่าเด็กปกติ และความสามารถในการฟังเข้าใจภาษาไทยของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อนรู้ได้จะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น (รัตน กัณนัยสร. 2531) และนักเรียนปัญญาอ่อนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่เรียนด้วยหนังสือการ์ตูนสัญลักษณ์จริงมีความเข้าใจในการฟังเนื้อเรื่อง ได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยหนังสือการ์ตูนสัญลักษณ์เลียนจริง (สมิตรา เจณณวาสิน. 2529)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านการอ่านทั้งหมดจำนวน 32 เรื่องนั้น จะศึกษาทางด้านความบกพร่องทางการได้ยินเป็นส่วนใหญ่ คือ จำนวน 22 เรื่อง ซึ่งงานวิจัยที่เกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินจะศึกษาในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การฟัง, พูด, อ่าน, เขียน, ความจำ, ความคิด, สมอง และการรับรู้ทางสายตา อันดับต่อมาคือการศึกษาทางด้านความบกพร่องทางการพูด จำนวน 6 เรื่อง ด้านความบกพร่องทางปัญญา จำนวน 2 เรื่องและสุดท้ายคือด้านความบกพร่องทางสายตา จำนวน 1 เรื่อง

5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ จำนวน 48 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

5.1 ภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่องซึ่งศึกษาความจำในหลายลักษณะดังนี้

วิธีจำ จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า เด็กเล็กหรือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีแนวโน้มที่จะจำคำโดยจำเสียง แต่เด็กโตหรือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีแนวโน้มที่จะจำโดยจำความหมาย (อรุณี ฮวบเจริญ. 2526)

ความจำระยะสั้น จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนใหญ่มีความสามารถในการจำคำได้จำนวน 5 คำ และความสามารถในการรับรู้ทางสายตา มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมาย (สัจจิรา ตักวัฒนานนท์. 2530)

การระลึกได้ทันที จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 5 ที่เรียนเนื้อหาด้วยวิธีการเรียนจากภาพมีผลการระลึกได้ทันทีสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากจินตภาพ(อัจฉรา คำนอตรา. 2527) และการระลึกได้ทันทีในเนื้อหาร้อยแก้วของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจินตภาพจากการอ่านสูงกว่ามีจินตภาพจากการฟัง (เรื่อง สุวรรณพงศ์. 2529) ส่วนการเรียนรู้จากสิ่งเร้าที่เป็นคำกับสิ่งเร้าที่เป็นรูปภาพไม่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความแตกต่างกันในด้านการเรียน (เชวงศักดิ์ จันทรชัยมกุ. 2524)

การระลึกเสรี จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 5 และ 6 มีความสามารถในการระลึกได้ของคำรูปธรรมมากกว่าคำนามธรรม (สุทธาทิพย์ สกุลชีวัฒนา. 2524 ; บุญสม จันทรเี่ยม. 2524 ; อัมพวัน ประเสริฐศักดิ์. 2524)

ความคงทนในการจำ จำนวน 7 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความคงทนในการจำภาษาไทยเป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ความคงทนในการจำของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง ได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (สุขามาศ สังข์ลาโพธิ์. 2531)

การสอนโดยใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งกับการสอนโดยไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (สุภัทร ศิริพิศลภ. 2525)

การสอนโดยใช้เกมกับการสอน โดยไม่ใช้เกมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (บงกช ศุภชาดา. 2527)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนสูงกว่าการสอนตามปกติ (สุขามาศ สังข์ลาโพธิ์. 2531) และการสอนโดยใช้เกมทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้เกม (บงกช ศุภชาดา. 2527)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการจำภาษาไทย ที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ความคงทนในการจำของนักเรียนแตกต่างกันได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนโดยวิธีปกติ, การสอนโดยใช้รูปภาพในการเล่านิทานกับการสอน โดยวิธีปริศนาคำทาย ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (นันทรัตน์

ชินสนม. 2531 ; จิวรรณ จินดาพล. 2525)

การสอนโดยใช้ภาพและฟัง เทียบกับการสอนโดยการฟังเทปในนักเรียนตาบอด
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (สุพจน์ เครือหงส์. 2531)

การสอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
(นิรัชรินทร์ ชานาญกิจ. 2529)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนโดยใช้ภาพและฟัง เทียบกับการสอนโดยการฟังเทป
ในนักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และการสอนโดยใช้การเรียนโปรแกรมกับการสอน
ตามปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน (สุพจน์
เครือหงส์. 2531 ; นิรัชรินทร์ ชานาญกิจ. 2529) และการสอนโดยใช้รูปภาพในการ
เล่านิทานไม่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเข้าใจความหมายแตกต่างจากการ
สอนโดยใช้ปริศนาคำทาย (จิวรรณ จินดาพล. 2525) ส่วนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษาทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าการสอนตามปกติ
(นันทรัตน์ ชินสนม. 2531)

ความคงทนในการเรียน จำนวน 11 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความ
คงทนในการเรียนภาษาไทย เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการ
สอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ความคงทนในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง ได้แก่
การสอนโดยใช้น้ำมันประกอบการสอนกับการสอนโดยใช้น้ำมันประกอบการสอน
ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ศรีสุดา ประเคนรี. 2528)

การสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุประกอบภาพผลกับการสอนโดยใช้เทป
บันทึกเสียงละครวิทยุแต่ไม่ประกอบภาพผลในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (ชัชวาลย์ ช่อไสว. 2527)

การสอนแบบโรเซนไชน์กับการสอนตามคู่มือครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (สุภาพร
จิตรเอื้อตระกูล. 2531)

การสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอดกับการสอนตามแผนการสอนของ
กระทรวงศึกษาธิการในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (สุธีรา เกียรติกังวาน. 2531)

การสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (สมพร อัมสกุล. 2527)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง ได้แก่

การสอนโดยใช้หุ่นมือประกอบการสอนกับการสอน โดยใช้การ์ตูนประกอบการ สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ศรีสุดา ประเคนรี. 2528)

การสอนโดยแบบโรเซนไชน์กับการสอนตามคู่มือครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (สุภาพร จิตรเอื้อตระกูล. 2531)

การสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (สมพร อัมสกุล. 2527)

และการสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุประกอบภาพพลิก ทำให้ความ สามารถทางการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียง ละครวิทยุ แต่ไม่ประกอบภาพพลิก (ชีชาลย์ ช่อไสว. 2527)

แต่การสอนด้วยแบบฝึกสร้างเสริมความคิดรวบยอด ไม่ทำให้ความคิดรวบยอด ทางด้านถ้อยคำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แตก ต่างจากการสอนตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ (สุชีรา เกียรติกังวาน. 2531)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ภาษาไทย ที่ทำการเปรียบเทียบ วิธีการสอน 2 วิธี ซึ่งการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำในความคงทนในการเรียนรู้ของ นักเรียนแตกต่างกัน ได้แก่

การสอนด้วยวิธีสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอด กับการสอนตามแผนการ สอนของกระทรวงศึกษาธิการในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 (สุชาติ สมสุข. 2531 ; ศิริพร ประดับแก้ว. 2531)

การสอนด้วยวิธีให้เทคนิคการจำกับไม่ให้เทคนิคการจำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิบูลย์ ศรีโสภา. 2528)

การสอนแบบประสมศิลป์กับการสอนแบบปกติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (แววตา พูลสวัสดิ์. 2528)

การสอนด้วยบทเรียนโมดูลกับการสอบถามแผนการสอน ของหน่วยศึกษานิเทศก์
ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วารี คำไชโย. 2528)

การสอนโดยกำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้ากับการสอน โดยไม่กำหนดให้อ่าน
บทเรียนล่วงหน้า ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (จริยา ลิมศรีวิไล. 2533)

นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนด้วยวิธีให้เทคนิคการจำทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าการสอนโดยไม่ให้เทคนิคการจำ (วิบูลย์
ศรีโสภณ. 2528) เช่นเดียวกับการสอนโดยกำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้าทำให้ผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าการสอนโดยไม่กำหนดให้อ่านบทเรียน
ล่วงหน้า (จริยา ลิมศรีวิไล. 2533) แต่การสอนแบบประสมศิลปไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แตกต่างจากการสอนแบบปกติ (แวนดา พูลสวัสดิ์.
2528) เช่นเดียวกับการสอนด้วยบทเรียนโมดูล ก็ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แตกต่างจากการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ (วารี
คำไชโย. 2528)

ความคงทนในการเขียน จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้แบบฝึก
สะกดคำยาก ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความคงทนในการเขียนสะกดคำและผล
สัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าการสอนตามแผนการสอน (มาสวิมล รักบ้านเกิด.
2526) เช่นเดียวกันการสอนโดยใช้เกม ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคงทนใน
การเขียนสะกดคำและผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้เกม (สาลินี
ภูติเกษม. 2529)

5.2 ภาษาอังกฤษกับความจำ จำนวน 20 เรื่อง ซึ่งศึกษาความจำในหลาย
ลักษณะ ดังนี้

ความจำระยะสั้น จำนวน 1 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาภาษา
อังกฤษกับความจำระยะสั้น 1 เรื่อง โดยศึกษาคำแห่งของคำคุณศัพท์ ขยายคำนาม ของภาษา

พูดในภาษาอังกฤษมีผลต่อความจำระยะสั้นอย่างไร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 - 6 จะจำคำคุณศัพท์ขยายคำนามของภาษาพูดในภาษาอังกฤษไม่ว่า จะเป็นคำคุณศัพท์ประเภทใด เมื่ออยู่ในอันดับแรกแล้ว จะว่าได้ดีที่สุด และจะจำได้น้อยลงเมื่ออยู่ในอันดับ 2 และ 3 ตามลำดับ และการจำคำคุณศัพท์ใดๆ เมื่อคำคุณศัพท์นั้นอยู่ติดกัน จะจำได้ดีกว่าคำคุณศัพท์ที่มีตัวแทรก และจะจำคำคุณศัพท์ที่อยู่ติดกับคำนามได้ดีกว่าคำคุณศัพท์ที่อยู่หลังจากคำนาม (ศรีจิตต์ ลิธิปัญญาวีรย์. 2529)

การระลึกเสีย จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาค่ำกว่า (อรุณ พรหมจรรย์. 2531) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ที่เรียนโดยใช้สไลด์ประกอบการสอนจะมีการระลึกเสียของคำภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบธรรมดา (ศิวกาณ์ บุญวานิช. 2522)

การระลึกสิ่งที่อ่าน จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า การสอนอ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่อ่านได้ดีกว่าการสอนอ่านตามคู่มือครู (ราตรี เชื้อบ่อตา. 2531) แต่การสอนอ่านโดยการใช้การประเมินผลพฤติกรรมเพื่อความแม่นยำในการเรียน ไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่อ่านแตกต่างกัน (อุมพร คาคการณ์ไกล. 2531)

ความคงทนในการจำ จำนวน 4 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาด้านความคงทนในการจำภาษาอังกฤษ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำสูงกว่า วิธีหลังได้แก่

การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับการสอนด้วยบทเรียน โปรแกรมกับนักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (สนทนา เกิดอรุณ. 2533)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู, การสอนด้วยภาพ การรู้ตัวที่มี รายละเอียดหลังกับไม่มีรายละเอียดหลัง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (นิตดา ขจรนที. 2530 ; แมน ต้นสมบูรณ์. 2529)

การสอนโดยใช้นำเรื่องประกอบกับการสอน ที่ไม่ใช้นำเรื่องประกอบใน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ไพโรจน์ พัทธกัทยหาญ. 2531)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่า การสอนด้วยบทเรียน โปรแกรม (สนทนา เกิดอรุณ. 2533) เช่นเดียวกับการสอนโดยใช้นำเรื่องประกอบ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า การสอนโดย ไม่ใช้นำเรื่องประกอบ (ไพโรจน์ พัทธกัทยหาญ. 2531) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่มีความสามารถทางการอ่าน, เขียนและแรงจูงใจการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (นิตดา ขจรนที. 2530)

ความคงทนในการเรียนรู้ จำนวน 10 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้วิธีแรกทำให้ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลังได้แก่

การสอนแบบ TPR (Total physical response) กับการสอนตามคู่มือครู, การสอนด้วยแบบฝึกหัดที่มีเกมกับแบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (สุดา ชาติรินทร์. 2528 ; นันทพร คชศิริพงศ์. 2526)

การสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีเสียงประกอบกับการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่ไม่มีเสียงประกอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ธวัช หมอฮาดี. 2532)

การสอนโดยใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด กับไม่ใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (อัจฉริย์รัตน์ โลหพรหม. 2530)

การสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติ กับการสอนด้วยวิธีปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (วารุณี ศุภบัณฑิต. 2530)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบ TPR (Total physical response) ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (สุดา ชำตรินทร์. 2528) เช่นเดียวกับการสอนด้วยแบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนด้วยแบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบ (นันทพร ศุภสิริพงศ์. 2521) และการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนด้วยวิธีปกติเช่นกัน (วารุณี ศุภบัณฑิต. 2530) ส่วนการสอนโดยใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอดทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด (อัจฉริย์รัตน์ โฉนพรหม. 2530)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีซึ่งการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน ได้แก่

การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมกับการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาในแบบเรียน, การสอนโดยเสริมวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับการสอนโดยไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (เพ็ญศรี ปีประชุม. 2529 ; สมจิตร วรณวิไลย. 2527)

การสอนตามแนวทางที่ของภาษา เพื่อสื่อความหมายกับการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (พนัสนิธิ ฌ ตะกั่วทุ่ง. 2531)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาในแบบเรียน แต่การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน (เพ็ญศรี ปีประชุม. 2529) เช่นเดียวกับการสอนตามแนวทางที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมายกับการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่ทำให้ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน แต่นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนวิธีแรกมากกว่า (พนัสนิธิ ฌ ตะกั่วทุ่ง. 2531) แต่การสอนแบบโดยเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทำให้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าการสอนโดยไม่เสริม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (สมจิตร วรณวิไลย. 2527)

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเปรียบเทียบ การสอน 3 วิธีมีจำนวน 1 เรื่อง พบว่า การสอนโดยการสอดแทรกวัฒนธรรมทำให้นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคงทนในการเรียนรู้, ความสามารถในการอ่าน และแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษระหว่างการสอนโดยให้เดาคความหมายของคำศัพท์ และส่วนงานจากปรับทกกับ การสอนตามคู่มือครู (อารีย์ แวชาญ. 2529)

ความคงทนในการฟัง, พูด และอ่าน จำนวน 2 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความ คงทนในการฟัง, พูด และอ่านอังกฤษมีจำนวน 2 เรื่อง ซึ่งทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี พบว่า การสอนแนวทฤษฎีธรรมชาติทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความคงทนในการพูดสูง กว่าการสอนตามคู่มือครู แต่ไม่ทำให้ความคงทนในการฟัง และแรงจูงใจในการเรียนภาษา อังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน (ยุพิน พุทธาพิพัฒน์. 2531) ส่วนการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ ระหว่างประโยค ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคงทนในการอ่าน, ความสามารถในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (อมรา รัชมณี. 2529)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับความจำส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบ การสอน 2 วิธีเพื่อศึกษาว่า วิธีการสอนวิธีใดบ้างที่ทำให้ นักเรียนมีความสามารถทางด้าน ความจำสูงกว่าอีกวิธีหนึ่ง และมักจะศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความจำควบคู่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการอ่าน รวมทั้งปัจจัยทางด้านจิตวิทยา เช่น แรงจูงใจเจตคติ เป็นต้น จากจำนวน งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับความจำทั้งหมด 48 เรื่องสามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับ ภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง และงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำ จำนวน 20 เรื่อง

6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับความคิด จำนวน 17 เรื่อง ซึ่งศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความคิดในหลายลักษณะ ดังนี้

ภาษากับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา จำนวน 5 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษากับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลังได้แก่

การสอนโดยใช้แบบฝึกเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระกับการสอนโดยใช้แบบฝึกที่ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง, การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนกับโดยไม่ใช้เกมประกอบการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (พะเอว ทักษิณ. 2523 ; พจณ สุวรรณวงษ์. 2527)

การสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (วิไลลักษณ์ วุฒิสักดิ์. 2528)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้เกมประกอบการสอน (พจณ สุวรรณวงษ์. 2527) และการสอนโดยใช้แบบฝึกเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระ ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูง มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (พะเอว ทักษิณ. 2523) แต่การสอนแบบสืบสวนสอบสวนไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู (วิไลลักษณ์ วุฒิสักดิ์. 2528)

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษากับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนแตกต่างกัน ได้แก่

การสอนโดยให้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้กับการสอนตามปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
(โสภา ธรรมรุ่งฤทธิ์. 2528)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
(รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
มีความสามารถในการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (รัชนิภา
ทองสุทธิ. 2533)

ภาษากับความคิดรวบยอดด้วยถ้อยคำ จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง
ภาษากับความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดย
เปรียบเทียบระหว่างการสอนวิธีเดียวกันทั้ง 3 เรื่อง โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4, 5 และ 6 พบว่า การสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำ
ให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำสูงกว่า การสอนตามวิธีสอนในแผนสอนของกระทรวง
ศึกษาธิการ (ศิริพร ประดับแก้ว. 2531) แต่การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ
5 ผลปรากฏว่าไม่ทำให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำแตกต่างกัน (สุชาติ สมสุข.
2531 ; สุชีรา เกียรติกังวาน. 2531) นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ไม่ทำให้นัก
เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน
(สุชาติ สมสุข. 2531 ; สุชีรา เกียรติกังวาน. 2531 ; ศิริพร ประดับแก้ว. 2531)
และการสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ทำให้นักเรียนมีความ
คงทนในการเรียนรู้สูงกว่าการสอนตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ (สุชีรา
เกียรติกังวาน. 2531 ; ศิริพร ประดับแก้ว. 2531) แต่การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ ไม่ทำให้นัก
เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกัน (สุชาติ สมสุข. 2531)

ภาษากับความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 4 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษา
กับความคิดสร้างสรรค์ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งวิธีการสอน
ดังต่อไปนี้วิธีแรกทำให้ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลังได้แก่

การสอนแบบสืบสวนสอบสวน กับการสอนแบบบรรยายในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (สุพดี นาคพิระยุทธ. 252)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู, การสอนแบบสืบสวนสอบสวน กับการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมต้น จังหวัดฉะเชิงเทรา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ขวัญดา จริยสัณติกุล. 2533 ; พรพรรณ อินทสงค์. 2532)

การสอนโดยใช่แบบฝึกหัดเสริมทักษะ กับการสอนโดยไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วัลลีย์ เรืองเกษตรกรรม. 2527)

นอกจากนี้ยังพบว่า การสอนแบบสืบสวนสอบสวนทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอน ตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมต้น จังหวัดฉะเชิงเทรา แต่ไม่ทำให้ทัศนคติของนักเรียนแตกต่างกัน (พรพรรณ อินทสงค์. 2532) เช่นเดียวกับการสอนโดยใช่ แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ (วัลลีย์ เรืองเกษตรกรรม. 2527) และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟัง, พูด, อ่าน และเขียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู (ขวัญดา จริยสัณติกุล. 2533) แต่การสอนแบบสืบสวนสอบสวนไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน (สุพดี นาคพิระยุทธ. 2527)

ภาษากับความคิดโดยทั่วไป จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มิ่งวนวิจิตรที่ทำการศึกษารวบรวมความสามารถเข้าใจภาษาไทยและพัฒนาการทางความคิดด้านการใช้เหตุผล ในเด็กชั้นประถมศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางความคิดด้านการใช้เหตุผลไม่แตกต่างกัน แต่มีแนวโน้มว่า เด็กที่มีอายุมากกว่ามีความเข้าใจภาษาไทยได้ดีกว่า และพัฒนาการทางความคิดด้านการใช้เหตุผลของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถเข้าใจภาษาไทย (มยุรี กุลแพทย์. 2530) และในด้านการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี เพื่อศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษากับความคิดโดยทั่วไปมีจำนวน 2 เรื่อง พบว่า การสอนโดยใช่แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคล่องในการคิด,

ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่ม รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย สูงกว่าการสอนโดยไม่ใช่แบบฝึกหัดเสริมทักษะ (วัลลีย์ เรืองเกษตรกรณ์. 2527) แต่การสอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่างกับการสอนตามคู่มือครุนั้นไม่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความคิดริเริ่มในการเขียนเรื่องความแตกต่างกัน แต่การสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนเรื่องความสูงกว่าการสอนวิธีหลัง (อภิรักษ์ ชนะมาน. 2528)

ภาษากับแบบการคิด จำนวน 3 เรื่อง

จากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องแบบการคิดนั้นจะศึกษาเรื่องแบบการคิดใน 2 ลักษณะ คือแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field independent) กับแบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field dependent) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีแบบการคิดแตกต่างกัน มีความจำและความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน กล่าวคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีแบบความคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้างจะมีความจำและความคงทน ในการจำสูงกว่านักเรียนที่มีแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (แมน ดันสมบูรณ์. 2529) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีแบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้างมีความเข้าใจในการอ่านอังกฤษไม่แตกต่างกับนักเรียนที่มีแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (ประสพสรรค์ กมลชะบุตร. 2529) ส่วนงานวิจัยเรื่องแบบการคิดในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า เด็กระดับปฐมวัยมีแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่า แบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง และแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ขึ้นอยู่กับความแตกต่างด้านเพศ และระดับการสูญเสียการได้ยิน (พวงรัตน์ เรืองปรีชา. 2527)

ดังนั้นจะเห็นว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษากับความคิดส่วนใหญ่ จะทำการศึกษาเปรียบเทียบกับวิธีการสอน 2 วิธี เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีความคิดด้านต่าง ๆ สูงกว่าการสอนอีกวิธีหนึ่ง และมักจะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควบคู่ไปกับการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความคิด โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยมากกว่า ดังจะเห็นได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับความคิดจำนวน 17 เรื่อง นั้นเป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาด้านภาษาไทยจำนวน 13 เรื่อง และศึกษาภาษาอังกฤษจำนวน 2 เรื่อง และศึกษาเรื่องแบบการคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 1 เรื่อง

7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมอง

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับสมอง จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับภาษากับสมองในนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ขึ้นประถมศึกษาปีที่ 6

และจากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า สมรรถภาพสมองทางภาษาห้าด้าน (ด้านการรู้และเข้าใจ ด้านการจำ ด้านการคิดอเนกนัย ด้านการคิดเอกลัษณ์ และด้านการประเมินค่า) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และวิชาภาษาไทย และนักเรียนปกติชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยสูง มีสมรรถภาพสมองทางภาษาห้าด้าน สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และวิชาภาษาไทยต่ำ (ทองสุข วันแสน. 2525) สอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษากับสมอง ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีสมรรถภาพสมองทางภาษาห้าด้าน สูงกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ และความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองและการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก (บุษยา บัวชื่น. 2531)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษากับสมองซึ่งมีจำนวน 2 เรื่องนั้นศึกษาทั้งในนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาสมรรถภาพสมองทางภาษาห้าด้าน และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทย ซึ่งผลปรากฏว่าสมรรถภาพสมองและการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก

8. งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวกับทวิภาษาจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งศึกษาในเด็กทวิภาษาไทย - อเมริกัน อายุ 3 - 5 ปี

และจากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่าเด็กทวิภาษาไทย - อเมริกัน อายุ 3 - 5 ปี มีลักษณะการออกเสียง และการแทรกซ้อนทางระบบเสียงของทั้ง 2 ภาษา ใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานและการแทรกซ้อนของเสียงภาษาอังกฤษ กับลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษ มาตรฐานสำเนียงอเมริกัน และการแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทย และมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐาน และการแทรกซ้อน ของเสียงภาษาอังกฤษ พบว่า เด็กสามารถออกเสียงพยัญชนะต้นพยางค์ พยัญชนะท้ายพยางค์ เสียงสระเดี่ยว และสระผสมได้เกือบทุกเสียง เสียงที่ผันแปรไปมีเพียงเล็กน้อย ส่วนการออกเสียงควบกล้ำของเด็กนั้น เด็กออกเสียงได้บ้างในบางครั้ง แต่เด็กสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ได้ทุกเสียง สำหรับเรื่องโครงสร้างพยางค์นั้น เด็กออกเสียงโครงสร้างพยางค์ที่ไม่ซับซ้อนได้ 100 % เกือบทุกโครงสร้าง แต่โครงสร้างพยางค์ที่ซับซ้อนเด็กจะออกเสียงผันแปรไปทุกโครงสร้าง สำหรับการแทรกซ้อนของเสียงภาษาอังกฤษนั้น พบว่ามีการแทรกซ้อนเกิดขึ้นกับการออกเสียงพยัญชนะต้นพยางค์ พยัญชนะควบกล้ำพยางค์ พยัญชนะท้ายและเสียงสระเดี่ยว แต่ไม่พบการแทรกซ้อนในเสียงสระผสม ส่วนลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐานสำเนียงอเมริกัน และการแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทย พบว่า เด็กสามารถออกเสียงพยัญชนะต้นพยางค์และท้ายพยางค์ เสียงสระเดี่ยว สระผสม ได้เกือบทุกเสียง เสียงที่ผันแปรไปมีเพียงเล็กน้อย แต่การออกเสียงควบกล้ำ ในตำแหน่งท้ายพยางค์นั้น เด็กออกเสียงได้บ้าง แต่ยังขาดความสม่ำเสมอ มีการผันแปรเกิดขึ้นมาก ในเรื่องโครงสร้างพยางค์นั้น เด็กออกเสียงโครงสร้างพยางค์ที่ไม่ซับซ้อนได้ 100 % เกือบทุกโครงสร้าง แต่โครงสร้างพยางค์ที่ซับซ้อนนั้น เด็กจะออกเสียงผันแปรไปทุกโครงสร้าง สำหรับการแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทยมาตรฐานนั้นพบว่า มีการแทรกซ้อนเกิดขึ้นในการออกเสียงพยัญชนะต้นพยางค์ พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ พยัญชนะท้ายพยางค์ พยัญชนะควบกล้ำท้ายพยางค์และเสียงสระเดี่ยว แต่ไม่พบการแทรกซ้อนในเสียงสระผสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับทวิภาษา ซึ่งมีจำนวน 1 เรื่องนั้นศึกษาในเด็กทั้งภาษาไทย-อเมริกัน อายุ 3 - 5 ปี ซึ่งมีลักษณะการออกเสียงและการแทรกซ้อนทางระบบเสียง ใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานและการแทรกซ้อนของเสียงภาษาอังกฤษ กับลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐานสำเนียงอเมริกันและการแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทย

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา สร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2533

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. แหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาศึกษาได้มาจากหนังสือรวมบทความวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเพิ่มเผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2520 - 2533 มีจำนวนทั้งหมด 245 เรื่อง

2. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

2.1 ศึกษาเอกสารและตำราต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์และภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เพื่อความเข้าใจในรายละเอียดต่างๆ

2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัย อันได้แก่งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

ก. เก็บข้อมูลของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจากหนังสือรวมบทความ
คตัดย่อวิทยานิพนธ์ระดับปริญญามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศ ระหว่างปี
พ.ศ. 2520 - 2533

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลจากหนังสือรวมบทความคตัดย่อวิทยานิพนธ์
เนื่องจากสะดวกมากกว่าการที่จะไปค้นหาข้อมูลจากตู้บัตรรายการตามสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ
ซึ่งจะเสียเวลาและไม่สามารถดูจุดมุ่งหมายและผลของการวิจัยได้ ทำให้ยากต่อการพิจารณาว่า
เรื่องใดที่เป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและงานวิจัยประเภทอื่น เช่น งานวิจัยส่วน
บุคคล หรืองานวิจัยของคณาจารย์นั้น ก็มีความยากลำบากในการค้นหา ดังนั้นงานวิจัยทางภาษา
ศาสตร์เชิงจิตวิทยา จึงหมายถึง งานวิจัยของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิต
เท่านั้น

ข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล คือ
เมื่อได้บทความคตัดย่อของงานวิจัยที่ต้องการแล้ว และต้องการดูรายละเอียดในวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์
แต่เมื่อเปิดตู้บัตรรายการแล้วปรากฏว่า ไม่มีชื่องานวิจัยเรื่องที่ต้องการดังกล่าว ทำให้ไม่
สามารถหารายละเอียดของงานวิจัยเรื่องนั้นได้อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นงานวิจัยที่เพิ่งทำเสร็จ
ได้ไม่นาน จึงอาจจะต้องใช้เวลาในกระบวนการนำวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์ไปวางบนชั้นสำหรับ
วางผลงานวิทยานิพนธ์ และต้องใช้เวลาในกระบวนการพิมพ์ชื่อเรื่องลงในบัตรรายการเพื่อนำ
ไปใส่ในตู้บัตรรายการด้วย ซึ่งกระบวนการเหล่านี้อาจจะมีผลล่าช้าในขั้นตอนการทำไปตาม
ระบบการทำงานของห้องสมุดของแต่ละสถาบัน และกระบวนการใช้เวลาในการรวมเล่มบทความคตัดย่อ
วิทยานิพนธ์ของห้องสมุดของแต่ละสถาบันก็ต่างกัน ดังนั้น ถ้าต้องการดูหนังสือรวมบทความคตัดย่อ
วิทยานิพนธ์ที่ทำในปีใหม่ล่าสุด ก็อาจจะหาไม่ได้ในบางสถาบันเนื่องจากยังมิได้ทำการรวมเล่ม
และในการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือรวมบทความคตัดย่อวิทยานิพนธ์ของแต่ละสถาบันการศึกษา
ดังนั้น ถ้ามีข้อมูลตกหล่นในการรวบรวมบทความคตัดย่อ หรือมีข้อมูลที่ต้องการอยู่ในบัตรรายการแล้ว
แต่ไม่มีข้อมูลดังกล่าวในหนังสือรวมบทความคตัดย่อ ผู้วิจัยก็จะไม่สามารถทราบได้เลย ดังนั้นในการเก็บ
ข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ อาจจะมีข้อบกพร่อง กล่าวคือเก็บข้อมูลได้ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

อนึ่ง ในการเก็บข้อมูลมีปัญหามาก โดยมีความยากลำบากในการ
เสาะหาข้อมูล คือ

1. ผู้ที่ต้องการสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยต่าง ๆ ควรจะสืบถาม
ครูว่า ที่สถาบันการศึกษาใดบ้างที่มีการเก็บข้อมูลที่สะดวกต่อการค้นหามากที่สุด เช่น ถ้ามีการ
เก็บข้อมูลไว้ในคอมพิวเตอร์แล้ว จะทำให้เกิดความสะดวกสบายและประหยัดเวลาในการหา
ข้อมูลมากยิ่งขึ้น เช่น ในขณะนั้นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีฐานข้อมูลเกี่ยวกับ
งานวิจัยวิทยานิพนธ์ต่าง ๆ อย่างเพียบพร้อมเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ ซึ่งสะดวกต่อการค้นหา
ข้อมูลเป็นอันมาก แต่ถ้าไม่ทราบว่ามีสถาบันใดบ้างที่มีการเก็บข้อมูลในลักษณะใดแล้ว จะทำให้
เสียเวลาในการหาข้อมูลโดยวิธีอื่น ๆ ส่งผลให้เกิดความยากลำบากในการเก็บข้อมูล

2. ห้องสมุดของสถาบันการศึกษาบางสถาบันมีความไม่สะดวกใน
การให้บริการเกี่ยวกับข้อมูลงานวิจัย ซึ่งในที่นี้หมายถึง วิทยานิพนธ์ ทั้งนี้เนื่องจาก การดูจาก
บทคัดย่อเพียงอย่างเดียว อาจจะพบปัญหาว่าในบทคัดย่อต่าง ๆ เหล่านั้น อธิบายเกี่ยวกับผล
ของการวิจัยได้ไม่ละเอียดเพียงพอต่อความเข้าใจ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องไปค้นหารายละเอียด
ละเอียดของผลของการวิจัยจากวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์ ซึ่งมีอยู่ตามห้องสมุดของสถาบันการศึกษา
ต่าง ๆ และอาจเกิดปัญหาในเรื่องความยากลำบากในการค้นหางานวิจัยวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์
ขึ้นได้ เช่นบางสถาบันการศึกษาไม่อนุญาตให้ค้นหาข้อมูลเอง ต้องแสดงบัตรนักศึกษาและมี
เจ้าหน้าที่หาข้อมูลให้ได้ครึ่งละ 3 เล่มเท่านั้น ซึ่งถ้ามีผู้ต้องการข้อมูลเป็นจำนวนมาก จะทำให้
เสียเวลาในการคอย และถ้าต้องการลอกรายละเอียดของข้อมูลแล้วอาจจะลอกไม่ไหวหรือลอก
ไม่ทัน ก็ต้องอาศัยเครื่องถ่ายเอกสาร ซึ่งตามปกติแล้วห้องสมุดตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มัก
จะประสบปัญหาเรื่องมีผู้ที่เข้าแถวคอยการถ่ายเอกสารเป็นจำนวนมาก ดังนั้น จึงเสียเวลา
มากมายในการหาข้อมูล จากการสัมภาษณ์ได้จำกัดครึ่งละ 3 เล่ม และอาจจะต้องคอยในกรณีที่
มีผู้ต้องการข้อมูลเป็นจำนวนมาก และต้องเสียเวลาในการรอการถ่ายเอกสาร เป็นต้น ดังนั้น
จึงเกิดปัญหาในเรื่องความยากลำบากในการเก็บและค้นหาหาข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง

๓. ขั้นตอนในการพิจารณาว่า ข้อมูลหรืองานวิจัยเรื่องใดเป็นงานวิจัย
ทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาหรือไม่นั้น พิจารณาจากชื่อเรื่อง จุดมุ่งหมายและผลของงานวิจัย

ประกอบกันไป เนื่องจากชื่อเรื่องของงานวิจัยบางเรื่องไม่สามารถนำมาพิจารณาได้ว่าเป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาหรือไม่ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่มีชื่อเรื่องว่า "การทดลองสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" ซึ่งถ้าดูจากชื่อเรื่องแล้วก็อาจจะคิดว่าไม่ใช่งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา แต่น่าจะเป็นงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาไทยมากกว่า แต่เมื่อพิจารณาจากจุดมุ่งหมายแล้วพบว่างานวิจัยเรื่องนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน ซึ่งถ้าดูจากเกณฑ์ในการแบ่งหัวข้อของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาแล้วจะพบว่างานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาและภาษากับความคิด ดังนั้นแสดงว่างานวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นต้น

3.1 สร้างเกณฑ์ในการแบ่งสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาโดยมีขั้นตอน คือ

ก. ศึกษาเอกสารและตำราต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา และรวบรวมสารบัญญจากหนังสือเหล่านั้น นำมาพิจารณาและคัดเลือกจนกระทั่งได้ตำราที่แบ่งหัวข้อของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาได้หลากหลาย และครอบคลุมมากที่สุด จำนวน 4 เล่ม เพื่อนำมาใช้เป็นเกณฑ์ ในการแบ่งสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ตำรา 4 เล่มดังกล่าวได้แก่

- "Psychology and language : An Introduction to psycholinguistics" ของ Herbert H. Clark และ Eve V. Clark
- "Psycholinguistics : An Introduction to the Psychology of language" ของ "Donald J. Foss และ David T. Hakes
- "Psychology of Language" ของ Allan Paivio และ lan Begg

- "ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา" ของพิณทิพย์ ทวยเจริญ

ข. นำเกณฑ์ที่ได้สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญคือ อาจารย์สำออง หิรัญบุระ และ มิสเตอร์ Alec Bamford พิจารณาและแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข จนกระทั่งได้เกณฑ์ดังนี้

1. ภาษากับการรับรู้ (Language and perception)
2. ภาษากับความเข้าใจ (Language and comprehension)
 - ก. ความเข้าใจในระดับคำ (Word comprehension)
 - ข. ความเข้าใจในระดับประโยค
(Sentence comprehension)
3. การเรียนรู้ภาษา (Language acquisition)
 - ก. การเรียนรู้ภาษาแม่ (First language acquisition)
 - ข. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
(Foreign language acquisition)
4. ความสามารถในการใช้ภาษา (Production)
5. ความบกพร่องทางด้านภาษา (Speech defect)
6. ภาษากับความจำ (Language and memory)
7. ภาษากับความคิด (Language and thought)
8. ภาษากับสมอง (Language and the brain)

แต่เมื่อได้ทำการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยของงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องแล้ว พบว่า ต้องทำการเปลี่ยนแปลงเกณฑ์การแบ่งหัวข้อของงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นดังนี้

1. ภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ
 - 1.1 ภาษากับการรับรู้และเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์
และประโยค
 - 1.1.1 ภาษากับการรับรู้และประโยค
 - 1.1.2 ภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์
และประโยค

1.1.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจคำ,
โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค

1.1.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ,
โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค

1.2 ภาษากับการรับรู้ทางสายตาและความเข้าใจในการอ่าน

1.2.1 ภาษากับการรับรู้ทางสายตา

1.2.2 ภาษากับความเข้าใจในการอ่าน

1.2.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจในการ
อ่าน

1.2.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจใน
การอ่าน

1.3 ภาษากับการรับรู้ทางโสต

1.3.1 ภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต

1.3.2 ภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต

2. การเรียนรู้ภาษา

2.1 การเรียนรู้ภาษาไทย

2.2 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

3. ความสามารถในการใช้ภาษา

3.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูด

3.1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย

3.1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ

3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน

3.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย

3.2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ

4. ความบกพร่องทางด้านภาษา
 - 4.1 ความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 4.2 ความบกพร่องทางการพูด
 - 4.3 ความบกพร่องทางด้านสายตา
 - 4.4 ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
5. ภาษากับความจำ
 - 5.1 ภาษาไทยกับความจำ
 - 5.2 ภาษาอังกฤษกับความจำ
6. ภาษากับความคิด
7. ภาษากับสมอง
8. ทวิภาษา

2.4 กำหนดระดับความน่าเชื่อถือของงานวิจัย โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้
 ระดับสูง มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและ
 ผลการวิจัย

ระดับกลาง มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมายและวิธีดำเนินการ
 ระดับต่ำ มีความสอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมาย และผลการวิจัย

2.5 สร้างแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบันทึก
 รายละเอียดต่าง ๆ ของข้อมูล เพื่อที่จะนำไปทำการสังเคราะห์ต่อไป

2.6 นำแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัยไปทดลองใช้ ในการบันทึกข้อมูลจำนวน
 10% เพื่อตรวจสอบว่า สามารถบันทึกรายละเอียดทั้งหมดครอบคลุมข้อมูล ที่จะนำไปสร้างฐาน
 ข้อมูลและการสังเคราะห์หรือไม่ หลังจากปรับปรุงแก้ไขแล้ว จึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญคือ อาจารย์
 วิษณุ ทับเที่ยง ทำการพิจารณาและปรับปรุงรูปแบบอีกครั้งหนึ่ง (ตัวอย่างแบบสรุปรายละเอียด
 งานวิจัยอยู่ในภาคผนวก ก)

2.7 คัดเลือกงานวิจัยที่จะนำมาใช้ในการสังเคราะห์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ก. จากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้งหมดจำนวน 245 เรื่อง ผู้วิจัยได้พิจารณาความน่าเชื่อถือของงานวิจัย จำนวน 100 เรื่อง แล้ว พบว่า งานวิจัยทั้ง 100 เรื่องนั้น มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงทั้งหมด ประกอบกับผู้วิจัยคิดว่างานวิจัยซึ่งในที่นี้หมายถึง วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในประเทศไทยนั้นได้มีการกลั่นกรองคุณภาพของงานวิจัยจากผู้ทรงคุณวุฒิและคณาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ มาแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปว่า ข้อมูลเรื่องงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่เหลือจำนวน 145 เรื่อง นั้น น่าที่จะมีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงด้วยเช่นกัน สรุปได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงทุกเรื่อง

ข. ทำงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง ที่มีความน่าเชื่อถือในระดับสูงดังกล่าวมาทำการบันทึก และวิเคราะห์ลงในแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย

2.8 สร้างคำหลัก เพื่อช่วยในการจัดข้อมูลหรือจัดงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องให้เป็นระบบ และเพื่อสะดวกต่อการสังเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดในการสร้างคำหลัก ดังนี้

ในการสร้างคำหลักจะต้องพิจารณาจากชื่อเรื่อง จุดมุ่งหมาย และผลของการวิจัยประกอบกัน เนื่องจากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยามีชื่อเรื่องที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการสร้างคำหลักได้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่มีชื่อเรื่องว่า "การสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งชื่อเรื่องของงานวิจัยเรื่องนี้ไม่สามารถนำมาพิจารณาในการสร้างคำหลักได้ครบสมบูรณ์ กล่าวคือ ถ้าพิจารณาจากชื่อเรื่องแล้ว คำหลักของงานวิจัยเรื่องนี้มี 2 คำหลัก ได้แก่ วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่เมื่อพิจารณาจากจุดมุ่งหมายของงานวิจัยพบว่า งานวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ข้อคือ ข้อหนึ่ง มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดลองวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย และจุดมุ่งหมายข้อสอง เพื่อศึกษาผลของการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบบรรยาย ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากชื่อเรื่องประกอบกับจุดมุ่งหมายของงานวิจัยแล้ว งานวิจัย

เรื่องนี้จึงมีค่าหลักทั้งหมด 4 ค่าหลัก ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ความคิดสร้างสรรค์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับวิธีการสอนแบบบรรยาย เป็นต้น

2.9 ทำการสังเคราะห์ข้อมูล โดยมีวิธีดำเนินการดังต่อไปนี้

ก. วิเคราะห์ข้อมูล โดย

1. นำข้อมูลหรืองานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจำนวน 245 เรื่อง มาแยกประเภทตามหัวข้อต่าง ๆ ของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 8 หัวข้อ โดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัย

2. กรอกรายละเอียดที่สำคัญของข้อมูล ลงในแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัยจำนวน 245 เรื่อง

ข. สังเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าหลักเป็นเกณฑ์ในการแยกข้อมูลให้เป็นพวกเดียวกันเพื่อความสะดวกต่อการนำข้อมูลนั้นมาสังเคราะห์และในการสังเคราะห์ข้อมูลนั้นจะเสนอผลดังนี้

1. ในหัวข้อดังกล่าว มีงานวิจัยเรื่องใดบ้างที่มีผู้ทำการวิจัยไว้แล้ว และเรื่องใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน และความสัมพันธ์นั้นเป็นไปในด้านใด

2. ในแต่ละสาขาของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาขาดข้อมูลในด้านใด

3. นำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์ มาสร้างภาพรวมของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยศึกษาในด้านของความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัย

2.10 สรุปและอภิปรายผลโดยการพรรณาวิเคราะห์

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ข้อมูลที่น่าสนใจในการศึกษาในครั้งนี้ ได้มาจากหนังสือรวมบทความวิทยานิพนธ์ ซึ่งรวบรวมวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2533 ได้แก่

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	จำนวน	43	เรื่อง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	จำนวน	2	เรื่อง
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	จำนวน	1	เรื่อง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	จำนวน	1	เรื่อง
มหาวิทยาลัยมหิดล	จำนวน	14	เรื่อง
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	จำนวน	136	เรื่อง
มหาวิทยาลัยศิลปากร	จำนวน	4	เรื่อง
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	จำนวน	1	เรื่อง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	จำนวน	47	เรื่อง
รวมจำนวน		245	เรื่อง

เมื่อแยกข้อมูลโดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ	มีจำนวน	143	เรื่อง
2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา	มีจำนวน	59	เรื่อง
3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา	มีจำนวน	64	เรื่อง
4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา	มีจำนวน	32	เรื่อง
5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ	มีจำนวน	48	เรื่อง
6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด	มีจำนวน	17	เรื่อง
7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง	มีจำนวน	2	เรื่อง
8. งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา	มีจำนวน	1	เรื่อง
รวมจำนวน		366	เรื่อง

จะสังเกตได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง เมื่อแยกข้อมูลโดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยพบว่า มีจำนวน 366 เรื่อง ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาเป็นจำนวนมากมักทำการศึกษาหัวข้อที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาหลายหัวข้อภาษาใดงานวิจัยเรื่องเดียวกัน เช่น งานวิจัยของ สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์ (2531) ซึ่งศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนคำและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับแบบปกติ" นั้น สามารถจัดอยู่ในหัวข้อของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาได้ 3 หัวข้อ ดังนี้คือ

1. อยู่ภายใต้หัวข้องานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ ซึ่งอยู่ภายใต้หัวข้อย่อย คือ ภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน
2. อยู่ภายใต้หัวข้องานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งอยู่ภายใต้หัวข้อย่อย คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย
3. อยู่ภายใต้หัวข้องานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ ซึ่งอยู่ภายใต้หัวข้อย่อย คือ ภาษาไทย กับความจำ เป็นต้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่างานวิจัยของ สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์ เพียง 1 เรื่อง เมื่อแยกข้อมูลโดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายและผลการวิจัยแล้วพบว่า สามารถอยู่ภายใต้หัวข้อต่าง ๆ ของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาได้ถึง 3 หัวข้อหรือ 3 เรื่องจากเหตุผลพร้อมตัวอย่างงานวิจัยดังกล่าว จึงอธิบายได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องเมื่อแยกข้อมูลโดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยแล้วจะมีจำนวน 366 เรื่อง

จากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องเมื่อแยกตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ บวกกับหัวข้องานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา 8 หัวข้อ เมื่อแยกข้อมูลโดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลการวิจัยจำนวน 366 เรื่อง สามารถเขียนเป็นตารางเพื่อสะดวกต่อการวิเคราะห์ปริมาณของข้อมูลตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้ดังนี้

ตาราง 1 แสดงปริมาณของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่พบในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

มหาวิทยาลัย	เกณฑ์								
	1	2	3	4	5	6	7	8	
เกษตรศาสตร์	25	11	6	-	7	-	-	-	49
ขอนแก่น	2	1	-	-	1	-	-	-	4
เชียงใหม่	1	-	-	-	1	-	-	-	2
ธรรมศาสตร์	-	-	-	-	-	-	-	1	1
มหิดล	9	-	7	7	-	-	-	-	23
ศรีนครินทรวิโรฒ	78	36	40	22	30	15	2	-	223
ศิลปากร	2	2	-	-	1	-	-	-	5
สงขลานครินทร์	1	-	-	-	-	-	-	-	1
จุฬาลงกรณ์	25	9	11	-	8	2	-	-	58
รวม	143	59	64	32	48	17	2	1	366

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นแหล่งที่มีงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นจำนวนมากที่สุดในทุกหัวข้อของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ยกเว้นงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา ซึ่งมีจำนวน 1 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่อยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นแหล่งข้อมูลที่มีงานวิจัยทาง

ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาน้อยที่สุด คือ จำนวน 1 เรื่อง ซึ่งเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎานั้นเอง รวมทั้งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ก็เช่นเดียวกัน คือเป็นแหล่งข้อมูลที่มีงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาน้อยที่สุดคือ จำนวน 1 เรื่อง ซึ่งเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ

ภาพรวมของเนื้อหางานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่องนั้นจะเห็นได้ว่างานวิจัยส่วนใหญ่ เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ (143 เรื่อง) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ การอ่านและการฟัง หัวข้อย่อยที่มีผู้สนใจศึกษากันมากคือ การอ่าน (66 เรื่อง) โดยศึกษาถึงความเข้าใจและความสามารถทางการอ่านทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในจำนวนเท่าเทียมกัน (ภาษาละ 33 เรื่อง) และหัวข้อย่อยที่มีผู้สนใจศึกษาเป็นอันดับต่อมา คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังหรือการรับรู้ทางโสต (46 เรื่อง) โดยศึกษาถึงความเข้าใจและความสามารถในการฟังทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (ภาษาไทย 21 เรื่อง และภาษาอังกฤษ 25 เรื่อง) หัวข้อย่อยที่มีผู้สนใจศึกษาเป็นอันดับต่อมา คือ งานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (23 เรื่อง ศึกษาภาษาไทย 13 เรื่อง และภาษาอังกฤษ 10 เรื่อง) ตามด้วยหัวข้อย่อยเกี่ยวกับงานวิจัยทางด้านการรับรู้ทางสายตา (7 เรื่อง) และงานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้คำและประโยค (2 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาอันดับต่อมาคืองานวิจัย เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา (64 เรื่อง) หัวข้อย่อยที่มีผู้สนใจศึกษากันมากคือ ความสามารถในการใช้ภาษาพูดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (35 เรื่อง ศึกษาภาษาไทย 22 เรื่อง และภาษาอังกฤษ 13 เรื่อง) ตามด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (29 เรื่อง ศึกษาภาษาไทย 18 เรื่อง และภาษาอังกฤษ 11 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาอันดับที่ 3 คืองานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (59 เรื่อง ศึกษาภาษาไทย 40 เรื่อง และภาษาอังกฤษ 19 เรื่อง) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาอันดับที่ 4 คืองานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (48 เรื่องศึกษาภาษาไทย 28 เรื่องและภาษาอังกฤษ 20 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาอันดับที่ 5 คืองานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่อง ทางด้านภาษา (32 เรื่อง) โดยศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความบกพร่องทางภาษาไทย เป็นส่วนใหญ่ (30 เรื่อง) และศึกษาความบกพร่องทางภาษาอังกฤษเป็นส่วนน้อย (2 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาอันดับที่ 6 คืองานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด (17 เรื่อง) โดยศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษาไทยกับความคิดเป็นส่วนใหญ่ (13 เรื่อง) และศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความคิดเป็นส่วนน้อย (4 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาอันดับที่ 7 คืองานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมอง (2 เรื่อง) โดยศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยกับสมองของเด็กปกติ และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในจำนวนเท่าเทียมกัน (ศึกษากับเด็กปกติ 1 เรื่อง และศึกษากับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 1 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษาเป็นอันดับสุดท้ายคืองานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา (1 เรื่อง) โดยศึกษาเกี่ยวกับเด็กทวิภาษาไทย-อเมริกัน

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2533 มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างภาพรวม และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัย ทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ระหว่าง ปี พ.ศ.2520-2533 จำนวน 245 เรื่อง เมื่อพิจารณาผลของการศึกษางานวิจัยโดยรวมแล้วพบว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เป็นงานวิจัยที่ศึกษา เรื่องเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาในเกือบทุกด้าน กล่าวคือ ศึกษาด้านการเรียนรู้ภาษา ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะฟัง, พูด, อ่านและเขียน, ภาษากับความจำ, ความคิด, สมอง, ความบกพร่องทางด้านภาษาและทวิภาษา นอกจากนี้ยังพบว่างานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 8 หัวข้อที่กล่าวมาแล้วนั้น จะศึกษาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ยกเว้น งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับสมอง ที่ศึกษาเฉพาะภาษาไทย แต่ก็มีจำนวนน้อยมาก (2 เรื่อง) จนไม่อาจที่จะสรุปได้ว่า ในเรื่องเกี่ยวกับภาษากับสมองนั้นจะศึกษา เฉพาะภาษา

ไทยเท่านั้นหรือไม่ และงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด (1 เรื่อง) จนไม่อาจอภิปรายผลได้

โดยภาพรวมของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา, ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือทักษะฟัง, พูด, อ่านและเขียนนั้น จะศึกษาโดยทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน เพื่อให้ทราบว่าวิธีสอนวิธีใดจะทำให้เด็กเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ ที่กล่าวมาสูงกว่ากัน โดยจะศึกษาควบคู่ไปกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ แรงจูงใจ, ทักษะคิด, ความสนใจ ความจำและความคิดของผู้เรียนรวมทั้งยังศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะส่งผลหรือสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาทิเช่น ภูมิหลังทางครอบครัวทางด้านฐานะทางเศรษฐกิจ, อาชีพและระดับชั้นการศึกษาของบิดามารดาของผู้เรียน และการใช้สื่อมวลชนของครอบครัว เป็นต้น

ในที่นี้ ผู้วิจัยจะขออภิปรายรายละเอียดของภาพรวมของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาในด้านที่ทำการศึกษาควบคู่กับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่แรงจูงใจ, ทักษะคิด, ความสนใจ ความจำและความคิดของผู้เรียนก่อน และจะอภิปรายรายละเอียดของภาพรวมของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาในด้านการเปรียบเทียบวิธีการสอนในภายหลัง

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การที่ผู้สนใจศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น โดยศึกษาควบคู่ไปกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ แรงจูงใจ, ทักษะคิด, ความสนใจ ความจำ และความคิดเนื่องมาจากต้องการทราบว่า ปัจจัยต่างๆ ทางด้านจิตวิทยาเหล่านี้ มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ ในทางบวกหรือไม่, อย่างไร ซึ่งถ้าจะอ้างตามทฤษฎีแล้ว ปัจจัยต่างๆ ทางด้านจิตวิทยาเหล่านี้ น่าจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนกล่าวคือ ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจ, ทักษะคิด, ความสนใจและความจำในการเรียนแล้วผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ ก็น่าจะสูงกว่าผู้เรียนที่ขาดแรงจูงใจ, ขาดทักษะคิดที่ดี, ขาดความสนใจและความจำ ส่วนในด้านปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะส่งผล หรือมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ภูมิหลังทางครอบครัวทางด้านฐานะทางเศรษฐกิจ, อาชีพและระดับชั้นการศึกษาของบิดามารดาของผู้เรียน และการใช้สื่อมวลชนของครอบครัวนั้น ปรากฏว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ล้วนมีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันว่า ปัจจัย

ต่างๆ เหล่านี้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ อย่างแน่นอน กล่าวคือ ผู้เรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ดีกว่าผู้เรียนที่อยู่ในเศรษฐกิจต่ำ ผู้เขียนสันนิษฐานว่าอาจจะเนื่องมาจากผู้ที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ย่อมจะต้องมีกำลังในการสนับสนุนการเรียนของคนในครอบครัวสูง เช่น อาจจะมีการจ้างครูสอนพิเศษ, มีอุปกรณ์เครื่องใช้ที่มีส่วนทำให้คนในครอบครัวได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการเรียน เช่น โทรทัศน์, เครื่องเล่นวิดีโอ, เครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งทำให้คนในครอบครัวได้เรียนรู้ทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะการฟัง, ทักษะอ่าน รวมทั้งทำให้มีชุดความรู้กว้างไกลในด้านข่าวสารความรู้ต่างๆ ซึ่งส่งผลต่อความคิดของผู้เรียนด้วย ในด้านอาชีพของบิดามารดา พบว่า ผู้เรียนที่บิดามารดามีอาชีพรับราชการ, พนักงานบริษัทต่างๆ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ สูงกว่า ผู้เรียนที่มีบิดามารดามีอาชีพเกษตรกร ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ผู้ที่มีอาชีพรับราชการ หรือพนักงานบริษัท มักจะเป็นผู้ที่มีการศึกษาพอสมควร ซึ่งสามารถสั่งสอนและถ่ายทอดวิชาความรู้ แก่ลูกหลานได้ แต่ผู้ที่มีอาชีพเกษตรส่วนใหญ่มักจะมีการศึกษาน้อย ดังนั้น จึงอาจจะไม่สามารถสอนและถ่ายทอดวิชาความรู้ หรือแม้แต่สอนการบ้านให้กับลูก ๆ ได้ ดังนั้น ผู้เรียนที่มีบิดามารดาคอยช่วยสั่งสอน และถ่ายทอดวิชาความรู้จึงได้เปรียบกว่า ซึ่งปัจจัยนี้จึงสัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านระดับการศึกษาของบิดามารดาของผู้เรียนด้วย ส่วนปัจจัยด้านการใช้สื่อมวลชนของครอบครัวนั้น พบว่า ผู้เรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีการใช้สื่อมวลชนมากมักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ สูงกว่าผู้เรียนที่อยู่ในครอบครัวที่ใช้สื่อมวลชนน้อย สันนิษฐานได้ว่า การใช้สื่อมวลชนในด้านต่าง ๆ เช่น สิ่งพิมพ์ ก็จะมีผลต่อการอ่าน และความคิดวิทย์ และโทรทัศน์ ก็จะมีผลต่อการฟังและความคิดเช่นกัน ถ้าใช้สื่อมวลชนต่าง ๆ ในปริมาณมาก ๆ ก็จะทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะดังกล่าวมากขึ้นด้วย ดังนั้น จึงส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ สูงกว่าผู้เรียนที่มีโอกาสสัมผัสกับการใช้สื่อมวลชนน้อย

อันดับต่อไปจะเป็นการอภิปรายผลในด้านของภาพรวมส่วนใหญ่ ของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ในด้านการเปรียบเทียบวิธีการสอน ซึ่งมีจำนวน 225 เรื่อง จากการวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เมื่อแยกโดยการพิจารณาจากวัตถุประสงค์และผลของการวิจัยจำนวน 366 เรื่อง ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาใน

ด้านต่าง ๆ มักจะมีผู้สนใจศึกษาโดยการเปรียบเทียบวิธีการสอน เพื่อทำให้ทราบว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่างๆ สูงกว่า รวมทั้งศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาอันได้แก่ แรงจูงใจ, ทักษะ, ความสนใจ ความจำและความคิดควบคู่กันไปด้วย ซึ่งผลการวิจัยส่วนใหญ่มักจะพบว่า วิธีการสอนวิธีหนึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่างๆ สูงกว่าวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่ง แต่มีงานวิจัยบางเรื่อง ที่มีผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนที่เปรียบเทียบกันนั้นไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่างๆ ของนักเรียนแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจะขออภิปรายผลของการเปรียบเทียบวิธีการสอน โดยไม่เน้นหนักในด้านวิธีการเรียนการสอน เนื่องจากผู้วิจัยมิได้ทำการสังเคราะห์เกี่ยวกับงานวิจัยด้านการเรียนการสอน แต่ผู้วิจัยจะอภิปรายผลเน้นหนักในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยอื่นที่ทำให้เกิดผลการวิจัยแตกต่างกันดังที่ได้กล่าวข้างต้น ใน 2 ประเด็นดังนี้

1. การเปรียบเทียบวิธีการสอน โดยที่วิธีการสอนหนึ่งทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่างๆ สูงกว่า วิธีการสอนอีกวิธีหนึ่ง ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจจะเนื่องมาจากวิธีการสอน วิธีนั้นเป็นวิธีการสอนที่มีกิจกรรมที่น่าสนใจ เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน มีทัศนคติที่ดี และเกิดความสนใจต่อวิธีการสอนวิธีนั้น ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนสูงกว่าการเรียนจากการสอนอีกวิธีหนึ่งตามทฤษฎี แต่ผู้วิจัยจะขออภิปรายเน้นหนักในด้านที่เกี่ยวกับครูผู้สอน โดยสันนิษฐานว่า ครูผู้สอนจัดได้ว่าเป็นตัวแปรสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะทำให้เกิดผลการวิจัยเช่นนี้ กล่าวคือครูผู้สอนมีวัตถุประสงค์ในการทำการวิจัยเชิงทดลองเปรียบเทียบการสอน ย่อมจะมีความคาดหวังว่า วิธีการสอนที่ตนเองเลือกนำมาใช้ในการทดลองนั้นวิธีหนึ่งน่าจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนสูงกว่าวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่งตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น ในใจของครูผู้สอนย่อมจะมีความคาดหวัง มีการเตรียมการสอนที่จะเปรียบเทียบกันอย่างดี โดยถ้าครูผู้สอนมีความคาดหวังว่าวิธีการสอนวิธีหนึ่งวิธีใดน่าจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาสาในด้านต่างๆ ของนักเรียนสูงกว่าแล้ว ครูผู้สอนย่อมต้องตระเตรียมที่จะสอนวิธีการสอนวิธีนั้นอย่างเต็มที่ และในขณะที่ทำการสอนวิธีที่คิดว่าจะดีกว่านั้น ครูผู้สอนก็ย่อมจะต้องมีอารมณ์ตั้งมั่น มีความตั้งใจที่จะสอนให้ดีที่สุด มีการทุ่มเทกำลังกายและกำลังใจอย่างเต็มที่ จึงทำให้พฤติกรรม

ในการสอนของครูเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น บรรยากาศในการเรียนการสอนก็จะเต็มไปด้วยความคึกคัก ส่วนวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่งที่นำมาเปรียบเทียบกับกันนั้น ครูผู้สอนย่อมมีความคาดหวังว่า วิธีการสอนวิธีนี้ไม่น่าจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาด้านต่างๆ ของนักเรียนสูงกว่าวิธีการสอนที่เตรียมมาอย่างดี ดังนั้นเวลาสอนด้วยวิธีนี้ ครูผู้สอนอาจจะมีอาการละเลืงเกิดขึ้นในใจ ทำให้อารมณ์และพฤติกรรมการสอนต่างจากการสอนอีกวิธีหนึ่ง กล่าวคือ ครูผู้สอนอาจจะมีอารมณ์ปกติ หรืออาจจะกลัวว่าผลการทดลองออกมาจะทำให้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ จึงส่งผลให้พฤติกรรมการสอนของครูไม่กระตือรือร้นเท่าที่ควร รวมทั้งไม่มีความตั้งใจมุ่งมั่นหรือทุ่มเทในการสอนอย่างเต็มที่ เพราะในใจลึกๆ อาจจะอยากให้ผลการทดลองเป็นไปตามที่ตนเองคาดหวังไว้ตามสมมุติฐานที่ตั้งขึ้น ดังนั้นจึงสอนได้ไม่เต็มที่ บรรยากาศจึงไม่คึกคักเหมือนกับการสอนอีกวิธีหนึ่ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ ของนักเรียนจึงแตกต่างกันตามความต้องการลึกๆ ในใจของครูผู้สอน และเป็นไปตามสมมุติฐานที่ครูผู้สอนตั้งไว้ด้วย

2. การเปรียบเทียบวิธีการสอนโดยที่การสอนทั้ง 2 วิธีไม่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ แตกต่างกัน ซึ่งการอภิปรายผลของงานวิจัยที่มีผลการวิจัยเช่นนี้ มักจะอ้างว่า มีเวลาในการทดลองสอนน้อยจึงทำให้ไม่สามารถเปรียบเทียบ ได้ว่าวิธีการสอนแบบใดดีกว่าวิธีการสอนแบบใด แต่ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ปัจจัยที่อาจจะทำให้ผลการวิจัยออกมาเป็นเช่นนี้ อาจจะเนื่องมาจากครูผู้สอนอีกเช่นกัน กล่าวคือ ในด้านบุคลิกภาพ และการแสดงออกของครูผู้สอนอาจจะมีผลต่อผลการเรียน เช่น ครูผู้สอนบางคน อาจจะมีบุคลิกภาพที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเกรงกลัว เช่น มีท่าทางดู หน้าไม่มียิ้ม ส่ายตาแข็ง หรือไม่มีความอ่อนโยนนุ่มนวล รวมทั้งน้ำเสียงในการพูดไม่ชวนฟัง เช่น พูดห้วน ๆ ลั่น ๆ หรือพูดน้อย เป็นต้น ดังนั้นถึงแม้ว่าจะทำการเปรียบเทียบวิธีการสอนที่ต่างกันมากเพียงใด ก็อาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากการสอน 2 วิธีไม่แตกต่างกันได้ เช่น วิธีการสอนแบบหนึ่งมีกิจกรรมการละเล่นมากมาย แต่ครูผู้สอนมีบุคลิกดังกล่าวก้างตัน นักเรียนก็เกรงสนุกกับกิจกรรมการละเล่นได้ไม่เต็มที่ มองไปที่ครูผู้สอนเมื่อไรก็พบแต่ส่ายตาอันแข็งกร้าวปราศจากรอยยิ้มบนใบหน้า และเมื่อสอนอีกวิธีหนึ่งเด็กอีกกลุ่มก็จะพบกับบุคลิกของครูผู้สอนดังกล่าวข้างต้นเช่นกัน เมื่อนักเรียนที่ได้รับการสอนทั้ง 2 วิธีมีความรู้สึกทางลบเช่นเดียวกัน

ก็อาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ ไม่แตกต่างกัน และในทางตรงกันข้าม ครูผู้สอนบางคนอาจจะมีบุคลิกภาพที่อบอุ่น, เป็นมิตร, เต็มไปด้วยรอยยิ้ม, มีความเมตตาสูง รวมทั้งมีน้ำเสียงในการพูดชวนฟัง เช่น พูดจาไพเราะ และชมเชยนักเรียนอยู่เสมอ มีอารมณ์ขัน เป็นต้น ดังนั้นถึงแม้จะทำการเปรียบเทียบวิธีการสอนที่ต่างกันมากเพียงใด ก็อาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนไม่แตกต่างกัน เนื่องจากครูผู้สอนสามารถทำให้วิธีการสอนที่ธรรมดาไม่ธรรมดาขึ้นมาได้ หรือสอนด้วยวิธีใดก็สนุก น่าเรียนไปหมด เมื่อนักเรียนที่ได้รับการสอนทั้ง 2 วิธี มีความรู้สึกทางบวกเช่นเดียวกัน ก็อาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า ในการทำการวิจัยเชิงทดลองโดยการเปรียบเทียบวิธีการสอนเพื่อทำให้ทราบว่าวิธีการสอนใดที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ สูงกว่าวิธีใด นั้น ถ้าผลของการวิจัยปรากฏว่า ตรงตามสมมติฐานหรือไม่ตรงตามสมมติฐานแล้ว ตัวแปรสำคัญที่ควรพิจารณาอีกประเด็นหนึ่งนอกจากตัวแปรด้านวิธีการสอนนั้นได้แก่ ตัวครูผู้สอนเอง

ปริมาณของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ มีจำนวน 143 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยดังนี้

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 25 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่อง

1.1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 23 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.1.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 13 เรื่อง

1.1.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจค่า,
โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 10 เรื่อง

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางสายตา และความเข้าใจในการ
อ่าน จำนวน 73 เรื่องซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางสายตา จำนวน 7 เรื่อง

1.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 66
เรื่องซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.2.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการการ
อ่าน จำนวน 33 เรื่อง

1.2.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการ
อ่าน จำนวน 33 เรื่อง

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางโสต จำนวน 45 เรื่อง ซึ่งอาจ
จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 21 เรื่อง

1.3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสตจำนวน 24 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจในการ
อ่านมีจำนวนมากที่สุด (66 เรื่อง) โดยมีผู้สนใจศึกษาทางด้านการอ่านทั้งภาษาไทยและภาษา
อังกฤษในจำนวนเท่าเทียมกัน (ภาษาละ 33 เรื่อง) สันนิษฐานว่า ทักษะการอ่านเป็นที่นิยม
รับกันโดยทั่วไปว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ การอ่านยังเป็นวิธีการที่จะใช้ใน
การศึกษาหาความรู้ต่างๆ โดยเป็นวิธีที่สะดวกและประหยัด นอกจากนี้การอ่านยังเป็นที่นิยม
พื้นฐานที่จะนำไปสู่การเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ รอบตัว ยิ่งในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นการอ่านก็ยิ่ง
สำคัญเพิ่มขึ้น ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าการอ่านเป็นหัวใจของการศึกษาและเป็นที่น่าสังเกตว่า
งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านนั้น จะศึกษาในระดับประถมศึกษา (15
เรื่อง) และระดับมัธยมศึกษา (18 เรื่อง) ซึ่งเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกัน แต่งานวิจัยเกี่ยวกับ
ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านนั้น มักจะศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (31 เรื่อง)
มากกว่าระดับประถมศึกษา (2 เรื่อง) สันนิษฐานได้ว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษนั้น

เป็นทักษะขั้นสูง ดังนั้น จึงมักจะศึกษาในระดับมัธยมศึกษามากกว่าในระดับประถมศึกษา ซึ่งนักเรียนในระดับประถมศึกษาอาจจะยังไม่มีความสามารถในการอ่านเข้าใจภาษาอังกฤษมากนัก ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางโสต มีอันดับรองลงมา (45 เรื่อง) โดยมีผู้สนใจศึกษาทางด้านการฟังทั้งภาษาไทย (21 เรื่อง) และการฟังภาษาอังกฤษ (24 เรื่อง) และเป็นที่น่าสังเกตเช่นเดียวกับการอ่าน กล่าวคือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับการฟังมักจะศึกษาในระดับอนุบาลจนถึงประถมศึกษา (17 เรื่อง) มากกว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (3 เรื่อง) และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการฟังมักจะศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (22 เรื่อง) มากกว่าระดับประถมศึกษา (2 เรื่อง) โดยไม่ศึกษาในระดับอนุบาลเลย สันนิษฐานว่าทักษะการฟังภาษาอังกฤษก็เป็นทักษะที่ยากเกินกว่าความสามารถของเด็กอนุบาล และนักเรียนระดับประถมศึกษา เช่นเดียวกับ การอ่านภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีงานวิจัยที่ทำการศึกษาทักษะอ่านและฟังภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามากกว่าระดับประถมศึกษา

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา จำนวน 59 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 40 เรื่อง

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 19 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (19 เรื่อง) นั้นเป็นการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด สันนิษฐานว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่ยากเกินไปสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา จึงไม่มีผู้ทำการศึกษาระดับประถมศึกษา และงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทย (40 เรื่อง) มีผู้สนใจศึกษามากกว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (19 เรื่อง) สันนิษฐานว่า เนื่องจากงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทยอาจจะทำการศึกษาดูทดลองได้ง่ายกว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา จำนวน 64 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดจำนวน 35 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย

จำนวน 22 เรื่อง

3.1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ

จำนวน 13 เรื่อง

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 29 เรื่อง
ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย

จำนวน 18 เรื่อง

3.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ

จำนวน 11 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า ในด้านงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูด (35 เรื่อง) มีการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย (22 เรื่อง) มากกว่า ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ (13 เรื่อง) สันนิษฐานว่างานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย อาจจะทำการศึกษาได้ง่ายกว่าความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ และเป็นที่น่าสนใจว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย จะศึกษาในระดับอนุบาลและประถมศึกษาทั้งหมด ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ จะศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมดเช่นกัน สันนิษฐานว่า เนื่องจากความสามารถในการพูดภาษาไทยนั้น เป็นความสามารถที่ติดตัวเด็กทุกคนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ดังนั้นไม่ว่า ผู้ใดจะยากดีมีจนหรือแม่แต่ผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ตาม ย่อมต้องพูดภาษาไทยได้ทุกคนยกเว้นผู้ที่เพี้ยนไป ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา แต่จะศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของเด็กเล็กหรือระดับอนุบาลและระดับประถม เพื่อศึกษาในแง่พัฒนาการทางการพูดของเด็กปกติ (9 เรื่อง) อีกประการหนึ่งคือ งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย มีผู้สนใจศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (13 เรื่อง) ซึ่งงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ส่วนใหญ่จะศึกษากับเด็กชั้นประถมศึกษาและชั้นเด็กเล็ก ดังนั้น จึงมีใช้เรื่องแปลกทำงานวิจัย เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะศึกษากับเด็กชั้นประถมศึกษาและชั้นเด็กเล็ก ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมดจึงเป็นเรื่องธรรมดา เนื่องจากไม่มีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย ดังนั้น จึงต้องมีการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นทักษะระดับสูง จึงไม่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและชั้นเด็กเล็ก

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน (29 เรื่อง) ซึ่งศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย (18 เรื่อง) มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ (11 เรื่อง) สันนิษฐานว่าความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษอาจจะทำการศึกษายากกว่าความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย และเป็นที่น่าสังเกตว่างานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย ที่ศึกษาในระดับประถมศึกษา (11 เรื่อง) จะศึกษาในด้านการเขียนสะกดคำส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับ ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทยที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (7 เรื่อง) จะศึกษาในด้านการเขียนเรียงความ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ามีการศึกษาตรงกับพัฒนาการของความสามารถในการใช้ภาษาเขียน กล่าวคือ ในเด็กเล็กก็ควรที่จะศึกษาในด้านต่างๆก่อน เช่นการเขียนสะกดคำ ส่วนในเด็กโตก็ควรที่จะศึกษาในด้านที่ยากกว่าได้แก่การเขียนเรียงความ เป็นต้น สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ (11 เรื่อง) ซึ่งศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาทั้งหมด โดยไม่มีศึกษาในระดับประถมศึกษาเลยนั้น สันนิษฐานว่าเนื่องจากความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะขั้นสูง ดังนั้นจึงควรศึกษาในเด็กโตมากกว่า

4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา จำนวน 32 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งความบกพร่องในด้านต่างๆ ที่ส่งผลต่อการใช้ภาษา 4 ด้านคือ

4.1 ความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 23 เรื่อง

4.2 ความบกพร่องทางการพูด จำนวน 6 เรื่อง

4.3 ความบกพร่องทางด้านสาธตา จำนวน 1 เรื่อง

4.4 ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา จำนวน 2 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินมีผู้สนใจศึกษามากที่สุด (23 เรื่อง) โดยศึกษากับเด็กระดับอนุบาลและประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ (20 เรื่อง) และศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเป็นส่วนน้อย (3 เรื่อง) และเป็นที่น่าสนใจว่าศึกษาในด้านภาษาไทย (21 เรื่อง) มากกว่าด้านภาษาอังกฤษ (2 เรื่อง) สันนิษฐานว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ถ้าจะเรียนรู้ภาษาไทยก็มีใช้เรื่องง่าย ๆ เหมือนเด็กปกติ ดังนั้น จะเป็นเรื่องที่ยากขึ้นถ้าจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษน้อยมาก โดยศึกษาภาษาอังกฤษระดับต่างๆ คือ เรื่องคำศัพท์ ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยินมีผู้สนใจศึกษามากกว่าความบกพร่องทางด้านอื่น ๆ สันนิษฐานว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี คือการได้ยินหรือการฟัง และเนื่องจากการฟังเป็นสิ่งที่สนับสนุนการพูด และการพูดเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา ด้านสาธตา และด้านการพูด ก็ยังมีความสามารถทางการได้ยินหรือการฟังซึ่งทำให้สามารถพูดได้ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความสามารถทางการพูดต่ำมาก หรืออาจจะพูดไม่ได้เลย เนื่องจากไม่ได้ยินเสียงพูดของผู้อื่น ดังนั้นจึงมีผู้สนใจศึกษาในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นจำนวนมาก สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางสาธตาซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด(1 เรื่อง) สันนิษฐานว่า เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางสาธตาจะมีความสามารถทางการฟังและพูดได้อย่างปกติ ทั้งในด้านการอ่านก็ยังใช้อักษรเบรลล์ทำให้สามารถอ่านได้เหมือนคนปกติ และทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา มักจะเน้นทางด้านความสามารถทางการฟังและการพูดเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงมีงานวิจัยที่ศึกษาความบกพร่องทางภาษาด้านที่เกี่ยวกับการฟังและการพูดมากกว่างานวิจัย ที่ศึกษาความความบกพร่องทางด้านอื่น ซึ่งได้แก่ความบกพร่องทางด้านสาธตานั่นเอง

5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ จำนวน 48 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง

5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำ จำนวน 20 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำ (28 เรื่อง) จะศึกษาในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ (23 เรื่อง) และศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (5 เรื่อง) ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำ (20 เรื่อง) จะศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด สันนิษฐานว่า การจำภาษาไทย เป็นเรื่องที่ง่ายกว่าการจำภาษาอังกฤษ ดังนั้นการจำภาษาไทยจึงมักจะศึกษาในระดับประถมศึกษา มากกว่ามัธยมศึกษา และการจำภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเรื่องที่ยากกว่าการจำภาษาไทย จึงมักจะศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา

6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับความคิด จำนวน 17 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับความคิด (17 เรื่อง) นั้น แบ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยกับความคิด (13 เรื่อง) มากกว่าภาษาอังกฤษกับความคิด (4 เรื่อง) และเป็นที่น่าสังเกตว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความคิด นั้นจะศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด สันนิษฐานได้ว่า การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความคิดนั้นอาจจะเป็นเรื่องที่ยากกว่าการศึกษาภาษาไทย กับความคิด ดังนั้น งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความคิดจึงมีจำนวนน้อยและศึกษาเฉพาะระดับชั้นมัธยมศึกษาเท่านั้น

7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง จำนวน 2 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง มีจำนวนน้อยจนไม่อาจจะอภิปรายผลได้ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ในจำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง (2 เรื่อง) นั้น แบ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาในเด็กปกติชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (1 เรื่อง) กับงานวิจัยที่ศึกษาในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (1 เรื่อง) โดยศึกษาในด้านภาษาไทยเช่นเดียวกัน สันนิษฐานได้ว่า การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับสมองนั้น ควรจะศึกษากับภาษาแม่มากกว่าภาษาต่างประเทศ เป็นเด็กไทยก็ควรที่จะศึกษาสมรรถภาพทางสมองกับภาษาไทย เด็กอเมริกันก็ควรที่จะศึกษาสมรรถภาพสมองกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากสมรรถภาพสมองมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก

8. งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา จำนวน 1 เรื่อง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า มีอาจจะอภิปรายผลได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ว่า ในหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยจะศึกษากับภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังนั้น งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษาจึงขาดหายไปในด้านของภาษาอื่น ๆ

สรุปการอภิปรายผลในด้านจำนวนของงานวิจัยได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ศึกษาในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดในแต่ละหัวข้อมีจำนวนเพียงพอแล้ว ยกเว้นหัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับสมอง และทวิภาษาซึ่งมีจำนวนน้อยมากจนไม่สามารถอภิปรายผลได้ และหัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวกับความบกพร่องด้านภาษาซึ่งเกิดจากความบกพร่องทางด้านสายตา และความบกพร่องทางด้านสติปัญญา

ผลของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดในด้านผลของงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ จำนวน 145 เรื่อง พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจในการอ่านจำนวน 66 เรื่องนั้น แบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านจำนวน 33 เรื่อง ซึ่งมีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 18 เรื่องและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน 15 เรื่องในด้านงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 18 เรื่องนั้น พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามคู่มือครู จำนวน 4 เรื่อง โดยที่การสอนวิธีต่าง ๆ เหล่านั้น ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ซึ่งวิธีการสอนวิธีต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่

การสอนโดยใช้เทคนิค PANORAMA ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยใช้วิธีธรรมชาติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ซึ่งข้อสันนิษฐานการอนุมานการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามปกติธรรมดา จำนวน 5 เรื่อง โดยที่การสอนวิธีต่าง ๆ

เหล่านั้น ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามปกติธรรมดาวิธี
การสอนต่าง ๆ เหล่านั้นได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2

การสอนแบบ RSM ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยวิธีแบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีแรกทำให้
นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่าการสอนวิธีหลัง จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

การสอนอ่านโดยวิธีแบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับการสอนอ่านโดยวิธีแบบฝึกอ่าน
โดยใช้เวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยวิธีหนังสือเรียนที่ใช้ภาพการ์ตูน กับหนังสือเรียน
ที่ใช้ภาพเหมือนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยวิธีโปรแกรมและเน้นอัตราเร็วในการอ่านกับการสอนโดยไม่มี
โปรแกรม และไม่เน้นอัตราเร็วในการอ่าน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยวิธีบทเรียนสไลด์ที่เน้นอัตราเร็วในการอ่านกับไม่เน้นอัตราเร็วใน
การอ่านในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยฝึกผ่อนคลายความเครียดกับไม่ฝึกการผ่อนคลายความเครียดแก่
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนทั้ง 2 วิธี นั้น
ไม่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกัน จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ การสอนโดย
ใช้การ์ตูนประกอบการอ่านกับการสอนโดยไม่ใช้การ์ตูนประกอบการอ่านในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ซึ่งข้อสันนิษฐาน การคาดการณ์อภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอน 3 วิธี จำนวน 2 เรื่องโดยทำการสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่า การสอนอีก 2 วิธีได้แก่

การสอนอ่านจากบทเรียนที่มีบทสรุปก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง การสอนอ่านจากบทเรียนที่มีบทสรุปหลังอ่านเนื้อเรื่องและบทเรียนที่ไม่มีบทสรุปในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การฝึกการจำแนกทางสายตา 3 แบบ คือ การฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพและอักษร การฝึกจำแนกความแตกต่างแบบใช้ภาพ และการฝึกการจำแนกความแตกต่างแบบใช้อักษรแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อสันนิษฐานการคาดการณ์อภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน 15 เรื่อง นั้น ผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจ คือมีงานวิจัย จำนวน 1 เรื่อง ที่พบว่าความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 7 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการอ่าน ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า เนื่องมาจากทักษะการฟังและการอ่านเป็นทักษะทางรับเช่นเดียวกัน ดังนั้น การปรับปรุงทักษะอย่างใดอย่างหนึ่งของทักษะทั้ง 2 อย่างนี้ก็จะส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถของทักษะอีกทักษะหนึ่ง และมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่องที่พบว่าในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นั้น นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย สันนิษฐานได้ว่า อาจจะเนื่องมาจากธรรมชาติของผู้หญิงซึ่งมีความละเอียดอ่อนมากกว่าผู้ชาย รวมทั้งการอบรมเลี้ยงดู ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ของสังคมไทยที่หล่อหลอมให้เพศหญิงค่อนข้างจะมีความคิดที่จริงจัง และละเอียดละออกว่าเพศชาย ดังนั้น จึงส่งผลกระทบต่อความสามารถในการอ่านด้วย กล่าวคือ ภาษาไทยเป็นภาษาที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งต้องอาศัยความละเอียดรอบคอบในการผสมสิ่งทั้ง 3 นี้เข้าด้วยกันเป็นคำ วลี และประโยค ดังนั้น เพศหญิงจึงทำได้ดีกว่าเพศชาย

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง นั้นประกอบด้วยงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 23 เรื่อง และงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 10 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 23 เรื่องนั้น พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามคู่มือครู จำนวน 15 เรื่อง โดยม้งานวิจัย จำนวน 12 เรื่อง ที่วิธีการสอนแบบต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู และงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง ที่วิธีการสอนแบบต่าง ๆ ไม่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านต่างจากการสอนตามคู่มือครู

งานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามคู่มือครู โดยที่การสอนวิธีต่าง ๆ เหล่านั้น ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู จำนวน 12 เรื่อง ได้แก่

การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 4

การสอนอ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยวิธี TSL ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ , การสอนโดยใช้กิจกรรม PANORAMA, การสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบ, การสอนโดยใช้สัญญาณการเริ่ม และการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การสอนโดยวิธีการ SSR ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

งานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามคู่มือครู โดยที่การสอนวิธีต่าง ๆ เหล่านั้น ไม่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่

การสอนอ่านโดยใช้การประเมินผลพฤติกรรมเพื่อความแม่นยำในการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้นวัตกรรมสอน เพื่อการสื่อสารในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

งานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรก
ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนวิธีหลัง จำนวน 4 เรื่อง
ได้แก่

การสอนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการกับการสอนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของ
กรมสามัญศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้กิจกรรมคู่กับกิจกรรมตามปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอดกับไม่ใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอดใน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยใช้นำเรื่องประกอบกับไม่ใช้นำเรื่องประกอบในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6

ข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135) และมีประเด็นที่น่าสนใจในการอภิปราย คือ มีงานวิจัย
จำนวน 1 เรื่องพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว
ที่เรียนการอ่าน โดยใช้กิจกรรมคู่กับที่เรียนการอ่านโดยใช้กิจกรรมตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนไม่แตกต่างกัน สันนิษฐานว่า อาจจะมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ใน
ตอนแรกนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอาจจะยังอายอยู่ พอถูกกระตุ้นมาก ๆ หรือได้ครุดี ๆ
ได้เพื่อนดี ๆ และบรรยากาศในการเรียนดี ก็อาจจะทำให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวกล้า
แสดงออกได้ จึงส่งผลให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยที่การสอนทั้ง 2 วิธีไม่ทำให้นัก
เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่ การสอนแบบ

RSM กับการสอนด้วยวิธีโคลซ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

งานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 3 วิธี โดยที่วิธีการสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงสุด และสูงกว่าการสอนอีก 2 วิธี จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่

การสอนด้วยวิธี SQ3R, การสอนด้วยวิธีโคลซ และการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยสอดแทรกวัฒนธรรม การสอนโดยให้เดาความหมายของคำศัพท์และสำนวนจากบริบท และการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยวิธี TSL, การสอนด้วยวิธี SQ3R และการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

แต่มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 3 วิธี โดยที่การสอนทั้ง 3 วิธีไม่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่การสอนแบบที่นักเรียนได้รับชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 10 เรื่องนั้น มีประเด็นที่น่าสนใจคือ มีงานวิจัย จำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพศหญิงมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงกว่าเพศชาย ที่ได้อภิปรายไว้แล้วในหน้า 145 พร้อมข้อสันนิษฐาน และมีงานวิจัย จำนวน 1 เรื่อง ที่พบว่า ทักษะพูดและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งค่อนข้างจะ

สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านที่พบว่า ทักษะฟังภาษาไทย มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทักษะอ่านภาษาไทย เนื่องจากเป็นทักษะฝ่ายรับทั้งคู่ ดังที่ได้อภิปรายไว้แล้วในหน้า 145 ส่วนทักษะพูด และเขียนมิใช่ทักษะทางรับเช่นเดียวกับทักษะฟัง แต่เป็นทักษะทางแสดงออก ผู้ที่มีความสามารถทางทักษะทางฝ่ายรับสูงก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีความสามารถทางทักษะทางแสดงออกสูงตามไปด้วย หรือในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีความสามารถทางทักษะทางแสดงออกสูงก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีความสามารถทางทักษะการรับสูงด้วยเช่นกัน

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางโสต มีผู้สนใจศึกษาเป็นอันดับรองลงมา จากงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจในการอ่าน คือมีจำนวน 45 เรื่อง แบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทย กับการรับรู้ทางโสต จำนวน 21 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังทั่ว ๆ ไป จำนวน 6 เรื่อง งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 12 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังจำนวน 3 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังทั่ว ๆ ไป จำนวน 6 เรื่องนั้น ผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจคือ มีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง ที่พบว่า เด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนนั้น ไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถทางการฟังภาษาไทย สันนิษฐานได้ว่า ในช่วงที่เด็กมีอายุน้อย ๆ เป็นช่วงที่เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายมีพัฒนาการทางภาษา และพัฒนาการด้านอื่น ๆ เป็นไปตามลำดับขั้นเหมือน ๆ กัน และเพศหญิงยังไม่ต้องเผชิญกับการอบรมเลี้ยงดู และชนบทธรรมนิยมประเพณีแบบสังคมไทยที่ค่อนข้างจะเข้มงวด และเอาใจใส่มากกว่าเพศชาย ดังนั้นเด็กเล็ก ๆ ทุกคนไม่ว่าจะมีเพศใดจึงมีพัฒนาการเหมือนกัน ดังนั้น เด็กหญิงและเด็กชายจึงไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถด้านการฟังแต่อย่างใดส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 12 เรื่อง พบว่างานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีแรกส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการฟังของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลังจำนวน 12 เรื่อง ได้แก่

การสอน โดยใช้แบบของคำถามที่ให้เด็กเทียบเคียงตนเอง กับบุคคลตามเนื้อเรื่องกับการใช้แบบของคำถามที่ให้เด็กตอบคำถามตามเนื้อเรื่องในชั้นอนุบาล

การสอนโดยใช้เกม กับใช้แบบฝึก ในชั้นอนุบาล

การสอนโดยใช้นิทานที่มีแบบฝึกหัดกับแบบถามตอบ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุ ประกอบภาพพลิกกับใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุโดยไม่มีภาพพลิกประกอบ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยวิธีธรรมชาติกับวิธีใช้โทรทัศน์จำลอง ในเด็กอนุบาลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การสอนโดยใช้นิทานการ์ตูนสี่ลักษณะล้อจริงกับใช้นิทานการ์ตูนสี่ลักษณะเลียนของจริง ในเด็กปัญญาอ่อนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6

ซึ่งข้อสันนิษฐานการมาจากการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟัง จำนวน 3 เรื่อง พบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการฟัง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งได้อภิปรายผลไปแล้วในหน้า 145 ที่พบว่า ทักษะฟังมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทักษะอ่าน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทักษะฟังและทักษะอ่านต่างก็มีความสัมพันธ์ในทางบวกซึ่งกันและกัน

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 24 เรื่องนั้น สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังทั่ว ๆ ไป จำนวน 13 เรื่อง งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 9 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 3 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังทั่ว ๆ ไป จำนวน 13 เรื่อง ผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจ คือมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนจำนวน 7 เรื่อง และงานวิจัยทั้ง 7 เรื่องนั้นพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 - 5 มีความสามารถในการฟัง

ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน สันนิษฐานได้ว่าภาษาอังกฤษนั้นมีการออกเสียงบางเสียงแตกต่างจากภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ ดังนั้น เด็กไทยจะไม่คุ้นเคยกับลักษณะการออกเสียงบางเสียงของภาษาอังกฤษ ส่งผลให้มีปัญหาในการฟังด้วย และประกอบกับเสียงหลาย ๆ เสียงที่อาจจะมีปัญหาในการฟังและการพูดได้มาประกอบรวมกันเป็นคำ และประโยคด้วยแล้วก็ยิ่งยากต่อการฟังและการพูดมากขึ้น

ส่วนงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 9 เรื่อง พบว่ามีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการฟังสูงกว่าวิธีการสอนตามคู่มือครู จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุดท้ายของเคลลี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนแบบบทบาทสมมติ การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับสอดคล้องและการสอนแบบการให้คำปรึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ไม่ทำให้ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู จำนวน 1 เรื่อง ข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

งานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยที่วิธีการสอนวิธีแรกทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนดีกว่า วิธีการสอนวิธีหลัง จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ การสอนโดยใช้เทปบรรยายที่ใช้เสียงประกอบ กับไม่ใช้เสียงประกอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การสอนแบบแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการสอนแบบเรียนทั้งชั้น ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนการสอนแบบใช้สื่อประสมกับแบบธรรมดา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และการสอนแบบมนุษยนิยมกับการสอนแบบธรรมดาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง

ภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 -136)

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังจำนวน 3 เรื่อง นั้น พบว่าขนาดของโรงเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทักษะการพูดในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการฟัง สันนิษฐานได้ว่าโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ย่อมต้องมีอุปกรณ์เพียบพร้อมและมีงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากกว่า ดังนั้น โรงเรียนขนาดใหญ่กว่า จึงมีมาตรฐานการสอนสูงกว่า โรงเรียนที่มีขนาดเล็กกว่า จึงส่งผลให้นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่กว่า มีความได้เปรียบในด้านการเรียนสูงกว่า และทักษะพูดมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในทางบวก สันนิษฐานได้ว่า ดังที่ได้อภิปรายไว้แล้วว่า ภาษาอังกฤษนั้นมีเสียงบางเสียงที่ไม่เหมือนกับเสียงในภาษาไทย ดังนั้นจึงยากต่อการฟัง แต่ถ้านักเรียนมีความสามารถในการพูดเสียงที่แตกต่างจากภาษาไทยเหล่านั้นได้แล้ว ก็ย่อมจะสามารถฟังจำแนกความแตกต่างของเสียงเหล่านั้นได้ด้วย ดังนั้น ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จึงมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจที่มีผู้สนใจศึกษาในอันดับที่ 3 คือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค ซึ่งมีจำนวน 25 เรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 23 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่อง นั้น พบว่า ความสามารถในการรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาล โดยเฉลี่ยคือ 121 คำ โดยไม่มีความแตกต่าง ในด้านความสามารถในการรับรู้คำกริยาไทยระหว่างเด็กชาย และเด็กหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางโสตที่พบว่า นักเรียนอนุบาลไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถทางการฟังภาษาไทยระหว่างเด็กชาย และเด็กหญิง (กรุณาดูข้อสันนิษฐานในหน้า 149) และเมื่อเด็กเล็ก ๆ ทุกคนไม่ว่าจะมีเพศใด มีพัฒนาการทางภาษาเหมือนกันหรือเท่ากันแล้ว ดังนั้นเด็กชายและเด็กหญิงจึงไม่มีความแตกต่างทางด้านความสามารถในการรับรู้คำกริยาไทยแต่อย่างใด

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 23 เรื่อง นั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 13 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยคจำนวน 10 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 13 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจคือมีงานวิจัย จำนวน 2 เรื่อง พบว่า เด็กอนุบาลปกติและเด็กอนุบาลที่มีความบกพร่องทางภาษา (ออทิสติก) มีความเข้าใจคำนามหมวดชื่อสัตว์ได้มากที่สุด เช่นเดียวกัน สันนิษฐานได้ว่า เนื่องจากเด็กออทิสติกนั้นมีความบกพร่องทางภาษาด้านการพูดก็จริง แต่ในด้านความเข้าใจแล้ว เด็กออทิสติกจะมีความสามารถในการเข้าใจมากกว่าความสามารถทางการพูดดังนั้น เด็กออทิสติกกับเด็กอนุบาลปกติจึงไม่มีความแตกต่างทางด้านความเข้าใจคำ แต่จะมีความแตกต่างทางด้านการพูด งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์มีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ มีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สันนิษฐานได้ว่า ถ้าทราบว่าโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาใดเป็นอย่างไร แล้วจะทำให้ทราบถึงการเรียงคำในประโยค ว่าควรจะใช้คำประเภทใดอยู่ติดกับคำประเภทใด คำใดเป็นประธาน กริยา กรรม ของประโยค เป็นต้น ดังนั้นการทราบโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาจึงส่งผลต่อความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนได้ว่าประโยคที่อ่านหรือที่เขียนนั้นมีคำใดเป็นประธาน กริยา กรรม มีคำใดขยายคำใด ทำให้สามารถอ่านได้เข้าใจและเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาหรือถูกต้องตามลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจประโยค จำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 นั้น เด็กที่มีอายุน้อยกว่ามีความเข้าใจภาษาไทยได้ดีกว่า สันนิษฐานได้ว่า เป็นลักษณะธรรมชาติของพัฒนาการทางภาษาของเด็กทุกคน กล่าวคือ เด็กทุกคนจะมีพัฒนาการทางภาษาเป็นไปตามลำดับขั้นตอนตามอายุ ดังนั้นเด็กที่มีอายุน้อยกว่าก็ย่อมจะมีความสามารถทางภาษาสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า รวมทั้งความสามารถในด้านความเข้าใจประโยคด้วย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจค่า, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยคมีจำนวน 10 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจคือ ม้งงานวิจัยจำนวน 1 เรื่องพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เนื่องจากในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการวิจัยชิ้นนี้เป็นการวัดผลสัมฤทธิ์โดยใช้แบบทดสอบมิได้ใช้การแสดงออกโดยการตอบคำถาม ดังนั้นนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจึงไม่มีความกังวลในด้านการแสดงออกทาง การพูดแต่อย่างใด ประกอบกับครูผู้สอนและเพื่อนไม่สามารถที่จะเดาความคิด หรือทำนายได้ว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีความคิดในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งมีความเข้าใจในการเรียน มากน้อยเพียงใด ซึ่งในกรณีนี้เป็นไปได้ว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวทั้งหมดมีความเข้าใจ ในการเรียนสูง แต่ไม่แสดงออก และนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว บางคนอาจจะมีความ เข้าใจและแสดงออก แต่บางคนไม่มีความเข้าใจหรือมีความเข้าใจต่ำ แต่ก็แสดงออกในลักษณะ ว่าเข้าใจ ดังนั้นเมื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ปรากฏว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว งานวิจัยเกี่ยวกับ ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ จำนวน 2 เรื่องพบว่า ความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เกี่ยวกับความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์ไทยที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่ามีความสัมพันธ์กับ ความสามารถทางการเขียนภาษาไทยเช่นเดียวกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจที่มีผู้สนใจศึกษาในอันดับสุดท้าย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางสายตา จำนวน 7 เรื่อง ซึ่งผลการวิจัยจำนวน 4 เรื่องพบว่า ความสามารถในการรับรู้ทางสายตา ของเด็กปกติมีความสัมพันธ์กับการอ่าน (ตัวอักษร) และความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษามีความ สัมพันธ์กับการอ่านริมฝีปาก สันนิษฐานได้ว่า ในการอ่าน (ตัวอักษร) และการอ่านริมฝีปากนั้น อวัยวะที่สำคัญและจำเป็นต้องใช้มากที่สุดก็คือตา ดังนั้น ถ้าเด็กมีความสามารถทางการรับรู้ทาง สายตา แล้วย่อมต้องส่งผลถึงความสามารถทางการอ่านตัวอักษรและการอ่านริมฝีปากอย่างแน่นอน

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดในด้านผลของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา จำนวนทั้งหมด 59 เรื่อง แล้วสามารถแบ่งงานวิจัยออกเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 40 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 19 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 40 เรื่องสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 33 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 7 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 33 เรื่อง มีรายละเอียดพบว่าม้งานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบนาคูการและการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบมินิคอร์สในชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1

การสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนแบบซินคิเคทในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนด้วยบทเรียนโมดูล และการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 5

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนการสอนแบบโรเซนไชน์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และการสอนแบบสืบสวน สอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู มีจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

สำหรับการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ จำนวน 1 เรื่อง ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

การเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างจากการสอนแบบธรรมดาหรือแบบปกติ จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่การสอนแบบประสมศิลป์ การสอนด้วยบทเรียนโปรแกรม และการสอนแบบโมดูล ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2

(หน้า 135 - 136)

ส่วนงานวิจัยทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี การสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าวิธีการสอนแบบที่ 2 จำนวน 11 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยใช้หุ่นมือประกอบการสอนกับการสอน โดยใช้การ์ดประกอบการสอน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอน กับไม่ใช้เกมประกอบการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยใช้แบบฝึกเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระกับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่องในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว กับใช้คู่มือการสอนของกรมวิชาการ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การสอนโดยใช้บทเพลงประกอบการสอน กับไม่ใช้บทเพลงประกอบการสอน การสอนโดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นผู้สอนกับการสอนโดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางเป็นผู้สอน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ กับไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้กับใช้แผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขต 1 และการสอนโดยให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า กับไม่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า

ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยที่การสอนทั้ง 2 วิธีไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

การสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอด กับการสอนตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6

การสอนด้วยภาพนูนและการฟังเทปกับการสอนด้วยการฟังเทปกับนักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนแบบบรรยายในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้บทเรียนโมดูลกับแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยจำนวน 7 เรื่อง พบว่า ความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ความเข้าใจในการอ่านและอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 และสมรรถภาพทางสมองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยชั้นพื้นฐานได้ว่าทักษะต่าง ๆ ทางด้านฟัง อ่าน และเขียนนั้น เป็นความสามารถที่ส่งเสริมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษานั้น จะต้องประกอบไปด้วยทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้น ทักษะต่าง ๆ เหล่านี้จึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถ้านักเรียนมีความสามารถทางทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ดี ย่อมจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมดีด้วยเช่นกัน ส่วนสมรรถภาพทางสมองมีความสัมพันธ์ในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแน่นอน เพราะถ้านักเรียนมีสติปัญญา

หรือมีสมรรถภาพทางสมองดีแล้ว ย่อมทำให้นักเรียนมีความสามารถทางทักษะต่าง ๆ ได้ และเมื่อนักเรียนมีความสามารถทางทักษะต่าง ๆ ได้ ก็ย่อมส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีด้วยเช่นกัน

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 19 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 13 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 6 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 13 เรื่อง มีรายละเอียดคือ มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า วิธีการสอนตามคู่มือครู จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

การสอนตามแผนภูมิกิจกรรม (Flow chart) การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ การสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง การสอนแบบ TPR (Total physical response) และการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการสอนแบบชี้แนะ (Suggestopedia) ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดคะเนการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย ไม่ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดคะเนการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

งานวิจัยซึ่งเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอนวิธีแรกทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติกับการสอนแบบปกติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยการเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับการสอนโดยไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยสอดคล้องเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับ
การสอนโดยไม่สอดคล้องเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5

การสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติกับการสอนแบบปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ซึ่งข้อสันนิษฐานการอนุมานการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ที่มีเสียงประกอบกับไม่มีเสียงประกอบ
และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมกับการใช้แบบฝึกหัดภาษาที่เป็นบทเรียนใน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันมี
จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งข้อสันนิษฐานการอนุมานการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน
ในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 6
เรื่องพบว่า แรงจูงใจ ความสนใจในการเรียนและทัศนคติของนักเรียนมีความสัมพันธ์ในทาง
บวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สันนิษฐานได้ว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจอยากเรียน มีความสนใจ
ในการเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนย่อมทำให้มีความตั้งใจ มุ่งมั่นในการที่จะแสวงหาความรู้
ความเข้าใจในสิ่งนั้น เมื่อนักเรียนมีความตั้งใจ ย่อมทำให้เกิดความมานะอดทน ขยันหมั่นเพียร
ในการเรียนจนบรรลุถึงความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นแรงจูงใจ ความสนใจและทัศนคติจึงมี
ความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา มีจำนวน 64 เรื่องแบ่งออกเป็น
2 ประเภทคือ งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูด จำนวน 35 เรื่อง และงาน
วิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 29 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับ
ความสามารถในการใช้ภาษาพูด จำนวน 35 เรื่องนั้น สามารถแบ่งออกเป็น งานวิจัยเกี่ยวกับ
ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย จำนวน 22 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับความ
สามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 13 เรื่องดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย จำนวน 22 เรื่อง ผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจ คือมีงานวิจัย จำนวน 3 เรื่องพบว่า เด็กอนุบาลชาย และหญิงไม่มีความแตกต่างในด้านความสามารถทางการฟัง รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ ที่พบว่า เด็กอนุบาลชายและหญิงไม่มีความแตกต่างในด้านความสามารถในการรับรู้คำ ดังนั้นข้อสันนิษฐานการคาดคะเนหน้า 149 และมีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่องพบว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในครอบครัวปกติ มีพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและประโยคสูงกว่าเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์สันนิษฐานได้ว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวปกติย่อมจะต้องมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับบุคคลในครอบครัว ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือบางครอบครัวอาจจะอยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ ซึ่งมีทั้ง ลุง ป้า น้า อา และปู่ ย่า ตา ยาย เป็นต้น ดังนั้นเด็กจะมีโอกาสในการฟัง พูด และรับรู้ ภาษาหลากหลาย ทั้งในระดับเสียง คำ และประโยครวมทั้งได้รับความรัก ความอบอุ่นจากบุคคลรอบข้าง ซึ่งอาจจะมีผลต่ออารมณ์ และพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ รวมทั้งพัฒนาการทางด้านภาษาด้วย ส่วนเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์นั้น ขาดโอกาสที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหลายวัยดังกล่าว จะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์เดียวกันและผู้ใหญ่เพียงบางคนที่ดูแลปกครองสถานสงเคราะห์นั้น ๆ และประกอบกับในสถานสงเคราะห์ย่อมจะต้องมีผู้ถูกปกครอง (หมายถึงเด็ก) เป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่สถานสงเคราะห์จะจัดหาพี่เลี้ยง หรือผู้ดูแลเด็กตัวต่อตัว รวมทั้งเด็กยังขาดความรัก ความอบอุ่นหรือถ้าได้รับความรัก ความอบอุ่นจากผู้ดูแล ก็อาจจะได้รับไม่ทั่วถึง และไม่เท่ากับที่เด็กปกติได้รับจากครอบครัว ด้วยเหตุผลดังกล่าวทั้งหมดข้างต้น จึงทำให้เด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์มีพัฒนาการทางภาษาด้อยกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวปกติ

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษมี จำนวน 13 เรื่อง ซึ่งเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 8 เรื่อง พบว่างานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยที่การสอนวิธีดังต่อไปนี้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยใช้สูตรทัศนภาพของเคลลี การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติในชั้นมัธยม

การสอนแบบการให้คำปรึกษา การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนแบบบทบาทสมมติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

การสอนแบบมนุษยนิยมและการสอนโดยใช้สื่อประสมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าการสอนตามแบบปกติธรรมดา จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135) แต่การสอนโดยใช้สื่อประสมไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างจากการสอนแบบธรรมดา จำนวน 1 เรื่อง ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136-)

นอกจากนี้ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถทั่ว ๆ ไป ในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งมีการวิจัยจำนวน 3 เรื่องพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต ซึ่งมีการวิจัยจำนวน 7 เรื่อง ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 - 5 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์หน้า 150 - 151

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน มีจำนวน 29 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 18 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 18 เรื่อง นั้นพบว่า มีการวิจัยที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนจำนวน 9 เรื่อง มีการวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีต่อไปนี้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่าวิธีสอนตามคู่มือครู จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่าง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยใช้แบบฝึก ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคและการสอนโดยให้นักเรียนช่วยกันตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนร่วมกับเพื่อน ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำแบบเรียนและการสอนโดยให้นักเรียนตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนด้วยตัวเอง สำหรับงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 3 วิธีคือ การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการศึกษา การสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการและการสอนตามคู่มือมือ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการศึกษา กับนักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ซึ่งข้อสันนิษฐาน การคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา

งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษามีจำนวน 32 เรื่อง แบ่งออกเป็นสาเหตุของความบกพร่องทางภาษา 4 สาเหตุ ได้แก่ งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านการได้ยิน จำนวน 23 เรื่อง งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านการพูด จำนวน 6 เรื่อง งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านสายตา จำนวน 1 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านสติปัญญา จำนวน 2 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านการได้ยิน จำนวน 23 เรื่องนั้น ผู้วิจัยจะขออภิปรายผลของงานวิจัยในประเด็นที่น่าสนใจ พบว่า มีงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอนจำนวน 6 เรื่อง ที่ศึกษาเรื่องการพูดของนักเรียน

ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีแรก ทำให้ความสามารถในการเปล่งเสียงของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง ได้แก่

การสอนโดยใช้อุปกรณ์ "ชล-1" กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 และการสอนโดยใช้อุปกรณ์ "วิภา-1" กับการสอนพูดแบบปกติในชั้นเด็กเล็ก

การสอนพูดแบบประจักษ์กับการสอนพูดแบบปกติและการสอนโดยใช้ระนาบประจักษ์กับการสอนโดยใช้ Tone bar ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยใช้อุปกรณ์ "กนก - 1" กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

แต่การสอนโดยใช้ Tone bar กับการสอนโดยใช้ Vocal 2 ไม่ทำให้ความสามารถทางการเปล่งเสียงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นอนุบาลแตกต่างกันซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

ส่วนงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนวิธีแรกทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการเขียนสูงกว่าวิธีหลัง จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนแบบปกติในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
การสอนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยาก กับการสอนตามแผนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยใช้เกมกับไม้ใช้เกม และการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับครูเป็นผู้สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 9 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจ คือ มีงานวิจัย จำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 4 ที่เรียนด้วยสภาพการเรียน 2 แบบ คือ แบบที่เป็นโรงเรียนที่ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนจำนวนคำต่อประโยค และไวยากรณ์ของประโยคสูงกว่า นักเรียนที่เรียนโรงเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ สันนิษฐานว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติจะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปกติ จึงทำให้ได้รับโอกาสในการได้ยิน ได้ฟัง คำ หรือภาษาที่หลากหลาย แปลกใหม่มากกว่า ดังนั้น จึงมีโอกาสนในการที่จะพัฒนาภาษาไทยได้มากกว่า นักเรียนที่เรียนโรงเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 เรื่อง พบว่า เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 9 เรื่อง ประกอบด้วยงานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนวิธีดังต่อไปนี้ ทำให้ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 4

การสอนด้วยวิธี TSL ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนด้วยวิธีธรรมชาติ การสอนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร
ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัย จำนวน 1 เรื่อง ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องแบบการคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย โดยศึกษาเรื่องแบบการคิดใน 2 ลักษณะคือแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field independent) กับแบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field dependent) พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย มีแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่าแบบการคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง สันนิษฐานได้ว่า

เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีการฝึกการรับรู้ทางสาขตา เพื่อใช้ในการอ่านริมฝีปาก ของผู้ที่สนสื่อความหมายด้วย แทนการได้ยิน ซึ่งมิงงานวิจัยพบว่า การรับรู้ทางสาขตามีความสัมพันธ์กับแบบการคิดแบบให้เหตุผล ซึ่งหมายถึง การคิดแบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างนั่นเอง

งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูด จำนวน 6 เรื่อง มิงงานวิจัยที่น่าสนใจในการนำมาอภิปราย จำนวน 1 เรื่อง โดยศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการฟัง แยกเสียงของเด็กพูดไม่ชัดกับเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 7 ปี 11 เดือน พบว่าความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กพูดไม่ชัดกับเด็กปกติจะเพิ่มขึ้น ตามระดับอายุแต่เด็กที่พูดไม่ชัดในแต่ละช่วงอายุมีความสามารถในการฟังแยกเสียงต่ำกว่าความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กปกติในช่วงอายุเดียวกัน และความสามารถในการฟังแยกเสียงกับความสามารถในการพูดออกเสียงของเด็กพูดไม่ชัดที่มีอายุ 5 ปีถึง 7 ปี 11 เดือนมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งการที่เด็กที่พูดไม่ชัดในแต่ละช่วงอายุมีความสามารถในการฟังแยกเสียงต่ำกว่าความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กปกติในช่วงอายุเดียวกัน สันนิษฐานได้ว่าโดยปกติแล้ว เด็กปกติย่อมมีความสามารถในการฟังแยกเสียงแต่ละเสียงได้เป็นอย่างดีจึงทำให้เด็กทราบความแตกต่างระหว่างเสียงแต่ละเสียง ทำให้เด็กสามารถพูดออกเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยินนั้นได้ ดังนั้นในทางกลับกัน แสดงว่า เด็กที่ไม่มีความสามารถในการฟังแยกเสียงต่าง ๆ ได้ เท่ากับเด็กคนนั้นไม่มีความสามารถในการพูดออกเสียงที่ไม่สามารถได้ยินนั้นได้ดีเท่าที่ควร และเด็กที่ไม่สามารถพูดออกเสียงได้ดี หมายถึง เด็กที่พูดไม่ชัดนั่นเองดังนั้นถึงแม้ว่า เด็กปกติและเด็กที่พูดไม่ชัดจะมีอายุเท่ากัน แต่ความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กทั้ง 2 ประเภทนี้จะมีไม่เท่ากัน โดยเด็กปกติจะมีความสามารถในการฟังแยกเสียงดีกว่าเด็กที่พูดไม่ชัด ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ความสามารถในการฟังแยกเสียงกับความสามารถในการพูดออกเสียงของเด็กที่พูดไม่ชัด มีความสัมพันธ์กัน

งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางสาขตา จำนวน 1 เรื่องพบว่าเป็นงานวิจัยที่ศึกษานักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความคงทนในการจำ โดยการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี พบว่า นักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ที่เรียนโดยใช้ชีวิตสัมผัสสภาพนั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำไม่แตกต่างจาก การเรียนโดยการฟังเทป ซึ่งข้อสันนิษฐานการอนุมานการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการ สอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านปัญญา จำนวน 2 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่ ศึกษาเรื่องความสามารถในการฟังของเด็กปัญญาอ่อน พบว่า เด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้มี ความสามารถฟังเข้าใจคำนาม กริยา ลักษณะนาม วิเศษณ์บอกขนาด วิเศษณ์บอกปริมาณ ประโยคปัจจุบันกาล ประโยคอดีตกาล ประโยคคำถามและประโยคกรรมวาจกได้ที่ระดับอายุ สมองเดียวกันหรือใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่คำบุพบท คำวิเศษณ์บอกความรู้สึก คำวิเศษณ์บอก คุณภาพ ประโยคนาคตกาล ประโยคกรรมตรงกรรมรอง ประโยคปฏิเสธ ประโยคกรรมวาจก และประโยคเชิงซ้อน เด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้จะฟังเข้าใจช้ากว่าเด็กปกติซึ่งสันนิษฐานได้ว่า เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้ นั้น หมายถึงว่าถึงแม้เด็กจะมีสติปัญญา ต่ำกว่าเด็กปกติแต่ก็ยังสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้บ้าง มิใช่เป็นเด็กปัญญาอ่อนที่ไม่สามารถ เรียนรู้อะไรได้เลย ดังนั้น ในความเป็นจริงที่พบว่า เด็กทุกคนมีความสามารถในการฟังขั้น พื้นฐานหรือมีความสามารถฟังเข้าใจ คำ หรือประโยคที่ง่าย ๆ ก่อนที่จะมีความสามารถในการ ฟังขั้นสูง ซึ่งหมายถึง ความสามารถฟังเข้าใจคำหรือประโยคที่ยากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามพัฒนา การของเด็ก จึงอาจกล่าวได้ว่า เด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้ก็ย่อมมีความสามารถในการฟัง เข้าใจขั้นพื้นฐานได้เช่นเดียวกัน หรือใกล้เคียงกับเด็กปกติ นั่นคือ สามารถฟังเข้าใจคำนาม กริยา ลักษณะนาม วิเศษณ์บอกขนาด เป็นต้น แต่เมื่อต้องฟังและเข้าใจคำหรือประโยคที่ยากขึ้น ซึ่งได้แก่ คำบุพบท คำวิเศษณ์บอกความรู้สึก ประโยคนาคตกาล เป็นต้น แล้วเด็กปัญญาอ่อน ระดับเรื้อรังได้ก็ย่อมมีความสามารถต่ำกว่าเด็กปกติอย่างแน่นอน เนื่องจากจะต้องใช้ความ สามารถขั้นสูงกว่าความสามารถขั้นพื้นฐานดังกล่าวโดยที่สติปัญญาของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรัง ได้ไม่เอื้ออำนวยให้สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้เท่ากับเด็กปกติ แต่สามารถเรียนรู้ในสิ่งที่ง่าย ๆ ได้เท่านั้น

5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ จำนวน 48 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำ จำนวน 20 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง ผู้วิจัยจะขออภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนจำนวน 18 เรื่อง โดยศึกษาว่า วิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการจำภาษาไทยสูงกว่าการสอนวิธีใด พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความคงทนในการจำภาษาไทยเป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้วิธีแรกทำให้ความคงทนในการจำของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งกับการสอน โดยไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การสอนโดยใช้เกมการสอน โดยไม่ใช้เกมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการจำภาษาไทยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี ซึ่งการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ความคงทนในการจำของนักเรียนแตกต่างกัน จำนวน 4 เรื่องได้แก่

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนโดยวิธีปกติ การสอนโดยใช้รูปภาพในการเล่านิทานกับการสอน โดยใช้ปริศนาคำทาย ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้ภาพและฟังเพลงกับการสอน โดยการฟังเพลงในนักเรียนตาบอดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การสอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

มีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความคงทนในการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยให้หัดมือประกอบการสอนกับการสอนโดยใช้การรู้ศูนย์ประกอบการสอน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุประกอบภาพพลิกกับการสอนโดยใช้เทปบันทึกเสียงละครวิทยุแต่ไม่ประกอบภาพพลิกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การสอนแบบโรเซนไฮน์กับการสอนตามคู่มือครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอดกับการสอนตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การสอนโดยให้บทเรียนสำเร็จรูปกับการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ภาษาไทย ที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี ซึ่งการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำในความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างกัน จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

การสอนด้วยวิธีสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอดกับการสอนตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6

การสอนด้วยวิธีให้เทคนิคการจำกับไม่ให้เทคนิคการจำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การสอนแบบประสมศิลป์กับการสอนแบบปกติ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนด้วยบทเรียนโมดูลกับการสอนตามแผนการสอน ของหน่วยศึกษานิเทศก์ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนโดยกำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้ากับการสอน โดยไม่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

นอกจากนี้ยังพบประเด็นที่น่าสนใจในการอภิปรายคือ มีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง พบว่า ความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์กัน ในทางบวกกับความจำเกี่ยวกับคำที่มีความหมาย สันนิษฐานได้ว่า ในการรับรู้ทางสายตานั้น ผู้รับรู้จะต้องมีการเห็นตัวอักษรที่เรียงต่อกันเป็นคำ และถ้าคำเหล่านั้นเป็นคำที่มีความหมายด้วย แล้ว จะทำให้เกิดกระบวนการจำขึ้น โดยผู้รับรู้จะจำคำที่เห็นเป็นตัวอักษรก่อน จากนั้นเมื่อเห็น ว่าเป็นคำที่มีความหมายอะไร แล้วจะเกิดความเข้าใจ แล้วจึงจำความหมายของคำ ๆ นั้นได้ ดังนั้น ถ้าคำที่ผู้รับรู้เห็นเป็นคำที่ไม่มีมีความหมาย ผู้รับรู้ก็จะไม่เกิดความเข้าใจคำ ๆ นั้น เมื่อ ไม่เข้าใจ ก็จะต้องจำคำ ๆ นั้นในลักษณะของตัวอักษรอย่างเดียว ซึ่งจะจำได้ยากกว่าคำที่มี ความหมาย ดังนั้น การรับรู้ทางสายตา จึงมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความจำเกี่ยวกับคำที่มี ความหมาย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำ มีจำนวน 20 เรื่อง ประกอบด้วยงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนโดยศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีความ สามารถในการจำภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนวิธีใด พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาด้านความคงทนใน การจำภาษาอังกฤษ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำสูงกว่า วิธีหลังจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยกันสอนกับการสอนด้วยบทเรียน โปรแกรมกับ นักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู, การสอนด้วยภาพการ์ตูน ที่มีรายละเอียดพื้นหลังกับไม่มีรายละเอียดพื้นหลัง ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนโดยใช้การนำเรื่องประกอบกับการสอน ที่ไม่ใช้การนำเรื่องประกอบใน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ซึ่งข้อสันนิษฐานการอนุมานการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นงาน วิจัยที่ทำการการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยวิธีการสอนดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ความคงทน ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าวิธีหลัง จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบ TPR (Total physical response) กับการสอนตามคู่มือครู
การสอนด้วยแบบฝึกหัดที่มีการกับแบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีเสียงประกอบกับการสอนด้วยบทเรียน
คอมพิวเตอร์ที่ไม่มีเสียงประกอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การสอนโดยให้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด กับไม่ให้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอด
ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การสอนแบบการสังเกตบทบาทสมมุติ กับการสอนด้วยวิธีปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ทำการเปรียบเทียบ
การสอน 2 วิธี ซึ่งการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนแตกต่างกัน จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยใช้นแบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมกับการสอน โดยใช้นแบบฝึกหัดการใช้
ภาษาในแบบเรียน การสอนโดยเสริมวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับการสอน โดยไม่เสริม
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนตามแนวทางที่ของภาษา เพื่อสื่อความหมายกับการสอนคู่มือครู ในชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3

ซึ่งข้อสันนิษฐานการพิจารณาการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
ประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด จำนวน 17 เรื่อง ประกอบด้วยงานวิจัยที่
ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 12 เรื่อง ได้แก่ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษากับความ
คิดสร้างสรรค์ทางภาษา เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีโดยวิธีการสอน
ดังต่อไปนี้ วิธีแรกทำให้ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง
จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยใช้แบบฝึกเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระกับการสอนโดยใช้แบบฝึกที่ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง การสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนกับโดยไม่ใช้เกมประกอบการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามคู่มือครู ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 (หน้า 134 - 135)

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษากับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยการสอนทั้ง 2 วิธีดังต่อไปนี้ ไม่ทำให้ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนแตกต่างกัน จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่

การสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้กับการสอนตามปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครูในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 2 (หน้า 135 - 136)

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษากับความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธี โดยเปรียบเทียบระหว่างการสอนวิธีเดียวกันทั้ง 3 เรื่องโดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 พบว่า การสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำสูงกว่าการสอนตามวิธีสอนในแผนสอนของกระทรวงศึกษาธิการ (ข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนในประเด็นที่ 1 หน้า 134 - 135) แต่การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ผลปรากฏว่าไม่ทำให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำแตกต่างกัน (ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน ในประเด็นที่ 2 หน้า 135 - 136)

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาษากับความคิดสร้างสรรค์ เป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีซึ่งวิธีการสอนดังต่อไปนี้วิธีแรกทำให้ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีหลัง จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

การสอนแบบสืบสวนสอบสวน กับการสอนแบบบรรยายในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู การสอนแบบสืบสวน
 สอบสวน กับการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมต้น จังหวัดฉะเชิงเทราในชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 3

การสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ กับการสอนโดยไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ
 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ซึ่งข้อสันนิษฐานการคาดการณ์การอภิปรายผลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอนใน
 ประเด็นที่ 1 หน้า 135 - 136)

นอกจากนี้ยังพบประเด็นที่น่าสนใจในการอภิปราย คือ มิ่งงานวิจิตร จำนวน 1
 เรื่อง พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีแบบการคิดแตกต่างกัน มีความจำและ
 ความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนชั้นมัธยม
 ศึกษาปีที่ 1 ที่มีแบบความคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้างจะมีความจำและความคงทนในการจำสูงกว่า
 นักเรียนที่มีแบบการคิดที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง สันนิษฐานได้ว่า เนื่องมาจากความจริงที่ว่า
 ผู้ที่มีแบบความคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง มักจะใช้การคิดแบบโยงสัมพันธ์ ซึ่งลักษณะของการคิด
 แบบโยงสัมพันธ์จะมีลักษณะการคิดที่อาศัยข้อมูลต่าง ๆ จากสภาพรอบข้างช่วยในการตัดสินใจ
 ดังนั้นในด้านการจำจึงมีลักษณะการคิดที่อาศัยข้อมูลต่าง ๆ รอบข้างช่วยในการจำด้วย เช่น
 ถ้าจะจำคำ ๆ หนึ่ง ก็จะอาศัยข้อมูลต่าง ๆ ของคำที่จะจำนั้นช่วยในการจำด้วย เช่น จำตัว
 อักษรของคำ จำเสียง หรือจำความหมายของคำควบคู่กันไปด้วย ซึ่งตรงข้ามกับผู้ที่มีความคิด
 ที่ไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง ซึ่งมักจะมีลักษณะการคิดที่ไม่อาศัยข้อมูลต่าง ๆ จากสภาพรอบข้าง
 และมักจะถือเอาความคิดของตนเองเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นในด้านการจำจึงมีลักษณะการคิดที่ไม่
 อาศัยข้อมูลต่าง ๆ รอบข้างช่วยในการจำด้วย เช่น ถ้าจะจำคำ ๆ หนึ่งก็จะไม่อาศัยข้อมูลต่าง ๆ
 ของคำ ๆ นั้นมาช่วยในการจำ ผู้ที่มีแบบความคิดที่ขึ้นกับสภาพรอบข้างจึงมีความได้เปรียบกว่า
 เนื่องจากอาศัยข้อมูลต่าง ๆ ของคำช่วยในการจำด้วยทำให้สามารถจำได้ดีกว่า

7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง มีจำนวน 2 เรื่อง ซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับภาษา

กับสมองในเด็กปกติ และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีสมรรถภาพสมองทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ และสมรรถภาพสมองทางภาษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สันนิษฐานได้จากความจริงที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า ผู้ที่มีสมรรถภาพสมองหรือมีสติปัญญาย่อมมีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดี ดังนั้นผู้ที่มีสมรรถภาพสมองทางภาษาก็ย่อมมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาได้ดีด้วยเช่นกัน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง จึงมีสมรรถภาพสมองทางภาษาสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่า สมรรถภาพสมองทางภาษาจึงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลดังกล่าว

8. งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา

งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา มีจำนวน 1 เรื่องนั้น ศึกษาในเด็กทวิภาษาไทฮออเมริกัน อายุ 3 - 5 ปี ซึ่งมีลักษณะการออกเสียงและการแทรกซ้อนทางระบบเสียงใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานและการแทรกซ้อน ของเสียงภาษาอังกฤษ กับลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐานสำเนียงอเมริกันและการแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทย ซึ่งสันนิษฐานได้จากความเป็นจริงในเรื่องการพัฒนาภาษาของเด็กที่ใช้สองภาษา กล่าวคือ เด็กที่เรียนรู้ภาษา 2 ภาษาพร้อม ๆ กันจะมีลักษณะการออกเสียงของภาษาทั้ง 2 ภาษาปนเปกัน ซึ่งเป็นลักษณะของการแทรกซ้อนทางระบบเสียงซึ่งกันและกันของทั้ง 2 ภาษานั้นเอง เช่น ถ้าเป็นเด็กทวิภาษาญี่ปุ่น - ฝรั่งเศส เด็กจะมีลักษณะการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น และการแทรกซ้อนของเสียงภาษาฝรั่งเศส กับลักษณะการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสและการแทรกซ้อนของเสียงภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น และงานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กทวิภาษาไทย - อเมริกัน ดังนั้นจึงมีลักษณะการออกเสียงภาษาไทยและการแทรกซ้อนของเสียงภาษาอังกฤษกับลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการแทรกซ้อนของเสียงภาษาไทย

ความสัมพันธ์ของภาพรวมของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสาเหตุที่บางภาพรวม
ไม่สมบูรณ์

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ

จากงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจจำนวน 143 เรื่องพบว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจในการอ่านมากที่สุด คือจำนวน 66 เรื่อง โดยแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน ประเภทละเท่า ๆ กันคือ จำนวน 33 เรื่อง มีรายละเอียดของภาพรวม ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง แบ่งออกเป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 18 เรื่อง โดยศึกษาว่าการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่าการสอนวิธีใด และงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน 15 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการสอน จำนวน 18 เรื่องนั้น พบว่า มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา 5 เรื่อง โดยศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6 และ 7 และมีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน ในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 13 เรื่อง โดยศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 4 ดังนั้น จึงขาดการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน 15 เรื่อง พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 10 เรื่อง โดยศึกษาปัจจัยในด้านความเข้าใจคำศัพท์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปัจจัยด้านการฟังในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 7 ปัจจัยในด้านอาชีพของผู้ปกครองในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจัยในด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รวมทั้งความสามารถในการอ่านเร็ว ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3 ในด้านปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา มี

จำนวน 5 เรื่อง โดยศึกษาปัจจัยทางด้านความถนัดทางภาษา อัตราในการอ่านเร็วและความเข้าใจในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ปัจจัยทางด้านความสามารถในการรับรู้ทางสายตา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนั้น จึงขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 , 5 และ 6 ในด้านปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าว ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและน่าที่จะมีการศึกษาถึงระดับความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในระดับการศึกษาชั้นต่าง ๆ ด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง แบ่งออกเป็นงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอนจำนวน 23 เรื่อง โดยศึกษาว่าการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนวิธีใดและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 10 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 23 เรื่องนั้น พบว่า มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด ไม่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาเลย โดยศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาทุกชั้นปีคือ มัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 10 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านเพศ ความสนใจ การขาดเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และการใช้สื่อมวลชนของครอบครัว ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 เรื่อง ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 และมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 8 เรื่อง โดยศึกษาปัจจัยทางด้านความถนัดทางภาษา ทักษะคิด ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 เรื่อง ปัจจัยด้านความเข้าใจจำนวน ทักษะคิด ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 เรื่อง และปัจจัยด้านทักษะคิด ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 เรื่อง ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางโสต จำนวน 45 เรื่อง แบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 21 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 24 เรื่อง ซึ่งงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับการรับรู้

ทางโสต จำนวน 21 เรื่องนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังทั่ว ๆ ไป จำนวน 6 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาในระดับอนุบาลทั้งหมด โดยศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังเข้าใจคำศัพท์ ฟังแยกเสียงของเด็กอนุบาล ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการฟังในระดับวลี และประโยคในชั้นประถมศึกษา และมีชั้นมัธยมศึกษา ลักษณะที่ 2 เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 12 เรื่อง โดยศึกษาว่าการสอนวิธีใดที่ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาไทยสูงกว่าการสอนวิธีใดนั้น พบว่า มีการศึกษาครบทุกระดับชั้นคือ ศึกษาในระดับอนุบาล จำนวน 3 เรื่อง ศึกษาในระดับประถม จำนวน 6 เรื่อง โดยศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 และศึกษาในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 3 เรื่อง โดยศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 และลักษณะที่ 3 เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาไทย จำนวน 3 เรื่อง โดยศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 ศึกษาปัจจัยในด้านความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการรับรู้ทางสายตา สติปัญญา ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจในการฟัง ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 และขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาทุกชั้นปีในด้านปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าว และปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 24 เรื่องนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไป จำนวน 13 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 เรื่อง โดยศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับพอใช้ ดังนั้น จึงขาดการศึกษาในชั้นอนุบาล และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-5 ซึ่งก็สมเหตุผลเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เด็กอนุบาลย่อมไม่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จึงไม่มีงานที่ศึกษาในระดับอนุบาล ส่วนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 นั้น น่าจะมีการศึกษาวิจัยในด้านการฟังเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษง่าย ๆ ก่อน แต่ปรากฏว่าไม่มีงานวิจัยศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 เลยและมีการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 12 เรื่องโดยศึกษาชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 อยู่ในระดับอ่อน แต่ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับพอใช้ ดังนั้นจึงขาดการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ว่าอยู่ในระดับใด ลักษณะที่ 2 เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 9 เรื่อง โดยศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีใด พบว่า มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด ไม่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาเลย ซึ่งน่าจะมิงงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนในด้านความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาบ้างโดยศึกษาระดับง่าย ๆ เช่น ความสามารถในการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นต้น และงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอน จำนวน 9 เรื่องนั้น พบว่า ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 - 6 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งน่าจะมีการศึกษาให้ครบทุกระดับของชั้นมัธยมศึกษา ส่วนลักษณะที่ 3 เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 เรื่อง ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 และมิงงานวิจัยที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 2 เรื่อง โดยศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 4 และ 5 ในด้านปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 25 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจคำโครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 23 เรื่องนั้น พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่องนั้น มีการศึกษาการรับรู้คำกริยาไทย และการรับรู้ประโยคของเด็กอนุบาล จำนวนอย่างละ 1 เรื่องเท่านั้น ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในด้านการรับรู้คำนาม คำวิเศษณ์ หรือคำประเภทอื่น ๆ ของเด็กอนุบาล และควรจะมีการศึกษาการรับรู้ประโยค ข้อความของเด็กชั้นประถมศึกษาด้วย ส่วนในชั้นมัธยมศึกษาไม่จำเป็นต้องศึกษาเนื่องจากง่ายเกินไปส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความเข้าใจคำ โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 23 เรื่อง

นั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจคำ โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 13 เรื่องและงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 10 เรื่อง มีรายละเอียดดังนี้ คือ

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 13 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็น งานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจคำจำนวน 10 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาความเข้าใจคำนาม และคำศัพท์ต่าง ๆ ในระดับชั้นอนุบาลและประถมศึกษาปีที่ 1, 2, 4 และ 5 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และขาดการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งสมเหตุสมผล เนื่องจากการศึกษาเรื่องความเข้าใจคำหรือคำศัพท์ต่าง ๆ นั้น น่าจะเกินไปสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา งานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย จำนวน 2 เรื่อง พบว่า ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2, 4, 5 และ 6 และขาดการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งควรจะมีการศึกษาบ้าง เนื่องจากความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย ไม่น่าจะยากต่อการศึกษาในระดับประถมศึกษาและเป็นการศึกษาไวยากรณ์ในภาษาแม่ ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจประโยคมีจำนวน 1 เรื่อง โดยศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ซึ่งควรจะมีการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความเข้าใจคำ, โครงสร้างไวยากรณ์ และประโยค จำนวน 10 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็น งานวิจัยเกี่ยวกับ ความเข้าใจคำจำนวน 7 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 5 และในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2, 4 และ 6 และขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6 ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ มีจำนวน 2 เรื่อง ที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ดังนั้น จึงขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 5 และ 6 ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเข้าใจประโยคมีจำนวน 1 เรื่อง พบว่า ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 6 ซึ่งระดับชั้นมัธยมศึกษาพอที่จะมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษพอสมควรแล้ว จึงน่าจะมีการวิจัย

ที่ทำการศึกษาก็เกี่ยวกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และประโยคอังกฤษเพิ่ม ในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่ขาดการศึกษาทางด้านนี้

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้ทางสาธตา จำนวน 7 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาเรื่องการรับรู้ทางสาธตาในระดับอนุบาล ประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการรับรู้ทางสาธตาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 4, 5 และ 6 สันนิษฐานว่า อาจจะเนื่องมาจากการรับรู้ทางสาธตานั้นเป็นทักษะที่มีการพัฒนามาตั้งแต่แรกเกิด ดังนั้น การศึกษาเรื่องการรับรู้ทางสาธตาส่วนใหญ่จึงมักจะศึกษา ในระดับอนุบาลและประถมศึกษา มากกว่าชั้นมัธยมศึกษา

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

จากงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา จำนวน 59 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 40 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 19 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 40 เรื่องนั้น พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 33 เรื่อง โดยศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้เด็กเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนวิธีใด พบว่า มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 9 เรื่อง ได้แก่ การศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 เรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 เรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 เรื่อง และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 เรื่อง ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาในชั้นประถมปีที่ 2 และ 3 และมีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาในทุกๆระดับชั้น จำนวน 24 เรื่อง ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย มีจำนวน 7 เรื่อง พบว่า มีการศึกษาปัจจัยทางด้านสมอง การฟัง การเขียน และความเข้าใจในการอ่านที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 จำนวน 5 เรื่อง ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าว และปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย และมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย โดยศึกษาในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 2 เรื่องพบว่ามีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 6 ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 - 5

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 19 เรื่อง พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 13 เรื่อง โดยมีการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาครบทุกระดับชั้น และไม่มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาเลย สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาและงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 6 เรื่อง พบว่า ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 โดยไม่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาเลย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 4 และ 5 สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากการขาดการวางแผนในการวิจัย เพราะงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนนั้น ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาทุกระดับชั้น

3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา

จากงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา จำนวน 64 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูด จำนวน 35 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 29 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูด จำนวน 35 เรื่อง สามารถแบ่งออกเป็น งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย จำนวน 22 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 13 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย จำนวน 22 เรื่องนั้น พบว่ามีการศึกษาใน 2 ลักษณะ คือลักษณะแรกเป็นการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของเด็กปกติจำนวน 9 เรื่อง และลักษณะที่ 2 เป็นการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษา จำนวน 13 เรื่อง ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของเด็กปกติจำนวน 9 เรื่อง พบว่า เป็นการศึกษาความสามารถในการพูดคำนามของเด็กก่อนนุบาล จำนวน 7 เรื่อง ศึกษาพัฒนาการทางด้านถ้อยคำ ของเด็กประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 เรื่อง และศึกษาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 เรื่อง ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 3, 4, 5

และ 6 และขาดงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 4, 5 และ 6 สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากทักษะการพูดภาษาแม่เป็นความสามารถที่ติดตัวมา กับเด็กทุกคน ดังนั้นจึงไม่มีผู้สนใจในการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาไทยของเด็กปกติ มากนัก และยังพบว่าม้งงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยของเด็กที่มีความ บกพร่องทางภาษา จำนวนมากกว่าเด็กปกติคือ 13 เรื่อง โดยศึกษาในระดับชั้นอนุบาล และ ประถมศึกษาปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ซึ่งศึกษาเรื่องความสามารถในการเปล่งเสียงทั้งหมด สาเหตุ อาจจะเนื่องมาจากเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาจะมีความสามารถทางการพูดน้อยกว่าเด็กปกติ ดังนั้น จึงมีงานวิจัยที่สนใจศึกษาความสามารถทางการพูด (เปล่งเสียง) ของเด็กที่มีความ บกพร่องทางภาษามากกว่าเด็กปกติ และพบว่า ไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถทางการ พูดภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาในชั้นมัธยมศึกษาเลย สาเหตุอาจจะเนื่องมา จากในชั้นมัศึกษานั้น เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา น่าจะมีพัฒนาการทางการพูด มากกว่าการเปล่งเสียง ซึ่งมักจะศึกษาในระดับประถมศึกษาดังกล่าวกว่าข้างต้น ดังนั้นจึงอาจจะ เป็นเรื่องยากทั้งสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาเองในการที่จะพูดและยากสำหรับผู้ทำการ วิจัยด้วย และเป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่มีงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ ภาษาพูดภาษาไทยทั้งในเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเลย สาเหตุอาจจะ เนื่องมาจากผู้สนใจในงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทยนั้น สนใจที่จะ ศึกษาถึงความสามารถทางการพูดของกลุ่มทดลองมากกว่าศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถ ในการพูดของกลุ่มทดลอง

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ มีจำนวน 13 เรื่องนั้น พบว่า เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนทั้งหมด โดยศึกษาในระดับชั้นมัธยม ศึกษาทุกระดับชั้น ยกเว้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สาเหตุอาจเนื่องมาจากการขาดการวางแผนงาน วิจัยที่ดี จึงทำให้งานวิจัยขาดหายไปหนึ่งระดับชั้น แต่ไม่มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาเลย สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากการพูดภาษาอังกฤษอาจจะเป็นทักษะที่ยากเกินไปสำหรับชั้นประถมศึกษา และเป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่มีงานวิจัยที่ศึกษากับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเลยเช่นกัน สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากดังที่ได้อภิปรายไว้แล้วว่าเป็นเรื่องยากสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทาง ภาษาในการที่จะพูดภาษาไทย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ยากยิ่งขึ้นในการที่จะพูดภาษาอังกฤษและเป็น

ที่น่าสังเกตว่า มีการขาดงานวิจัยที่ศึกษาในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกัน กับการขาดงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 29 เรื่อง นั้น สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 18 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย จำนวน 18 เรื่องนั้นพบว่า เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนโดยศึกษาว่าวิธีการสอนวิธีใดที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยดีกว่าการสอนวิธีใด จำนวน 8 เรื่อง โดยมีงานวิจัยที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 ซึ่งศึกษาเรื่องความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย และมีงานวิจัยที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 ซึ่งศึกษาเรื่องความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทย ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอนที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 5 และ 6 สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากการขาดการขาดการวางแผนงานวิจัยที่ดี ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น มีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยได้แล้ว ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 น่าจะมีความสามารถในการเขียนเรียงความได้แล้ว และยังขาดงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบวิธีการสอนที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6 ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาเขียน จำนวน 3 เรื่องนั้น ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3 - 6 และขาดงานวิจัยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3 - 6 เช่นกัน

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ มีจำนวน 11 เรื่อง โดยศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาทั้งหมดเกือบทุกระดับชั้น ยกเว้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบ่งเป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาด้านการเปรียบเทียบวิธีการสอน จำนวน 9 เรื่อง ซึ่งศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 4 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาด้านการเปรียบเทียบวิธีการสอนในชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 5 - 6 และงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 5 ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 4 และ 6 และเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษนั้นไม่มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาเลย สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะขั้นสูง ดังนั้นจึงมีการศึกษาในเด็กโตมากกว่าเด็กเล็ก

4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา

งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา จำนวน 32 เรื่อง สามารถแบ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางด้านภาษาได้ 4 สาเหตุคือ ความบกพร่องทางการได้ยิน มีงานวิจัยจำนวน 23 เรื่อง ความบกพร่องทางการพูด มีงานวิจัยจำนวน 6 เรื่อง ความบกพร่องทางด้านสายตา มีงานวิจัยจำนวน 1 เรื่อง และความบกพร่องทางด้านสติปัญญา มีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 23 เรื่องนั้น เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรับรู้ทางสายตา การฟัง พูด เขียน ความจำและความคิด ซึ่งศึกษาในเด็กอนุบาลและศึกษาในทุกระดับชั้นของชั้นประถมศึกษา คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 20 เรื่องและศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 3 เรื่อง โดยศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 - 6 สาเหตุอาจจะเนื่องมาจาก เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ต้องความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาแม่อยู่แล้ว ดังนั้นจึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่ออาจจะทราบว่าถ้าเด็กมีความสามารถในการพูดแล้ว ความสามารถเกี่ยวกับภาษาในด้านอื่น ๆ จะเป็นอย่างไรบ้าง ดังนั้นจึงมีการศึกษากับเด็กเล็กหรือเด็กอนุบาลและเด็กประถมศึกษามากกว่าศึกษาในเด็กโตหรือชั้นมัธยมศึกษา ทั้งนี้ เพื่อต้องการทราบพัฒนาการทางภาษา ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา ฯลฯ ตั้งแต่ต้นเพื่อที่จะได้หาทางบำบัด ฟื้นฟูและช่วยเหลือตั้งแต่ระยะเริ่มต้น

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูด จำนวน 6 เรื่องนั้น มีการศึกษาในด้านความเข้าใจคำและพูดคำ จำนวน 5 เรื่อง และศึกษาด้านการฟัง จำนวน 1 เรื่อง ในด้านงานวิจัยที่ศึกษาด้านความเข้าใจคำและพูดคำนั้น จะศึกษาในเด็กอนุบาลและประถมศึกษา แต่ไม่ได้ศึกษาครบทุกระดับชั้น สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากการขาดการวางแผนงานวิจัย ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาด้านการฟัง จำนวน 1 เรื่องนั้น ศึกษาในเด็กอนุบาล ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูดในการฟังในชั้นประถมศึกษา ซึ่งควรจะมีการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากคนที่มีความบกพร่องทางการพูดนั้น สาเหตุหนึ่งอาจจะเนื่องมาจากมีความบกพร่องทางการฟัง ดังนั้น การฟังจึงมีความสัมพันธ์กับการพูดจึงควรที่จะมีการศึกษาในเรื่องนี้ในระดับประถมศึกษาด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางสาธตามีจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งศึกษานักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เกี่ยวกับเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และความคงทนในการจำ สาเหตุที่ม้งงานวิจัยทางด้านนี้น้อยมาก อาจจะเนื่องมาจาก คนที่มีความบกพร่องทางสาธตานั้น มีความสามารถในการฟัง และพูดเหมือนคนปกติ ยกเว้นการอ่านซึ่งการฟังและพูด เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ดังนั้น เมื่อคนที่มีความบกพร่องทางสาธตาไม่มีปัญหาในการฟังและพูดแล้ว จึงไม่ค่อยมีผู้สนใจศึกษา และหันไปศึกษาในกรณีของคนที่มีปัญหาหรือความบกพร่องทางการฟังหรือการได้ยินและความบกพร่องทางการพูดมากกว่า

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางสติปัญญามี จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งศึกษาความสามารถในการฟังของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรื้อรังได้ และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยในการศึกษาความสามารถในด้านอื่น ๆ เช่น การพูด การเขียน และการอ่าน ซึ่งไม่คิดว่ายากเกินไปสำหรับเด็กปัญญาอ่อน โดยควรจะศึกษาการพูด เขียน และอ่านในระดับง่าย ๆ ให้เหมาะสมกับสติปัญญาของเด็ก

5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ จำนวน 48 เรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับ

ความจำ จำนวน 20 เรื่อง ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง นั้น มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา จำนวน 23 เรื่อง โดยศึกษาครบทุกระดับชั้นคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 และมีการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 5 เรื่อง โดยศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 4 และ 5 ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยกับความจำในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำ มีจำนวน 20 เรื่อง พบว่า เป็นการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาทั้งหมด โดยศึกษาครบทุกระดับชั้น คือศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ดังนั้น จึงขาดงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความจำในระดับชั้นประถมศึกษา สาเหตุน่าจะเนื่องมาจากการจำภาษาแม่เป็นเรื่องที่ง่ายกว่าการจำภาษาต่างประเทศ ซึ่งในที่นี้หมายถึงภาษาอังกฤษ ดังนั้น การจำภาษาไทยจึงมักจะศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา มากกว่าเด็กโตหรือมัธยมศึกษา และการจำภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องที่ยากกว่าการจำภาษาแม่ จึงมักจะทำการศึกษากับเด็กโตหรือมัศึกษามากกว่า

6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด จำนวน 17 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยกับความคิดจำนวน 14 เรื่อง และศึกษาภาษาอังกฤษกับความคิดจำนวน 3 เรื่อง โดยที่งานวิจัยที่ศึกษาภาษาอังกฤษกับความคิดจำนวน 3 เรื่องนั้น เป็นการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด สาเหตุน่าจะเนื่องมาจากการศึกษาเรื่องภาษาอังกฤษกับความคิดนั้นเป็นเรื่องที่ยากกว่าภาษาไทยกับความคิด ดังนั้นงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกับความคิดจึงมีจำนวนน้อยและศึกษาเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาเท่านั้น ในด้านงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยกับความคิด จำนวน 14 เรื่องนั้น พบว่า มีการศึกษาดังแต่ระดับปฐมวัย ประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 4 ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยกับความคิดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 - 6 ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาภาษาอังกฤษกับความคิด จำนวน 3 เรื่องพบว่ามีการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ดังนั้นจึงขาดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2, 3, 5 และ 6 สาเหตุน่าจะเนื่องมาจากการขาดการวางแผนงานวิจัยที่ดี

7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมอง

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมอง จำนวน 2 เรื่อง พบว่า เป็นการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้ง 2 เรื่อง โดยศึกษาภาษาไทยกับสมองในนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนั้นจึงขาดงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมองในระดับชั้นการศึกษาอื่น ๆ ซึ่งน่าที่จะมีการศึกษาเรื่องภาษากับสมองในระดับชั้นอนุบาล ประถมศึกษาปีที่ 1 - 5 และชั้นมัธยมศึกษาบ้าง โดยควรจะศึกษาทั้งในนักเรียนปกติ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา ประเภทต่าง ๆ ด้วย เพื่อจะได้ข้อพิสูจน์ว่า แม้แต่ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านภาษาประเภทต่าง ๆ สมองก็ยังเป็นปัจจัยที่สำคัญมากในการที่จะเรียนรู้ภาษา

8. งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา

งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา มีจำนวน 1 เรื่อง ซึ่งศึกษาในเด็กทวิภาษาไทย-อเมริกัน อายุ 3 - 5 ปี ซึ่งไม่สามารถอภิปรายถึงคุณสมบัติของภาพรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษาได้ เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จำกัดขอบเขตไว้ว่า ในหัวข้อที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยจะศึกษากับภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังนั้นงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษาจึงขาดหายไปในด้านของภาษาอื่น ๆ

สรุปได้ว่า ภาพรวมของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยายังขาดคุณสมบัติในบางภาพ สาเหตุใหญ่อาจจะเนื่องมาจาก การขาดทิศทางการทำงานวิจัย หรือขาดการวางแผนการในการทำวิจัยที่ดีพอ กล่าวคือ ผู้วิจัยมิได้พิจารณาว่า เรื่องใดที่น่าสนใจ ส่วนงานวิจัยต่อ เรื่องใดที่มีผู้ทำการวิจัยไว้มากแล้ว ควรจะหันไปศึกษาเรื่องที่มีผู้วิจัยไว้น้อย ดังนั้นจึงทำให้งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาขาดคุณสมบัติของภาพบางภาพ โดยมีการขาดหาใน ด้านระดับชั้นของการศึกษาเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ มีการทำวิจัยไม่ครบทุกระดับชั้นการศึกษา เช่น มีงานวิจัยศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 แต่ขาดงานวิจัยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4, 6 เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

จากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง สามารถแบ่งออกได้

8 หัวข้อ ตามเกณฑ์ ซึ่งมีสาขาดังต่อไปนี้ ได้แก่

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา
3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา
4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา
5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ
6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการคิด
7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาการมอง
8. งานวิจัยเกี่ยวกับทิวทัศน์

งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 8 หัวข้อนี้ มีความสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 6 หัวข้อนั้น มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ได้แก่ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการรับรู้ ความเข้าใจในด้านต่าง ๆ การอ่าน และการฟัง งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการพูดและการเขียน งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำและงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาการคิด กล่าวคือ งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 6 หัวข้อ ที่กล่าวมานี้ มีการศึกษาว่า ความจำ การคิด การเรียนรู้ภาษา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการอ่าน และการอ่าน ฟัง พูด เขียน ความจำ และการคิด มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้ภาษา ส่วนความเข้าใจ การฟัง มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการพูด และการอ่านความจำ มีความสัมพันธ์กันทั้งในทางบวก การเขียน ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษามีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การเรียนรู้ภาษา การฟัง พูด อ่าน เขียน ความจำ และการคิดในเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา ดังนั้นจะเห็นได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง

6 หัวข้อนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ยังพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมองมีความสัมพันธ์กับงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาและงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา กล่าวคือ มีการศึกษาว่า สมอง มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้ภาษาทั้งในเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา และงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษามีความสัมพันธ์กับงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูด โดยศึกษาว่าเด็กทวิภาษามีการออกเสียงภาษาทั้งสองภาษาอย่างไร

สรุปได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 8 หัวข้อ มีความสัมพันธ์กัน

ข้อสังเกตเกี่ยวกับงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ทำในบริบทของสังคมไทย

จากงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง ไม่พบว่าม้งงานวิจัยเรื่องใดที่ขัดแย้งกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ใช้กันเป็นสากล ตัวอย่างเช่น ม้งงานวิจัยที่พบว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางการพูดเพิ่มขึ้นตามอายุ เด็กจะพูดคำนามได้ก่อนคำประเภทอื่น ๆ และคำนามที่เด็กพูดได้ก่อนนั้นมักจะเป็นคำที่หมายถึงสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว หรือสิ่งที่คุ้นเคย เช่น สัตว์เลี้ยง สิ่งของ เป็นต้น ซึ่งผลการวิจัยเหล่านี้มักจะสอดคล้องกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ใช้กันเป็นสากล แต่มีข้อสังเกตว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ทำในเมืองไทยนั้น มีสิ่งที่ควรกล่าวถึง คือในงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษานั้นไม่พบว่ามีการใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแม่ ซึ่งได้แก่ ทฤษฎีเลียนแบบ ทฤษฎีเสริมแรง เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากทฤษฎีเหล่านี้เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กเล็ก ๆ แต่งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจะศึกษาในเด็กที่โตแล้ว ดังนั้น จึงไม่พบการใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแม่เหล่านี้ ในงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิดนั้น จะศึกษาเกี่ยวกับความคิดในลักษณะต่าง ๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ความคิดรวบยอดด้านจำนวนถ้อยคำ เป็นต้น ซึ่งทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ใช้กันเป็นสากลนั้นจะเน้นศึกษาเรื่องความคิดในลักษณะของความคิดเป็นตัวกำหนดภาษาหรือภาษาเป็นตัวกำหนดความคิด ดังนั้น จึงไม่พบการใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดนี้ในงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิดเช่นกัน

สรุปได้ว่า ทฤษฎีต่าง ๆ ทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยานั้นมีอยู่มากมาย แต่อาจจะไม่พบทฤษฎีเหล่านั้นในงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ทำในเมืองไทยซึ่งไม่ได้หมายความว่างานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ทำในเมืองไทยมีทฤษฎีของตนเอง หรือมีความขัดแย้งกับทฤษฎีที่ใช้กันเป็นสากลแต่อย่างใด แต่เนื่องจากการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษานั้น สามารถศึกษาได้หลายแง่มุม หลายลักษณะ ดังนั้น จึงอาจจะมีความแตกต่างในลักษณะของการศึกษาบ้างแต่ทฤษฎีทางภาษาที่มีอยู่แล้ว ก็สามารถนำมาใช้ในการศึกษาวิจัยได้ทุกเมื่อ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะมีการศึกษาช่องว่างของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่มีการขาดหายไปจากภาพรวมของงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งอาจจะมีการขาดหายไปในเรื่องของระดับชั้น หรือหัวข้อของงานวิจัย เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมองและงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา โดยในด้านงานวิจัยที่เกี่ยวกับทวิภาษานั้นควรจะมีการศึกษาเพิ่มเติมเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการศึกษาดังนี้ผู้วิจัยได้จำกัดขอบเขต ของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศไว้ว่า จะศึกษาแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังนั้น งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษาจึงขาดหายไปจนไม่สามารถอภิปรายผลได้

2. ก่อนที่จะทำการศึกษาเรื่องใดควรจะต้องมีการวางแผนในการหาข้อมูลที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้ได้รับความสะดวกสบายมากที่สุด และสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด

3. ควรจะมีการนำผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ ไปสร้างเป็นฐานข้อมูลทางด้านภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

มกราคม ๒๕๖๓

บรรณานุกรม

จงกลนี วงศ์พาสุโขติ. "ภาษาแม่และภาษาที่สอง: การเลือกใช้นิยมนัย," วิชา. 1 (4)

6-19 ; ตุลาคม 2522.

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และพร้อมพรรณ อุดมสิน. "งานวิจัยการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์
และคณิตศาสตร์," เอกสารการสอนชุดวรรณกรรมมัธยมศึกษา. เล่มที่ 1 หน่วย
ที่ 6. 329 - 253 : 2525.

จำเนียร ช่างโชติ และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาการรับรู้และเรียนรู้. มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2519.

ชัยพร วิชชาวุธ. ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ชวนพิมพ์, 2520.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาเด็กปกติ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2522.

ทิพย์ นาถสุภา, พลอากาศตรี. จิตวิทยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2511.

นงลักษณ์ วิรัชชัย. "การสังเคราะห์งานวิจัย," วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ : 8 :
26 - 39 ; กันยายน - ธันวาคม 2529.

นันทนา รณเกียรติ. "สัทศาสตร์และสัทวิทยา," เอกสารประกอบการสอนวิชาสัทศาสตร์.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ม.ป.ป.

นิภา ทองไทย. หลักสูตรการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยเรียนสำหรับพ่อแม่ในชุมชนเกษตรกรรม
ชนบท. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2525. อัดสำเนา.

ประสูร อาษานาม. คณิตศาสตร์ศึกษาสำหรับชั้นประถม. กรุงเทพฯ : ศูนย์คณิตศาสตร์ศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2520.

ประสงค์ ราชณสุข. "ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา," สารานุกรมศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ :
ฉ 4 : 48 ; ตุลาคม-ธันวาคม 2529.

เปรมจิต ชนะวงศ์. ภาษาศาสตร์สำหรับครู. กรุงเทพฯ : โครงการตำราและเอกสารวิชาการ
วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช เอกสารวิชาการอันดับที่ 18, 2528.

พรทิพา ทองสว่าง. "การเรียนรู้ภาษาแม่," เอกสารประกอบการสอนวิชาพัฒนาการทางภาษาของเด็ก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ม.ป.ป.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เทพมงคลการพิมพ์, 2528.

ไพยมรัตน์ นพรัตน์. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยากับการเรียนการสอนภาษา. กรุงเทพฯ : ราชงาน (ส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชาจิต 501) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

ไมตรี สมบูรณ์. การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคณิตศาสตร์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518-2529. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.

รจนา ทรรทรานนท์. ความผิดปกติทางการพูด. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, 2529.

วิไลวรรณ ชนิษฐนันท์. ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : พิมพ์ครั้งที่ 4. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

เสาวณีย์ คุณาวัฒนาวุฒิ. การเปรียบเทียบองค์ประกอบของสมรรถภาพสมองด้านความจำทางภาษาตามทฤษฎีกลีฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

สุวิธนา สุวรรณเชตนิคม. "การวิเคราะห์เมตต้าของงานวิจัย," วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ : 1 : 23 - 66 ; พฤษภาคม - สิงหาคม 2529.

อุดม วิโรตม์ลิขิตถ์. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : พิมพ์ครั้งที่ 6 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

อุทุมพร จามรمان. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

_____. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พันธ์พิบลิชซิง, 2531.

เฮเลน กิตติพรพิมล. ผลของการเรียนในโรงเรียนที่มีต่อการรับรู้ความลึกของภาพ 2 มิติของเด็กอายุ 5-6 ปี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

- Adams, Jack.A. Human Memory. New York : McGraw - Hill Book Company, 1967.
- Bever, T.G. "The cognitive Basis for Linguistic Structures,"
In J.R. Hayes (ed.). Cognition and The Development of Language. New York : John Wiley & Sons 279 - 352 ; 1970.
- Carroll, J.B. Language and Thought. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1964.
- Chomsky, N. "Review of Verbal Behavior by B.F Skinner," Language.
35 : 266 - 58 ; 1959.
- Clark, H.H. and E.V. Clark. Psychology and Language : An Introduction to Psycholinguistics. Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1977.
- Collins, A.M. and M.R. Quillian. "Retrieval Time from Semantic Memory," Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior.
8 : 244 - 247 ; 1969.
- Crystal, David. The Cambridge Encyclopedia of Language. Cambridge University Press, 1978.
- Dale, Edgar. Audio-Visual/Method in Teaching. Revised ed., rd. Printed, New York : The Dryed Press, 1957.
- Dinneen, F.P. An Introduction to General Linguistics. New York : Holt, Rinehart & Winston, 1967.
- Drever, James. A Dictionary of Psychology. London Penguin Books, 1972.

- Fodor, J.A. and M.F. Garrett. "Some Syntactic Determinants of sentential Complexity," Perception and Psychophysics. 2 : 289 - 296 ; 1967.
- Foss, D.J. and D.T. Hakes. Psycholinguistics: An Introduction to the Psychology of Language. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1978.
- Fromkin, V. and R. Rodman. An Introduction to Language. New York : Academic Press, 1968.
- Gough, P.B. "The Structure of Language," In D.D. Duane and M.B. Rawson (eds.), Reading, Perception and Language. Baltimore Maryland:York Press, 15 - 37 ; 1975.
- Kintsh, Walter and Graing Yarbrough. "Role of Rhetorical Structure in Text Comprehension," Journal of Education Psychology. 74(6) : 828 - 834; May, 1982.
- Leopold, W.F. Speech Development of a Bilingual Child: A Linguist's Record. Vol. 1-4. Northwestern University Press, 1939 - 1949.
- Lewis, M.M. Infant Speech:A Study of the Beginings of Language. (2nd ed.) London:Routledge & Kegan Paul, 1951.
- Lieberman, P. The Speech of Primates. The Hague:Mouton, 1972.
- MacLay, H. and C.E. Osgood. "Hesitation phenomena in Spontaneous English Speech," Word. 15 : 19 - 44 ; 1959.
- Nelson, K. "Structure and Strategy in learning to Talk," Monographs of the Society for Research in Child Development. 38, Nos. 1 - 2. (Serial No. 149), 1973.

- Newell, Allan and Herbert. A. Simon. Human Problem Solving. Englewood Cliffs, Prentice - Hall, 1972.
- Osgood, C.E. "The Diseussion of Dr. Paivio's Paper," In F.J. McGuigan & R.A. Schoonover (ed.). The Psychophysiology of Thinking. New York : Academic Press, 1973.
- Osgood, C.E. and F.J. McGuigan. "Psychophysiological Correlates of Meaning:Essences or Tracers," In F.J. McGuigan & R.A. Schoonover (ed). The Psychophysiology of Thinking. New York : Academic Press, 1973.
- Paivio, Allan and Begg, Ian. Psychology of Language. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1981.
- Penfield, W. and L. Roberts. Speech and Brain Machanisms. Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1959.
- Restle, Frank. Learning:Animal Behavior and Human Cognition. New York : McGraw - Hill Book Company, 1975.
- Rheingold, H.L. and others. "Social Conditioning of Vocalizations," Journal of Comparative and Physiological Psychology. 52 : 68 - 73 ; 1959.
- Riper, Charles Van. Speech Correction. New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1972.
- Shepard, R.N. and S.Chipman. "Second-order Isomorphism of International Representations:Shapes and States," Cognitive Psychology. 1 : 1 - 17 ; 1971.

- Sinclair-De Zwart, H. "Language Acquisition and Cognitive Development," In T.E. Moore (ed.). Cognitive Development and the Acquisition of Language. New York : Academic Press, 1973.
- Skinner, B.F. Verbal Behavior. New York : Appliton Century Crafts, 1957.
- Stevens, K.N. and A.S. House. "Speech Perception," In J.V. Tobias (ed.). Foundations of Modern Auditory Theory. Vol 2. New York : Academic Press, 1972.
- Struhsaker, T. "Auditory Communication among Vervet Monkeys," In S.A. Altmann (ed.). Social Communication. Chicago University Press, 1969.
- Taylor, Insup with Taylor, M. Martin. Psycholinguistics: Learning and Using Language. prentice-Hall, Inc., 1990.
- Tricia, Evans. Teaching English. London : Groom Helm, Itc., 1982.
- Tulving, E. "Episodic and Semantic Memory," In E. Tulving and W. Donaldson (eds.). Organization of Memory. New York : Academic Press, 1972.
- Valian, V. and P. Wales. "What's what: Talkers Help Listenners Hear and Understand by Clarifying Sentenial Relations," Cognition. 4 : 155 - 176 ; 1976.
- Wanner, E. On Remembering, Forgetting and Understanding sentences. The Hague : Mouton, 1974.

- Whorf, Benjamin L. "Language, Thought and Reality," In John B. Clarrol (ed.). Select Writing of Benjamin L. Whorf. New York : John Willey & Sons, Inc., 1956.
- Winokur, S. A Primer of Verbal Behavior:An Operant View. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, Inc., 1976.
- Wolff, P.H. "The Natural History of Crying and Other Vocalizations in Early Infancy," In B.M. Foss (ed.). Determinants of Infant Behavior. London:Methuem, 4 : 81 - 109 ; 1966.
- Yngve, V. "A Model and Hypothesis for Language Structure," Proceedings of the American Philosophical Society. 104 : 444 - 466 ; 1960.

การพัฒนารูปแบบ

ภาคผนวก ก

แบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย

แบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย

ชื่อผู้วิจัย สุกานดา ปิ่นนาค

ชื่อเรื่อง การศึกษาความเข้าใจและเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ปีที่พิมพ์ 2531

ประเภทของงาน วิทยานิพนธ์

แหล่งที่พบข้อมูล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สถาบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สาขา การมัธยมศึกษา

สาขาที่เกี่ยวข้อง -

จุดมุ่งหมายของงานวิจัย เพื่อศึกษาความเข้าใจและเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์

ช่วยสอนวิธีดำเนินการวิจัย ประชากร กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาค 2

ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

จำนวน 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ เกณฑ์ 1. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

2. แบบทดสอบวัดเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษ

สถิติที่ใช้ t-test ชนิด different score

ทฤษฎีที่ใช้วิเคราะห์

ผลการวิจัย ความเข้าใจและเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียน

คอมพิวเตอร์ช่วยสอน และวิธีการสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน

ความน่าเชื่อถือของงานวิจัย สูง กลาง ต่ำ

คำหลัก ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

เจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เปรียบเทียบวิธีการสอนระหว่างการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับ

การสอนตามคู่มือครู

ภาคผนวก ข

ข้อมูลที่ใช้ในการทำวิจัย

1. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ จำนวน 143 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 ภาษากับการรับรู้และความเข้าใจคำ โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 25 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.1 ภาษากับการรับรู้คำและประโยค จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่

1. แนน้อง คัมภีร์. การรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

2. โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา. การรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาลในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

1.1.2 ภาษากับความเข้าใจความหมาย คำ โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 23 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจคำ โครงสร้างไวยากรณ์และประโยค จำนวน 13 เรื่อง ได้แก่

1. จริสา หงษ์ขีวิน. การเปรียบเทียบความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประจำบาลและเทศบาล จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

2. จันทิมา ลิ้มปิเจริญ. ความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

3. จินตนา พงษ์จันทร์แดง. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

4. จวีรารณ จินดาพล. เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำนาม ความคงทนในการจำ โดยการใช้รูปภาพ การอ่านิทานและปริศนาคำทาย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

5. ดารณี อุกฤษรัตนกิจ. ความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

6. ชีรชัย อันอารี. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

7. บุญมาศ ภูมิอมร. ความเข้าใจและการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

8. มยุรี กุลแพทย. ความสามารถเข้าใจภาษาไทยและพัฒนาการทางความคิดด้านการใช้เหตุผลในเด็กประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

9. รัชนี สุวัตรจริยากุล. ความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

10. ราตรี ปิตาวรานนท์. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

11. วิบูลย์ ศรีโสภณ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีให้เทคนิคการจำและไม่ให้เทคนิคการจำ โรงเรียนวัดสะแกราบ จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

12. วีระ พันธุ์อำไพ. ผลของวิธีเสนอให้เรียนและระดับความหมายของคำที่มีต่อการเรียนรู้ค่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2530.

13. สุทธาทิพ มีชูนิก. การเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจค่านามของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้ปริศนาคำทายและเพลง วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

1.1.2.2 ภาษาอังกฤษกับการเข้าใจโครงสร้างและประโยค จำนวน 10 เรื่อง ได้แก่

1. นันทพร คชศิริวงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

2. ปราณี ระเบียบดี. ผลของการสอนศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาต่อความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

3. ปรีชา โภภณวิชัย. การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล ในอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

4. เมกาทิพย์ ศุขวัฒน์. ผลของบุคลิกภาพกับเพศต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องคำนำหน้านามจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

5. พรรณภา พูลบัว. การเปรียบเทียบการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเมืองและชนเมือง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

6. เพชรา สังขาร. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ
สำนวนภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

7. ไพรัชต์ ประเสริฐสังข์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ
โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตร
ศาสตร์, 2526.

8. รุ่งเรือง ชงศิลา. ผลของการจัดการเรียนเพื่อรอบรู้ต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2527.

9. จาวัฒน์ สมประสงค์. ความเข้าใจคำเชื่อมในการอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

10. สันทนา เกิดอรุณ. การเปรียบเทียบผลการทดลองสอนคำ
ศัพท์ภาษาอังกฤษ แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับ
บทเรียนโปรแกรม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

1.2 ภาษากับการรับรู้ทางสายตาและความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 73 เรื่อง ซึ่ง
อาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.2.1 ภาษากับการรับรู้ทางสายตา จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่

1. จำเป็น จิตจำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน
หูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกหัดการรับรู้ความแตกต่างทางสายตา 3 แบบ.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

2. บังอร ต้นปาน. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถใน

การอ่านริมฝีปากกับการรับรู้ทางสายตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

3. ลิซ่า กันธมาลา. การศึกษาอิทธิพลของการเรียนในชั้นอนุบาลที่มีต่อการรับรู้ทางสายตา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

4. ศิริพร พันธุ์ดี. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรับรู้ทางสายตากับสัมฤทธิ์ผลในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

5. สุจิตรา ดิถะพัฒน์. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

6. สุรินทร์ภรณ์ อนันต์มณฑุ. ผลของการใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสังเกตและการรับรู้ด้วยสายตา ของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

7. อุษากุล แกม. การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกด้วยสายตา ของนักเรียนอนุบาลที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

1.2.2 ภาษากับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 66 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.2.2.1 ภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง ได้แก่

1. ขวัญตา จริยสถิตกุล. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. จารุณี โชคสมัย. การเปรียบเทียบการใช้แบบฝึกอ่าน 2

แบบ ที่ส่งผลต่อสมรรถภาพการอ่านเร็ว และทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดลพบุรี. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

3. จันทรา จันทรกระจ่าง. การเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการอ่านและความสนใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับแบบฝึกอ่านความเรียง. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

4. จำเป็น จิตจำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทบทวนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้แบบฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตา 3 แบบ. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

5. จินตนา ท่าสระ. การศึกษาเปรียบเทียบการอ่านและนิสัยรักในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนที่ได้รับและไม่ได้รับหนังสือหมุนเวียน. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

6. จินตนา พงษ์จันทร์แดง. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

7. จันทนา เขียวชะอ่ม. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน อัตราความเร็วในการอ่าน และพฤติกรรมการย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ และวิธีการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

8. ชันต์ เพชรศรีจันทร์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยใช้สื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพเหมือนกับสื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพการ์ตูน. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

9. ธนรัชต์ ศิริสวัสดิ์. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการ

อ่าน ความเข้าใจและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

10. นฤนาถ ดวงมณี. ผลการสอนอ่านภาษาไทยด้วยวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม และวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

11. นันทรัตน์ ชื่นชนม์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ ภาษากับวิธีปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

12. นิรันดร์ สุปรีดี. การศึกษาอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

13. พรพรรณ อุ่นเรือน. การเปรียบเทียบประเภทตัวชี้้นำในสิ่งพิมพ์กับระดับความถนัดทางภาษา ที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

14. ภาสนีย์ รักษาพรหมณ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

15. ชงชุกย์ อ้นยงค์. ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

16. ฮาใจ คำภา. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำ สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็ว เมื่ออ่านเพื่อจับใจความสำคัญและเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจ อย่างถ่องแท้. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

17. รัชนิดา รัชนิลลดาจิต. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้เทคนิค PANORAMA กับการสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

18. ราตรี นกุลกิจ. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

19. วราภรณ์ คล้ายกมล. การศึกษาลผลของโปรแกรมการเน้นอัตราเร็วในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองจางวิทยา จังหวัดอุทัยธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

20. วลัยภรณ์ อาทิตย์เที่ยง. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

21. ศศิธร ชันติธรากร. พัฒนาการของความสามารถในการฟังและความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.

22. ศิริพร พันธุ์ดี. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรับรู้ทางสายตา กับสัมฤทธิ์ผลในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

23. ศิริอร รัตนอุดม. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การดูเรื่องประกอบการสอน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

24. สดุดีพันธ์ หวังสุริยะ. การเปรียบเทียบความเข้าใจใน

การอ่านภาษาไทย ความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยบทเรียนที่มีบทสรุปก่อน บทสรุปหลัง และไม่มีบทสรุป. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

25. สมนึก พวงกลิ่น. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและสมรรถภาพการอ่านเร็ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

26. สัททษา อินสมบูรณ์. อิทธิพลของสภาพครอบครัวที่มีต่อการอ่านของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตน้ำทิพย์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

27. สะอาด บุญสงค์. ผลการเน้นอัตราเร็วในการอ่านเพื่อจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตรามคำแหง กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

28. สารภี รัตนสุวรรณ. ความสัมพันธ์ของอัตราเร็วกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

29. สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนคำ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับแบบปกติ ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

30. สุรินทร์ ยอดคำแปง. ผลของการฝึกผ่อนคลายความเครียดที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

31. อมรสุดา ราชากรกิจ. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์กับความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวง

มหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

32. อรุณศรี แสงแก้ว. การศึกษาความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนซึ่งใช้แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ กับการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

33. อักษร รุ่งมณี. การเปรียบเทียบผลเพิ่มความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการสอนอ่านแบบปกติและการสอนอ่านโดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

1.2.2.2 ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 33 เรื่อง ได้แก่

1. กนกรัตน์ ศรีวิจิตร. การเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร กับการสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

2. กรรณิการ์ ชำดินนตรี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

3. กรรณิการ์ ทองทา. การเปรียบเทียบความเข้าใจและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนวิธีการ อาร์ เอส เอ็ม และวิธีการโคลซ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

4. กัญญา มั่งคั่ง. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการอ่านภาษา

อังกฤษโดยใช้กิจกรรม PANORAMA กับกิจกรรมตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

5. กัณณิกา นิลวงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบ และกิจกรรมตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

6. จิรดา จิตโสภักตร์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

7. นัสดา ขวรงค์. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

8. บงกช สัมพันธ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

9. ประสพสรรค์ กมลละบุตร. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการคิด และตำแหน่งของการนำเสนอเรื่องย่อและศัพท์ในคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

10. ปัญญา สมจิตต์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยการสอนด้วยวิธีการอาร์ เอส เอ็ม และวิธีการตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

11. เพชรา สังขาร. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ
สำนวนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

12. ไพโรจน์ พัทธ์ทวหาญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และ
ความคงทน ในการจำเนื้อเรื่องที่ไม่น่าเคยในวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่
เรียนโดยใช้และไม่ใช้การนำเรื่องประกอบ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
2531.

13. สุวนุช วิษณานนท์. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ความถนัดทางภาษา ทักษะต่อการอ่าน แรงจูงใจในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่านภาษา
อังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหา
วิทยาลัยศิลปากร, 2531.

14. เชื้อมจิต บุรณโกลา. การเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญา กับวิธีสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

15. รัชนิภา ทองสุทธิ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ
ทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

16. ราตรี เชื้อบ่อตา. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การสอนอ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหาและการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

17. รุ่งนภา นุตราชวงศ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่าน และมี

ความสนใจในหัวเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน. วิชานินพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2532.

18. ลาวัณย์ สมประสงค์. ความเข้าใจค่าเชื่อในการอ่าน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี พิษณุโลก. วิชานินพนธ์
ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

19. วาสนา คำพา. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ต่อการ
อ่านภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.
วิชานินพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2530.

20. ศรีสกุล ด่านยุทธศิลป์. การเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพการอ่านเร็ว เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนอ่าน 3 วิธี โคลซ SQ3R และตามคู่มือครู. ปริญานินพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

21. สุกพร สุขขึ้น. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการ
เรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร. วิชานินพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย, 2528.

22. สงวนศรี เพรฐานันท์. การเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่าน ความสามารถทางการเขียน และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี TSL และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญานินพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

23. สุกานดา บัณฑิต. การศึกษาความเข้าใจและเจตคติใน
การอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนที่ใช้บทเรียน
คอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปริญานินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531.

24. สุปราณี ศรีคำใส. การเปรียบเทียบความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ และความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาณการเรียงกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

25. สุภาพ บุตรสิทธิ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ใน
การอ่านภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่
เรียนการอ่านโดยใช้วิธี TSL, SQ3R และสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

26. สุวัฒน์ จันทร์ลอส. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความ
เข้าใจในการอ่าน สมรรถภาพการอ่านเร็ว และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

27. เสาวนีย์ ศศิวิมล. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษา
อังกฤษ และทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในเขตการศึกษา 7.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

28. อมรา รัชฆมณี. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถใน
การอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติ และความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับการสอนโดยใช้คู่มือ
ครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

29. อัจฉรีย์รัตน์ โลหพรหม. ผลของการใช้ชุดช่วยจัดความ
คิดรวบยอดที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2530.

30. อารีย์ แววชาญ. การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษา
อังกฤษโดยสอดแทรกวัฒนธรรม โดยให้เด็กเดาความหมายของสำนวนจากบริบท และโดยสอน
ตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

31. อิศรา สาระงาม. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน
วิชาภาษาอังกฤษและเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้สื่อการ
เรียนชุดของกรมวิชาการและชุดของกรมสามัญศึกษา. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

32. อุมพร คาคการณ์ไกล. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้การประเมินผลพฤติกรรมเพื่อความแม่นยำในการเรียนและการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

33. อุษาน้อยทิพย์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่ และกิจกรรมตามปกติ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

1.3 ภาษากับการรับรู้ทางโสต จำนวน 45 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.3.1 ภาษาไทยกับการรับรู้ทางโสต จำนวน 21 เรื่อง ได้แก่

1. ชวิศา จริยสถิตกุล. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษา และความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. จินตนา พลอยภัทรภิญโญ. การศึกษาสัมฤทธิ์ผลการใช้ภาษาไทยด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

3. เจียมใจ จีระอัมพร. ความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 7 ปี 11 เดือน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

4. ชัชวาลย์ ช่อไสว. การศึกษาผลของการเรียนรู้ด้านความเข้าใจในเนื้อเรื่อง และความคงทนในการเรียนรู้จากเทปบันทึกเสียงละครวิทยุกับบทบันทึกเสียงละครวิทยุประกอบภาพ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

5. ไตรเทพ โห้โก้. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาไทย และความสนใจวิธีสอนฟัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการฟังจาก

แถบบันทึกเสียง และจากการอ่านของครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

6. นที นิสม. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

7. พจณี วิริยะสุนทรพร. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการ ฟังภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการฟังจากแถบบันทึกเสียง และการอ่านของครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

8. รัตนา ถิ่นนัยธร. การศึกษาการฟังเข้าใจภาษาไทยของเด็กปัญญา อ่อน ระดับเรียนรู้ได้. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.

9. ลินดา ปั่นทอง. การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

10. วรณภา หารชุมพล. การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

11. วารีย์ เกียรติสกุล. การเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังของเด็ก ปฐมวัยที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมและแบบฝึก. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

12. วิลเลียม วิมุกตาชน. การศึกษาการใช้แบบของคำถามหลังการฟัง นิทานที่มีต่อความสามารถในการฟังคำสั่งของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

13. ศศิธร ชันติธรากร. พัฒนาการของความสามารถในการฟังและ ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.

14. ศิริกุล ว่องวิจิตรศิลป์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง
วิชาภาษาไทยของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

15. ศิริวิมล แสงเมือง. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

16. สุจิตรา ศรีนวล. การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

17. สุนันทา จินดา. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและแรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้นิทานที่มีแบบฝึกหัดกับแบบถามตอบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

18. สุภาณี อริยะโสภณวงศ์. การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบอันกว่า
และอันที่สดุของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.

19. สมิตรา เจณวาสิน. การเปรียบเทียบลักษณะของการตีความเรื่องที่ฟัง
ต่อความเข้าใจในการฟังของเด็กปัญญาอ่อน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2529.

20. สุรภี นันทมงคล. การเปรียบเทียบผลการฟังด้วยวิธีธรรมดากับวิธี
ใช้โทรทัศน์จำลองสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

21. อัญญาพร ปัญญาภาณุ. การฟังเข้าใจคำวิเศษณ์และคำบุพบทในภาษา
ไทยของเด็กก่อนวัยที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

1.3.2 ภาษาอังกฤษกับการรับรู้ทางโสต มีจำนวน 24 เรื่อง ได้แก่

1. กลุชาติ โยสิดา. การเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่
เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

2. จรรยา มโนรส. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อ
การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์

ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

3. ชลาลัย คงแก้ว. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารด้านการฟัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัด ในเขตการ
ศึกษา 9. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

4. ชำญพรพงศ์ อินทรประเสริฐ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษา
อังกฤษด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนแบบการแบ่ง
กลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการสอนทั้งชั้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

5. ครรชณี ยุทธเสรี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอน
ตามคู่มือครูของหนังสือ Getting through the People. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

6. นวลจันทร์ สุรเดชา. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนัก
เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 4 ของกรุงเทพ
มหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

7. นันทิยา ไกรพัฒพงษ์. การศึกษาความสามารถในการฟังภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522

8. นิตยา เจริญสิทธิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การ
พูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน

โดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

9. นิตยา รุ่งนาค. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

10. เบญจา สืบเสน. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูด และแรง จูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุดท้าย ของเคลลี. ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

11. พรรณรศมี เก้าธรรมสาร. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 5 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

12. เฟอร์ล วัฒนากุล. การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 2 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.

13. มะนีสา เลิศฉาย. สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสะเดา "ชรัศชัยกัมพลานก่อนสรณ์" อำเภอ สะเดา จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

14. อู๋พิน พุทธิพัฒน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การ พูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการ สอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

15. รังสิต เสียงราช. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อ การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 1 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

16. ลำดวน ทองพรหม. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อ การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 2 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

17. วิไลวรรณ วรรณสุทธิ. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษา

อังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

18. ศุภพร สุขชื่น. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

19. สุกัญญ์ ลิริสุขะ. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบกับไม่ใช้เสียงประกอบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

20. สุภา บุตรนาค. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 4 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

21. อุดลย์ จินตะเกษกรม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ และความรู้ลึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีสอนแบบমনุชอนิยมและวิธีสอนแบบธรรมดา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

22. อรรณพ ภัสสรศิริ. การประยุกต์ใช้บทเรียนวิชาทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษประกอบการใช้สื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

23. อัสพร โทวิชา. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด และจังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2527.

24. อารีนากู แก้วแว่น้อย. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจำนวน 59 เรื่อง ซึ่งอาจจะ

แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 40 เรื่อง ได้แก่

1. จริยา ลิมศรีวิไล. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน ระหว่างการเรียนที่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า และไม่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า เรื่องมหาเวสสันดรชาดก กัมมกัณฐก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีพัทลุง จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
2. จิตภัทร อูปราวิชานนท์. การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาภาษาไทยเรื่อง "รามายณะมหาเวสสันดรชาดก" ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการบูรณาการกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบธรรมชาติทางการเรียนของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
3. จินตนา พลอยภัทรภิญโญ. การศึกษาสัมฤทธิ์ผลการใช้ภาษาไทยด้านการฟังหรือการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
4. จินตนา เพ็ชรนิจิตร. เปรียบเทียบการสอนภาษาไทยด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีการสอนแบบปกติ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
5. ฉันทนา กลุสวัชวิชัย. การทดลองสอนแบบนาฏการในวิชาภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
6. ชลธร รวมธรรม. การศึกษาผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบและกิจกรรมตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
7. ช่อแก้ว โภคย์สัพดี. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
8. ทองสุข วันแสน. การศึกษาสมรรถภาพสมองทางภาษาห้าด้านตามแนวทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2525.

9. ชนรัชต์ ศิริสวัสดิ์. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจ และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

10. นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมั่นคงในการจำ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

11. นิรันดร์ สุปริดี. การศึกษาอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

12. บงกช ศักธาคา. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการจำ วิชาหลักภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกมและไม่ใช้เกม ประกอบการสอน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

13. บุษยา บัวชื่น. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของเด็กหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

14. พงษ์ สุวรรณวงษ์. การทดลองสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

15. ภาณีต เพชรจำรัส. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาภาษาไทยเพื่อกิจวัตร และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนแบบซินดิเคตกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

16. พนิดา พ่วงชูศักดิ์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนด้วยบทเรียนโมดูล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

17. พรพรรณ อินทสงค์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะคิดต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามแผนการสอน ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรวิญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

18. พูนศิริ แก้วเพ็ง. การศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

19. พเยาว์ ทักษิณ. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระกับแบบฝึกหัดที่ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง. ปรวิญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

20. มณเฑียร พรหมประพันธ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้บทเรียนโมดูลกับการสอนปกติ. ปรวิญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

21. ธงยุทธ สีนองค์. ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

22. สุพดี นาคพิระยุทธ. การสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

23. วราภา โพธิ์ลัทธิ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และเจตคติต่อการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้ชุดการเรียน และสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขต 1. ปรวิญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

24. วลัย เรืองเกษตรกรณ. การศึกษาผลการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะความคิดประกอบการสอนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรวิญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

25. วารี คำไชโย. การทดลองโดยใช้บทเรียนโมดูลในวิชาภาษาไทยสำหรับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

26. วาสนี ชูสงค์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาหลักภาษาเพื่อการสื่อสารชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

27. วิไลลักษณ์ วุฒิสักดิ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการเรียนด้วยวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน และวิธีสอนตามแนวคัมภีร์. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

28. แววดา พูลสวัสดิ์. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวรรณคดีไทย เรื่อง "โซภาษา" โดยการสอนแบบประสมศิลปวิธีสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

29. ศรีสุดา ประเคนรี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (วัดมหาธาตุวรวิหาร) โดยใช้หุ่นมือกับการ์ตูน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

30. ศิริพันธ์ นาควิโรจน์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และความสนใจในวิธีการสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยชุดการสอนมินิคอร์สกับเรียนตามคู่มือครูภาษาไทย. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

31. ศิริพร ประดับแก้ว. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอดกับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

32. สมถวิล วิเศษสมบัติ. การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาภาษาไทยและบทละครว่าเรื่อง "พระร่วง" จากหนังสือทักษะสัมพันธ์สำหรับประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นเล่ม 2 โดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.

33. สมพร อัมสกุล. การทดลองใช้บทเรียนสำเร็จรูปในการสอนวิชาภาษาไทย

032 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

34. สะอาด เลิศหิรัญ. การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาภาษาไทยเรื่อง "ลูกน้อย หอยสังข์" ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.

35. สุชาติ สมสุข. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอด กับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

36. สุวิรา เกียรติกังวาน. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกสร้างความคิดรวบยอดกับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

37. สุพจน์ เครือหงส์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และความคงทนในการจำ โดยใช้ภาพประกอบการฟังจากเทปบันทึกเสียงและการฟังเสียงจากเทปบันทึกเสียงของนักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

38. สุภาพร จิตรเอื้อตระกูล. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

39. โสภา ท่าเรือผลี. การใช้นิทานประกอบการสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

40. อัทธยา สายศิลป์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ว

กับการสอนที่ฝึกตามกิจกรรมในคู่มือการสอนของกรมวิชาการ. ปริญพานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

2.2 การเรียนรู้อังกฤษ จำนวน 19 เรื่อง

1. กอบกุล รั้งลิยะโรจน์. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

2. กุสุมา โชคบำรุง. ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมุ่งงานปฏิบัติ โดยศึกษาถึงเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.

3. ชลธิชา จินดากุล. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ ทศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

4. ชเนติ สวัสดิฤกษ์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

5. ทศพร สุวรรณชาติ. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลและทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอดแทรกและไม่สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

6. ธวัช หมอฮาดี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีและไม่มีเสียงประกอบ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

7. นิธิมา ตูบรเทิง. ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

8. บวรเพ็ญ ทิวะเวช. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) และการสอนตามคู่มือครู. ปริญพานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

9. พันธุ์รี ฌ ตะกั่วทอง. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียน เจตคติ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษา เพื่อสื่อความหมายและการสอนตามคู่มือครู. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

10. พันธุ์ศรี สิกขิชัย. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิธีสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีสอนโดยใช้เพลงประกอบ และด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

11. เพ็ญศรี ปิยะทุม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความสนใจและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกม และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาในแบบเรียน. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

12. มนัสสวาท โปะทะชะ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนด้วยหลักการเพื่อรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

13. รัชนี ศิริมาลา. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบชี้แนะ (Suggestopedia) กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

14. วารุณี ศุภบัณฑิต. การใช้บทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาถึงความคงทนในการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2530.

15. สมจิตร วารณวิไลย. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยการเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

16. สดดา ชาดรินนท์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R.

(Total physical response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

17. สุภาพร พงษ์เมธา. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2530.

18. อัสพร โทวิชา. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดขอนแก่น ร้อยเอ็ด และกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2527.

19. อรุโณทัย คลอเกษม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแผนภูมิกิจกรรม (Flow chart) กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

3. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา จำนวน 64 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูด จำนวน 35 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น

3.1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาไทย มีจำนวน 22 เรื่อง ได้แก่

1. กนกวรรณ ชัยชาญ. ผลการทดลองสอนการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์สอนพูด "กนก-1" กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี ในโรงเรียนชุมชนแออัดและโรงเรียนชุมชนไม่แออัด : การศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

3. ชวิญดา จริยศักดิ์กุล. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษา และความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอน

แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

4. จีรัตน์ โอเจริญ. การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนที่มีระดับการได้ยินต่างกัน. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

5. จินตนา เนียมเปื้อ. พัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

6. จุฑามาศ โฆษะปัญญธรรม. ความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาล ในจังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

7. ชุชัย สิ้นเต็มสุข. การสำรวจปัญหาทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกลุ่มโรงเรียนมิตรสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

8. นิตยา ร่ำรวย. การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.

9. เบญจมาศ ภูมิอมร. ความเข้าใจและการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

10. พรประภา ศรีอิทธิยาวิทย์. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระแท้เสียงยาวของนักเรียนหนวก โดยใช้วิธีสอนสองแบบ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

11. เพ็ญจันทร์ สุนทราจารย์. ความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

12. เพ็ญศิริ เทพวิทักษกิจ. การวิเคราะห์ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กในโรงเรียนเขตอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

13. มะลิวัลย์ มหิทธิเดช. เปรียบเทียบการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการฝึกพูดโดยใช้ Tone bar กับ Vocal 2. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

14. เชาวชล ชุนแก้ว. ผลการสอนแปลงเสียงโดยอุปกรณ์ "ชล-1"
ประกอบการสอน กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นเด็กเล็ก. ปรินิพนินพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

15. รัชนี สุภัตตรจธิกุล. ความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็ก
ออทิสติก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

16. วิจิตรา เอื้อจิตราเจริญ. ผลของการเล่นตามสถานการณ์ที่มีต่อพัฒนา
การทางถ้อยคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ด้อยทักษะทางถ้อยคำ โรงเรียนวัดสุวรรณ
กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

17. วิรติ เนตรสว่าง. พัฒนาการของความสามารถในการสื่อสารเชิง
อ้างอิงของเด็กในช่วงอายุ 5-8 ปี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

18. วิภากรณ ปิ่นวัฒนกุล. การทดลองใช้อุปกรณ์การสอนพูด "วิภา-1"
ประกอบการสอนแปลงเสียงสระเดี่ยวกับนักเรียนหูหนวก ในระดับชั้นเด็กเล็ก. ปรินิพนินพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

19. สุพิน นaylor. การเปรียบเทียบการสอนแปลงเสียงคำภาษาไทย
ตามระดับเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ให้เป็นอุปกรณ์กับวิธี
ปกติ. ปรินิพนินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

20. เสาวนีย์ เหมรัชดานนท์. การเปรียบเทียบการทดลองสอนเสียง
วรรณยุกต์แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ขนาดประจักษ์กับ Tone bar.
ปรินิพนินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

21. อภิญา กังสนารักษ์. การศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อย
คำ และการใช้ประโยคในการสื่อสารของเด็กก่อนวัยเรียน ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ ของกรม
ประชาสงเคราะห์และในครอบครัวปกติ. ปรินิพนินพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530.

22. อนันท์ วัฒนฤกษ์. การศึกษาลักษณะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย
ของเด็กปากแหว่งเพดานโหว่อายุ 7-15 ปี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2528.

3.1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาพูดภาษาอังกฤษ มีจำนวน 13 เรื่อง ได้แก่

1. กาญจนา จงอดสำร. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

2. กุลชาติ โยสีดา. การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

3. ครรชณ์ สุทธเสวี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting through the people. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

4. นิตยา เจริญสิทธิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

5. เบญจา สืบเสน. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุดท้ายของเคลลี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

6. ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

7. พนิดา สุนทรวิภาต. การศึกษาความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และความเข้าใจในวัฒนธรรม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

8. สุพิน พุทธาพิพัฒน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

9. รดาภรณ์ มานพพงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้สื่อประสมกับวิธีสอนตามปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนถนนรัตนารามวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

10. ศุภพร สุขันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

11. ศุภรัตน์ ภักทรานนท์. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

12. อดุลย์ จินตะเกษกรม. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนฟังและพูดภาษาอังกฤษ และความรู้สึกรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

13. อรวรรณ ภัสสรศิริ. การประยุกต์ใช้บทเรียนวิชาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ประกอบการใช้สื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน มีจำนวน 29 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาไทย มีจำนวน 18 เรื่อง ได้แก่

1. ธัญดา จริยสถิตกุล. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. ชีรชัย อันอารี. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนร้อยแก้ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

3. บุญปก อ่อนเผ่า. การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

4. ปราโมทย์ ชันติลาภพันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนด้านภาษาไทยและด้านคณิตศาสตร์ กับสัมฤทธิ์ผลในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

5. พงษ์ศิริ ดีวาจา. การวิเคราะห์รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนภาษี "สุนทรวิทยานุกูล" จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

6. พูนศักดิ์ ภูริปรีชา. ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียน
หุนหวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528.

7. พูนศิริ แก้วเพ็ง. การศึกษาความสามารถในการเขียนเรื่องความ
เชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

8. มาสวิล รักบ้านเกิด. การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกด
คำฮากในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

9. ชุติ พูลเวชประชาสุข. การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำ และ
ทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะ
กดคำกับการเขียนตามคำบอก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2525.

10. ราตรี นกุลกิจ. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและ
ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดการประถมศึกษา
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

11. ราตรี บิดาวรณนท์. การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษา
ด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

12. รักดี วิศิษฐ์นพวงศ์. การศึกษาความสามารถในการเขียนร้อยแก้ว
ด้วยคำสัญลักษณ์และเจตคติต่อการเขียนร้อยแก้ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้
แบบฝึกเสริมทักษะ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

13. วลี สัมพันธ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรื่องความ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ และครูเป็นผู้สอน.
 ปรียาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

14. สาลินี กุติกนิษฐ์. การศึกษาค้นคว้าผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียน
สะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม.
 ปรียาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

15. สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน
ความสามารถในการเขียนคำ และความคงทนในการจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้
รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแบบปกติ. ปรียาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

16. สุนันท์ จงชนสารสมบัติ. การศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

17. อภิรักษ์ อนุะมาน. การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความ
และความคิดริเริ่มในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบวิเคราะห์
ตัวอย่างกับการสอนตามแนวคู่มือการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. ปรียาณิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

18. อุดมลักษณ์ ช้อยศิริ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้แบบฝึกกับ
การใช้กิจกรรมตามคู่มือครู. ปรียาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร, 2531.

3.2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 เรื่อง ได้แก่

1. กรรณิการ์ ชาดิมนตรี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน
การเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู. ปรียาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. นัศดา ขจรนที. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและ
เขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในความจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้
รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู. ปรียาณิพนธ์ กศ.ม.
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530

3. นาราวดี กิจวิธ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

4. ปองรัตน์ นิลคำ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน 3 วิธี : ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

5. ไพสิทธิ์ ประเสริฐสังข์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

6. รัชเนถ ทงสุทธิ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

7. ศรีมาลา พิมพ์นิธย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และการสอนเขียนตามคู่มือครู. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

8. ศุภพร สุขชื่น. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

9. ศุกลีรี หงส์ฤทธิพันธ์. การศึกษาผลของวิธีการตรวจและแก้ไขงานเขียนของนักเรียน โดยให้นักเรียนแก้ไขแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตัวเอง และร่วมกับเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและทัศนคติของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

10. สงวนศรี เณรฐานันท์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน

ความสามารถทางการเขียน และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี TSL และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

11. สُبเบดา ปาทาน. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้เกมฝึกวามประโชค และแบบฝึกหัดทำยบทเรียน. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

4. งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา จำนวน 32 เรื่อง ซึ่งอาจจะแบ่งออกเป็น 4 สาเหตุ ที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางด้านภาษา คือ

4.1 ความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 23 เรื่อง ได้แก่

1. กนกวรรณ ไชยชาญ. ผลการทดลองสอนการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์สอนพูด "กนก-1" กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนพญาไท. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. จรีรัตน์ โอเจริญ. การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนหูตึงที่มีระดับการได้ยินต่างกัน. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

3. จำเป็น จิตจำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้แบบฝึกการรับรู้ความแตกต่างทางสายตา 3 แบบ. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

4. นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมั่นคงในการจำ โดยให้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517.

5. บังอร ดันปาน. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน

ริมฝีปากกับการรับรูทางสายตาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

6. บุขสา บัวชื่น. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของเด็กหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

7. พรประภา ศรีอิทธยาวิทย์. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการแปลงเสียงสระแท้เสียงยาวของนักเรียนหูหนวกโดยใช้อักษรสองแบบ. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

8. พวงรัตน์ เรืองปรีชา. การศึกษานโยบายการคิดของเด็กระดับปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

9. พูนศักดิ์ ภูมิปรีชา. ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

10. มะลิวัลย์ มหิตติเดช. เปรียบเทียบการแปลงเสียงสูง กลาง ต่ำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการฝึกพูดโดยใช้ Tone bar กับ Vocal 2. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

11. เสาวชล ชุนแก้ว. ผลการสอนแปลงเสียงโดยอุปกรณ์ "ชล-1" ประกอบการสอน กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นเด็กเล็ก. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

12. ราตรี ปิตาวรานนท์. การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

13. วิภากรณ์ ปิ่นวัฒนกุล. การทดลองใช้อุปกรณ์การสอนพูด "วิภา-1" ประกอบการสอนแปลงเสียงสระเดียวกับนักเรียนหูหนวก ในระดับชั้นเด็กเล็ก. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

14. ศิริวิมล แสงเมือง. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

15. ศิวาภรณ์ บุญวานิช. การใช้สไลด์ประกอบการสอนภาษามือที่มีต่อการระลึก
เสรีของคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนหูหนวก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2522.

16. สันทนา เกิดอรุณ. การเปรียบเทียบผลการทดลองสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแก่
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับบทเรียนโปรแกรม.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

17. สุจิตรา ดิกวณิชานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ทางสายตากับความจำ
ระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมาย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ
ประสานมิตร, 2530.

18. สุพิน นาสอง. การเปรียบเทียบการสอนเปล่งเสียงคำภาษาไทยตามระดับ
เสียงวรรณยุกต์ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ให้เป็นอุปกรณ์กับวิธีปกติ.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

19. สุรินทร์ภรณ์ อนันต์มพงศ์. ผลของการใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความ
สามารถทางการสังเกต และรับรู้ด้วยสายตาของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยิน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

20. สุรินทร์ ยอดคำแปง. ผลของการฝึกพ่อนคลาสความเครียดที่มีต่อความ
สามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญา
นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

21. สุรภี นันทมงคล. การเปรียบเทียบผลการฝึกฟังด้วยวิธีธรรมดากับวิธีใช้
โทรทัศน์จำลอง สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

22. เสาวนีย์ เหมรัชดานนท์. การเปรียบเทียบการทดลองสอนเสียงวรรณยุกต์
แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ระนาบประยุกต์กับ Tone bar. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

23. อุษา กลแกม. การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกด้วยสายตาของ
นักเรียนหูหนวก ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมการศึกษาและแบบฝึกหัด. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

4.2 ความบกพร่องทางการพูด จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

1. เจียมใจ จีระอัมพร. ความสามารถในการฟังแยกเสียงของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 7 ปี 11 เดือน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
2. ศุภณี สันติสุข. การสำรวจปัญหาทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกลุ่มโรงเรียนมิตรสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.
3. นิตยา ร่ำรว. การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.

4. เพ็ญศิริ เทพวิทยากิจ. การวิเคราะห์ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กในโรงเรียนเขตอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.
5. รัชนี สุวัตรจริยากุล. ความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.

6. อโนทัย วัฒนฤกษ์. การศึกษาลักษณะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยของเด็กปากแหว่งเพดานโหว่อายุ 7-15 ปี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2522.

4.3 ความบกพร่องทางด้านการสาธิต จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่

1. สพจน์ เครือหงส์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และความคงทนในการจำโดยใช้ภาพนูนประกอบการฟังจากเทปบันทึกเสียง และการฟังเสียงจากเทปบันทึกเสียงของนักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

4.4 ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่

1. รัตนา ถิ่นนัสสร. การศึกษาการฟังเข้าใจภาษาไทยของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.
2. สุมิตรา เจณวาสิน. การเปรียบเทียบลักษณะการรู้ตนเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของเด็กปัญญาอ่อน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

5. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ จำนวน 48 เรื่อง ซึ่งอาจจะ

แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

5.1 ภาษาไทยกับความจำ จำนวน 28 เรื่อง ได้แก่

1. จริธา ลิมศรีวิไล. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน ระหว่างการเรียนรู้ที่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้าและไม่กำหนดให้อ่านบทเรียนล่วงหน้า เรื่อง มหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์กุมาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีพิบูลย์ จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
2. ฉวีวรรณ จินดาพล. เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำนาม ความคงทนในการจำ โดยการใช้รูปภาพ การเล่านิทาน และปริศนาคำทาย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
3. ชัชวาลย์ ช่อไธสง. การศึกษาผลของการเรียนรู้ด้านความเข้าใจในเรื่องและความคงทนในการเรียนรู้จากเทปบันทึกเสียงละครวิทยุ กับเทปบันทึกเสียงละครวิทยุประกอบภาพพลิก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
4. เสวงศักดิ์ จันทรชัยภัก. ผลของสิ่งเร้าที่เป็นรูปภาพและสิ่งเร้าที่เป็นคำต่อการระลึกทันทีของเด็ก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
5. นันทรัตน์ ชื่นชนม์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
6. นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ โดยให้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
7. บงกช ศุภชาดา. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการจำวิชาหลักภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกมและไม่ใช้เกมประกอบการสอน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
8. บุญสม จันทรเอี่ยม. อิทธิพลของการเว้นระยะที่มีต่อการระลึกเสรีค่ารูปธรรมและคำนามธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
9. มาสวิล รักบ้านเกิด. การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำฮาก

ในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

10. เรือง สุวรรณพงศ์. การเปรียบเทียบการระลึกได้ทันทีในเนื้อหาร้อยแก้วของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เมื่อมีและไม่มีจินตภาพจากการฟังและการอ่าน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

11. วาริ คำไชโย. การทดลองโดยใช้บทเรียนโมเดลในวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

12. วิบูลย์ ศรีโสภณ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีให้เทคนิคการจำและไม่ให้เทคนิคการจำโรงเรียนวัดสะแกราบ จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

13. แววดา พูลสวัสดิ์. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศวัฒนธรรมคดีไทยเรื่องไขภาษา โดยการสอนแบบประสมศิลปวิธีสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

14. ศรีสุตา ประเคนรี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 4 (วัดมหาธาตุวรวิหาร) โดยใช้หุ่นมือกับการ์ตูน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

15. ศิริพร ประดับแก้ว. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอดกับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

16. สมพร ชัมสกุล. การทดลองใช้บทเรียนสำเร็จรูปในการสอนวิชาภาษาไทย 032 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

17. สาลินี กุติกนิษฐ์. การศึกษามูลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม. ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

18. สุจิตรา ดิพัฒนานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมาย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

19. สุชีรา เกียรติกังวาน. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอดกับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

20. สุชาติ สมสุข. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอด กับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

21. สุทาทิพย์ สกลชัยวัฒนา. อิทธิพลของการเว้นระยะที่มีต่อการระลึกเสีค่ารูปธรรมและค่านามธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

22. สุธามาศ สังข์ลาโพธิ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนคำ และความคงทนในการจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับแบบปกติ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

23. สุพจน์ เครือหงส์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และความคงทนในการจำโดยใช้ภาพนูนประกอบการฟังจากเทปบันทึกเสียง และการฟังเสียงจากเทปบันทึกเสียงของนักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

24. สุภาพร จิตรเอื้อตระกูล. การศึกษาลักษณะสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนสไตน์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

25. สุวภัทร ศิริพัฒลภ. การศึกษาเปรียบเทียบความถนัดทางการเรียนและความคงทนในการจำ ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยใช้และไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งในวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

26. อรุณี สวบลเจริญ. วิธีจำค่าแบบสัมพันธ์ความหมายและแบบเสียงพ้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

27. อัจฉรา ด้านอุตรา. การเปรียบเทียบการระลึกได้ทันทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในการเรียนร้อยแก้วโดยการใช้ภาพและจินตภาพ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

28. อัมพวัน ประเสริฐศักดิ์. อิทธิพลของการเว้นระยะที่มีต่อการระลึกเสรีค่ารูปธรรมและค่านามธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

5.2 ภาษาอังกฤษกับความจำ จำนวน 20 เรื่อง ได้แก่

1. ธวัช หมอฮาดี. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีและไม่มีเสียงประกอบ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

2. นิตดา ขจรนที. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับแนวการสอนตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

3. นันทพร คชสิริพงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

4. พันธรีย์ ณ ตะกั่วทุ่ง. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียน เจตคติ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตามแนวทางที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย และการสอนตามคู่มือครู. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

5. เพ็ญศรี ปี่ประทุม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ความสนใจและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกม และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาในแบบเรียน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

6. ไพโรจน์ พัทธกัฏฐาหาญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำเนื้อเรื่องที่ไม่คุ้นเคยในวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้การนำเรื่องประกอบ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2531.

7. แมน ต้นสมบูรณ์. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาพการรู้ตนที่มีและไม่มีรายละเอียดหลังกับแบบการคิดที่มีต่อการจำ และความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

8. ยุนิน พุทธาพัฒน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แร่ง จูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

9. ราตรี เชื้อบ่อตา. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา และการสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

10. วารุณี ศุภบัณฑิต. การใช้บทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2530.

11. ศรีจิตต์ สิริปัญญาวิทย์. ผลของตำแหน่งคำคุณศัพท์ขยายคำนามของภาษาพูดในภาษาอังกฤษต่อความจำระยะสั้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

12. ศิวาภรณ์ บุญญวนิช. การใช้สไลด์ประกอบการสอนภาษามือที่มีต่อการระลึกเสริมของคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนหูหนวก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

13. สันทนา เกิดอรุณ. การเปรียบเทียบผลการทดลองสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับบทเรียนโปรแกรม.
 ปรินุณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

14. สมจิตร วรณวิไลย. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการ
เรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินุณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2527.

15. สุกดา ชาศรีนันท์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจและความคงทนใน
การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ TPR
(Total physical response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู. ปรินุณพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

16. อมรา รักษ์มณี. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษา
อังกฤษ เจตคติและความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ
การสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับการสอนโดยใช้คู่มือครู. ปรินุณพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

17. อรุณ พรหมจรรย์. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเหมือนจริงของพื้นหลังภาพ
กับความถนัดทางภาษา ที่มีต่อการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
 ปรินุณพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

18. อารีย์ แวชาญ. การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษาอังกฤษโดยสอดแทรก
วัฒนธรรม โดยให้เดาความหมายของสำนวนจากบริบท และโดยการสอนตามคู่มือครู.
 ปรินุณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

19. อัจฉรีย์รัตน์ โลหพรหม. ผลของการใช้ชุดช่วยจัดความคิดรวบยอดที่มีต่อ
การอ่านภาษาอังกฤษ. ปรินุณพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2530.

20. อุมพร คาคการณ์ไกล. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษา
อังกฤษและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้การ
ประเมินผลพฤติกรรม เพื่อความแม่นยำในการเรียนและการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินุณพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

6. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด

จากการศึกษาปรากฏว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับความคิด จำนวน 17 เรื่อง ได้แก่

1. ชวัลฤตา จริยสถิตกุล. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

2. ประสพสรณ์ กมลชะบุตร. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการคิด และตำแหน่งของการนำเสนอเรื่องย่อและศัพท์ในคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

3. พจณีย์ สุวรรณวงษ์. การทดลองสอนโดยใช้เกมประกอบการสอนในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

4. พรพรรณ อินทสงค์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะคิดต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

5. พวงรัตน์ เรืองปรีชา. การศึกษาแบบการคิดของเด็กระดับปฐมวัย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

6. พเยาว์ ทักซิณ. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระ กับแบบฝึกหัดที่ครูเป็นผู้กำหนดเรื่อง. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

7. มยุรี กุลแพทย. ความสามารถเข้าใจภาษาไทย และพัฒนาการทางความคิดด้านการใช้เหตุผลในเด็กประถมศึกษา. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

8. แมน ตันสมบัติ. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาพการรู้ตนที่มีและไม่มีรายละเอียดพื้นหลัง

กับแบบการคิดที่มีต่อการจำ และความคงทนในการจำ ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2529.

9. ยุนดี นาคพิระสุทธ. การสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนในชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

10. รัชนี้นาท ทองสุทธิ. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษา
อังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธี
มุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

11. วัลลีย์ เรืองเกษตรกรณ์. การศึกษาลักษณะการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะความคิด
ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และพัฒนาการด้านความ
คิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

12. วิไลลักษณ์ วุฒิสักดิ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการเรียนด้วยวิธีสอนแบบสืบ
สวนสอบสวนกับแนวคู่มือครู. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528.

13. ศิริพร ประดับแก้ว. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการ
สร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกหัดความคิดรวบยอด กับ
ตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

14. สุชาติ สมสุข. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการ
สร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกหัดความคิดรวบยอด กับตามวิธีสอน
ในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2531.

15. สุธีรา เกียรติกังวาน. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถ

ในการสร้างความคิดรวบยอดด้านถ้อยคำ ความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนตามวิธีสอนด้วยแบบฝึกความคิดรวบยอด กับตามวิธีสอนในแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ. ปริญานันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

16. โสภา ธรรมรงวิทย์. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและความสนใจในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรอบรู้กับการสอนตามปกติ. ปริญานันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

17. อภิรักษ์ ชนะมาน. การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องความและความคิดริเริ่มในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบวิเคราะห์ตัวอย่างกับการสอนตามแนวคู่มือการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. ปริญานันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

7. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับสมอง

จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่

1. ทองสุข วันแสน. การศึกษาสมรรถภาพสมองทางภาษาห้าด้านตามแนวทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด. ปริญานันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

2. บุษบา บัวชื่น. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริญานันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

8. งานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษา

จำนวน 1 เรื่อง ได้แก่

1. บุปผา เสโตบล. กรณีศึกษาลักษณะการออกเสียงและการแทรกซ้อนทางระบบเสียงของภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในเด็กทวิภาษาไทย-อเมริกา อายุ 3-5 ปี. วิทยานันท์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาววรรณ ฐิติโรจน์ไพบูลย์
เกิด วันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2508
สถานที่เกิด อำเภอปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 9/16 ซอยเพชรพลอย ถนนสีพระยา อำเภอบางรัก
จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10500
โทรศัพท์ 234-9326

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2520 ประถมศึกษา จากโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2525 มัธยมศึกษา จากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม (แผนกศิลป์ภาษา)
จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2529 ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาศาสตร์ วิชาโทจิตวิทยา)
จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2536 กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

บทคัดย่อ

ของ

วรรณภา ฐิติโรจน์ไพบูลย์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2537

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา สร้างภาพรวม และพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ระหว่างปี พ.ศ. 2520 - 2533 กลุ่มตัวอย่างเป็นบทความวิทยานิพนธ์ทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ ระหว่าง พ.ศ. 2520 - 2533 จำนวนทั้งสิ้น 245 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แผ่นสรุปรายละเอียดงานวิจัย ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จำนวน 245 เรื่อง เมื่อแยกข้อมูล โดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และผลของการวิจัยแล้ว สามารถแบ่งงานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ออกเป็น 8 หัวข้อ คือ

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ	มีจำนวน 143 เรื่อง
1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา	มีจำนวน 59 เรื่อง
1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา	มีจำนวน 64 เรื่อง
1.4 งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา	มีจำนวน 32 เรื่อง
1.5 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ	มีจำนวน 48 เรื่อง
1.6 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการคิด	มีจำนวน 17 เรื่อง
1.7 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาการสื่อสาร	มีจำนวน 2 เรื่อง
1.8 งานวิจัยเกี่ยวกับทวีกาษา	มีจำนวน 1 เรื่อง
	รวม 366 เรื่อง

2. งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจำนวนร้อยละ 65 เป็นการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอน เพื่อต้องการที่จะทราบว่าวิธีสอนวิธีใดบ้างที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมทั้งความจำและการคิดของนักเรียนสูงกว่าการสอนวิธีอื่น โดยมักจะศึกษาควบคู่ไปกับปัจจัยทางจิตวิทยา ได้แก่ แรงจูงใจ, ทักษะ, และความสนใจ เป็นต้น

3. งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ทั้ง 8 หัวข้อ มีความสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจำนวน 6 หัวข้อนั้น มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันได้แก่ งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับการรับรู้และความเข้าใจ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้, ความเข้าใจในด้านต่าง ๆ , การอ่าน และการฟัง, งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา, งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการพูดและการเขียน, งานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา , งานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความจำ และงานวิจัยเกี่ยวกับภาษากับความคิด กล่าวคือ งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 6 หัวข้อที่กล่าวมานี้ มีการศึกษาว่า ความจำ, ความคิด, การเรียนรู้ภาษา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการอ่าน, และการอ่าน, ฟัง, พูด, เขียน, ความจำ และความคิด มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้ภาษา, ส่วนความเข้าใจ, การฟัง มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการพูด และการอ่าน ความจำ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเขียน ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษา, การฟัง พูด, อ่าน, เขียน, ความจำ และความคิดในเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา ดังนั้น จะเห็นได้ว่า งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาทั้ง 6 หัวข้อนี้นี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ ยังพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับภาษา กับสมอง มีความสัมพันธ์กับงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา และงานวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านภาษา กล่าวคือมีการศึกษาว่า สมองมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาอย่างไร ทั้งในเด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา และงานวิจัยเกี่ยวกับทวิภาษามีความสัมพันธ์กับงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูด โดยศึกษาว่า เด็กทวิภาษามีการออกเสียงภาษาทั้ง 2 ภาษาอย่างไร

A SYNTHESIS OF RESEARCHES IN PSYCHOLINGUISTICS

AN ABSTRACT

BY

WANNA THITIROJPAIBOON

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational LINGUISTICS
at Srinakharinwirot University

March 1994

The purpose of this research was to create a synthesis of Psycholinguistics researches in 1977 - 1990 conducted at Thai Universities. The sampling data were the abstracts of the Psycholinguistics researches and the equipments used for collecting data were the record sheets.

The findings revealed that there were 245 researches in 8 fields but there were 366 researches by analyzed the purposes and the findings of the researches.

1. There were 143 in the researches of Perception and comprehension of language.
2. There were 59 in the researches of Language acquisition.
3. There were 64 in the researches of Production.
4. There were 32 in the researches of Speech defect.
5. There were 48 in the researches of Language and memory.
6. There were 17 in the researches of Language and thought.
7. There were 2 in the researches of Language and the brain.
8. There were 1 in the researches of Bilingualism.

There were a close relationships among researches in these 6 fields ;

1. The researches of Perception and comprehension of language.
2. The researches of Language acquisition.
3. The researches of Production.
4. The researches of Speech defect.
5. The researches of Language and memory.
6. The researches of Language and thought.

Besides there were a relationships between the researches of Language and the brain and the researches of Language acquisition and between the researches of Bilingualism and the researches of Production.